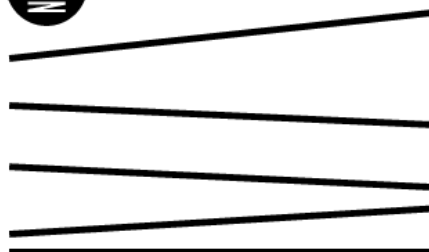

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgavebetegnelse | Edition Statement:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

En Samling af smukke Danske Vers og
Miscellanea, Sproget til Nytte og Ziir.

2. Oplag /

Bd. 4-6

Kjøbenhavn : Hans kongel. Majestets
privilegerede Bogtrykkerie, 1742

10 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Gierde Bind
Til en
Samling

Uf smukke
Danske Vers

Og
MISCELLANEA:
Sproget til Rytte og Bær,

Befordrede til Trykken i

R J Ø B E N S H A N N,

Ved det andet Oplag udi Hans Kongel. Ma-
jestets privilegerede Bogtrykkerie, in Aprili

Ao: 1742.

Intius

Imprimatur,
J. P. ANCHERSEN, Dr.

Phædri Fablers.

Tredie Bog.

Fortale

Til

EUTYCHUM.

Sil du, min Eutychus, din Tid
Med Phædri Fabler drive,
Du bør, at det fandt skee med Glid,
Dig Stunder dertil give.

Thi ellers findes ingen Klem
I Verset, vil du svare,
Det er en værd, at du for dem
Din Pligt skal lade fare.
Sandt nok, det ubelejlighet er
For den paa sligt at høre,
Hvis Hieme med Forretninger
Har altid nok at gjøre.
Du siger vel, det skeer engang,
Der vanker Hvile-Dage,
At Sindet fandt foruden Evang
Parnassi Frugter smage.
Hvo vil sin Tid, mand spørge tør,
Med sligt at læse drive?
Den Tid mand egne Sager bør
Og sine Venner give.
Sin Kone skal man skiemte med,
Paa Kroppen skal mand fiære,

R

At

Alt den igien til Embedet
 Kand frisk og munter være.
 Nej! kaste slige Tanker bort;
 En anden Leve-Maade
 Den følge maa, der agter stort
 De Ni Gudinders Naade.
 Jeg siger Phædrus, klækket op
 Hos disse Bog-Gudinder,
 Ja, fød paa samme Bierge-Top,
 Mand deres Bugge finder,
 Og snart som midt i Skolen fød,
 Ey nogen Plutôs Slave,
 Lagt Bind paa Skrifter, dog med Nød
 Maa værdiges den Gave,
 Alt komme blant de Lærdes Flok.
 Hvad tænker du om hine,
 Der sig, kuns for at samle nok,
 Som egen Bøddel pine?
 Bort de, hvis Hu allene staaer
 Til Guld, Klenod at vinde!
 Ey Midas udi samme Chor
 Hos Phœbus er at finde.
 Nu dette stande ved sit Værd;
 Jeg ved Æsopus bliver,
 Og Bogen, som dig sendes her,
 Dit Ære-Navn tilskriver.
 Mig kiært, om det er tækkeligt
 Alt læse, men, hvis ikke,
 Skal vores Efter-Alder sligt
 Ey bag ved Benken stifte.
 Alt Fablen ellers kom paa Gang,
 Er skeet for at forklare

Sin Sag, det ikke Trældoms Evang
 Tillader uden Fare,
 Æsopus, naar hans Herre blev
 Fortørnet uden Brøde,
 Hand ved en Fabel Sagen drev,
 Sit Herskab ey at støde.
 Jeg i hans Fodspor farer fort
 Ved Lignelser at klage,
 Det mig Sejanus haver giort,
 Riet u-forskyldt at plage.
 Sejanus, den mig giber an,
 Selv Bidne mod mig kommer,
 Selv dommer, saa den ene Mand
 Er Klager, Bidne, Dommer.
 Var det ey saa, jeg uden Skam
 Mig skyldig vilde kiende,
 Ey søgte da med Ulv og Lam
 Min Corrig bort at vende.
 Om nogen sig tiltage vil
 Den Lyde, Fablen iaster,
 Hand daarlig sligt sig legger til,
 Selv Skylden paa sig kaster.
 For det jeg vil undskyldde mig,
 Min Ugt er ey at stræge
 En særlig, men almindelig
 Paa Verdens Mykker pæge.
 Et Kiempe-Forsæt muligt mand
 Det kalder, dog skal drive
 Paa Verket, heldst jeg finde fand
 Barbarer sligt at skrive.
 Thi fand Æsopus, Phryger fød,
 Rand Anacharsis Schyter

Berømmes efter deres Død,
 Med Ære-Mindes Stytter,
 Hvi skulde jeg af Thracien,
 De lærde Grækers Grande,
 Som Døsner, sove Tiden hen,
 Da dog af disse Lande
 Apollos Afkom Orpheus var,
 Der Steene, Dyr og Floder,
 Som stor Monarch, bestyret har
 Med Harpe-Sang og Roder?
 Thi bort forgiftig Alvinds Land!
 Og lad dig ey fortryde,
 At jeg den Priis, mit Føde-Land
 Fortiener, bør at nyde.
 Nu veed jeg vist, min Eutychus,
 At jeg dig skal forlede
 Til det at læse, men derhos
 En Ting jeg har at bede,
 Som er, at du vil sige mig,
 Hvad du om Skriftet dommer;
 Døm, som du pleyer, redelig,
 Og dig anstaaer og sømmer.
 Saa vidt min Phædrus; maatte jeg
 Et Ord for mine tale,
 Og med et saare kort Tilleg
 Min Oberst mig befale:
 De vide selv, Høyaedle Ven,
 De Venskab mig tilfagde
 Ved deres angennemme Ven,
 Som første Grunden lagde.
 Saa Bacchus eller Ceres ey
 Blant sig vor Venskab skifte,

Men Pallas ene viiste Vey
 Den mellem os at stifte.
 Ved samme Pallas jeg besvær
 Min Ven mig at tilskrive
 Sin Mening, om det vel er værd
 Min Tid dermed at drive.
 Om svares ja, skal meere sig
 Fremstille, for at vente
 Sin Dom, den jeg udbeder mig,
 Om stigt er værd at prente.
 Thi har jeg med for megen Snak,
 (De Gamles Fejl og Lyde)
 Opfyldt Papiret, jeg med Tak
 For Dommen af skal bryde,
 Og svære ved Poeters Eed,
 Min Landsmand ey skal høre,
 Jeg nogen Tid i Evighed
 Skal Phædri Bøger røre.

Fab. I.

Kierlingen til Vin-Flasken.

En Kierling fandt et Flaske-Skaar,
 Der nylig ud var drukkert,
 Og, som hun elskte selv en Taar,
 Hun Skaaret tog, og sukket;
 Hun Aanden til sig ofte drog,
 For Lugten ret at nyde;
 Al! siger hun: Hvor fand du dog,
 Hvor fand du Siælen fryde;
 Vel maa der en liv-salig Gæst
 I Flasken have været,
 Nu Skaaret haver denne Kraft,
 Skönt Vinen ud er tæret.

Sin

Sin Ungdom Phædrus taler om,
 Og dens velsmagne Frugter,
 Men holder Alderdommen, som
 Et Kar, af Vinen lugter.
 Et gammelt Dye snart er blind,
 Hvor Alders dunklet Hierne
 Er kuns et Giv-Lyses Skin
 Mod Ungdoms klare Stierne.

Fab. 2.

Pantheret og Hyrderne.

Fast en Foragt paa nogen Mand;
 Det snarlig sig kand skikke,
 At den, du saae i Jammer-Stand,
 Kand blive dig til Strikke.
 Jeg den vel kunde nævne brat,
 Mand haver seet at bære
 Laqueyens Snorer, nu er sat
 I høy anseelig Ære.
 Et Panther faldt udi en Grav,
 Hver Bonde kom til møde
 Med Pleile, Forke, Steen og Stab,
 Det grumme Dyr at døde;
 En Deel af Medynk gav ham Brød,
 I Tanke, Graven eene
 Ved Sult og Hunger blev hans Død,
 Foruden Stab og Steene.
 Da Natten nu kom hastig paa,
 De meente Dagen efter
 At beede Dyret, som nu laae
 Aldeles uden Kræfter.

Hand

Hand kom sig dog det flemme Ting;
 Thi, der hand ud var hvilet,
 Kom op af Graven med et Spring,
 Og strax ad Skoven ilet.
 Derfra hand fort derefter kom
 Saa rasendes tilbage,
 Kev, bed og sled, ja bringer om
 Folt, Øren, Heste, Plage.
 Og de, som hannem gjorde før
 Alt Got, om Livet bade,
 Igien de deres Faar og Rior
 I Stikken vilde lade.
 Ja, svarer hand, foruden Meen
 Skal I og Eders blive;
 Men den, som sloeg med Stok og Steen,
 Ey lades skal i Live.
 Er Fienden først udi din Magt,
 Glem ey for Gek at binde,
 At dig ey siden med Foragt
 Din Over-Mand skal finde.

Fab. 3.

Æsopus og Bonden.

Forfaren Mand er ond at drille,
 Den, som er viis paa Litle Taa,
 Sig ey paa Næsen lader spille,
 Betages neppelig med Snaa.
 Den Fabel, vi nu faaer at høre,
 Ey fører med sig andet Gavn,
 End at vi ey Miracler gjøre
 Af det, som bør et andet Navn.

En Mand, hvis Kretur fødte Lamme,
 Som Mennisker med Næs og Mund,
 Var ræd, Ulykken skulde ramme
 Hans heele Boe med Huus og Grund,
 Løb strax til Spaa-Mænd, disse svare
 Snik Snak, Een det, En anden dat,
 Een, at hans Liv var stæd i Fare,
 En anden, Cretred var besat.
 En anden soer, hans Kone satte
 Ham Horne paa, thi slige Tegn
 I sig fand andet ey befatte,
 End stolne Bande, fremmer Regn.
 Kort sagt: Hand tænkte det var Ende
 Med Livet, blev af Harmen sort;
 Nu tænkte sine Faar at brænde,
 Nu vilde jage Konen bort.
 Paa Børsen, Torvet, alle Stæder,
 Hver gav sit Tykke, hver sin Dom,
 Omsider frem Æsopus træder,
 Vil vide, hvad der snakkes om.
 Den gamle Mand, som alting kiendte,
 Og saae Naturens skyblte Kram,
 Til Bonden siger, vil du vente
 Af dine Faar velstkabte Lam,
 Saa bør du dine Hyrder gifte;
 Og vi, naar høres Spøgerie,
 Bør straxen Svend og Pige skifte,
 Saa bliver vi for Fanden frie.
 Saa faaer og lumpen Fanden Ære,
 Naar Bonde driver Tiden bort,
 Saaer sildig, Jorden ey vil bære,
 Koe doer af Gult, hand er forgiort.

Men

Men duelig Haand og Tilsyns Dye,
Tro Folk, et daglig Fader vor
Kand Halsen paa den Dievel bøye,
Trods Fanden og hans heele Chor.

Fab. 4.

Albens Hoved.

Se en saae en Albe, flynged op
Paa Krog hos Kalv og Bede;
Thi spør hand, om en Albe-Krop
Vel tiende til at æde.
Hans Mirer, siger Slagteren
I Skienit, maa dig behage;
Betal mig vel, tag Alben hen,
Hun saare vel skal smage.
Et Skieldt enhver i Panden bær,
Som er Naturens Stempel;
Men ey saa vist, at Reglen er
Jo uden Feyl Exempel.
Thi mangel en seer simplex ud,
Og knap til I at stave,
Er dog Ulysses i sin Hud,
Og har Sinonis Gave.
Saa Minen er bedragelig;
Rødt Haar og skellet Dye,
Med kirtet Næse siger mig
At vogte mig vel røye;
Er dog en god og ærlig Mand,
Thi vanskeligt, for fage
At dømme, for mand sikkert kand
Derpaa med Haanden tage.

F. 5

Fab.

Fab. 5.

Æsopus og en Dagdriver.

Bliøndt Skalken tribes Dag og Aar,
 Dog, naar hans Time kommer,
 Til rede Hevnens Engel staaer,
 En haard og strenge Dommer.
 Engang af en skalkagtig Knegt
 Æsopus søgt med Steene,
 Holdt, Landsmand, sagde hand, og Slegt!
 Forvar mig mine Beene:
 En død Ting strax af Lommen toeg,
 Bad hannem ey mistyffe
 Det lidet; loved hannem dog
 At bringe større Lykke:
 See hisset, siger hand, en Mand,
 Som haver Penge mange;
 Bind dig kuns fast med hannem an,
 Saa skal du meere fange.
 Hand gjorde, som Æsopus bad,
 Sig selv til liden Fromme;
 Thi Manden lod ham banke flad,
 Og strax i Galgen komme.
 Naar Skalk i Ondskab Fremgang naaer,
 Hand holder det saa lenge,
 Til Mester Fix Betaling faaer,
 For hannem op at henge.

Fab. 6.

Fluen og Hesten.

Det hendte sig, en liden Flue,
 Et næsviis Dyr, som er bekient,

Paa

Paa Stierten sad, toeg til at true
 Den Hest, som var for Bognen spent;
 Fort Hest, hun sagde: fort, hvis ikke,
 Mit Spyd skal lære dig at gaae,
 Dig det saa dybt i Halsen stikke,
 At det et Qvarteer ind skal gaae.
 Din Trusels Ord ret spotsk jeg hører:
 Den anden svarer, stik kun til;
 Thi den, som Vidst og Tømme fører,
 Den Eenest er, jeg frygte vil,
 Naar jeg skal fort, mig Vidsten minder,
 Og Tømmen fører mig omkring,
 Hvor jeg skal hen, jeg paa vel finder
 Foruden dig, dit usle Ting;
 Holdt derfor inde med din Dasken,
 Viid, du er Glue, jeg er Hest,
 Slik du dit Fad og Melke-Klassen,
 Det er dig nok, du Snylte-Giest.
 Naar Magtesløs vil anden true,
 Skönt meere skabt til Ont, end Got,
 I Fablen agtes, som en Glue,
 Og bliver alle Mand til Spot.

Fab. 7.

Hunden og Ulven.

En større Skat land ingen naae,
 End den, som Frihed nyder;
 Men vist er det, at gandske faa
 Forstaaer, hvad det betyder.
 En Mand, i Stand og Ære sat,
 En kongelig Minister,

Ey rose sig af denne Skat,
 Som Hoffet snarest mister.
 Det hendte sig, der sielden skeer,
 Dog her i Fablen skeede,
 At Ulv og Hund hinanden seer,
 Og ingen af dem breede:
 En Ulv, som fattig Huusmands Kat,
 Elændig kom i møde
 Med Junkers Hund, saa feed og glat,
 Som mættet op med Fløde.
 Hvor er du feed, hand sagde strax
 Til Hunden, ja, du gliiser;
 Jeg fand ey andet, svar Philax,
 Jeg trods en Cannik spiser.
 Kom med til Slottet, du skal faae,
 Hvorpaa du fand dig mætte;
 Det skeer, hand gaaer, dog spørge maa,
 Hvad Amt hand skal forrette.
 Forretningen er ikke stort,
 Hand svarer, fryb for Junker,
 Jag Bettelmand og Tyve bort,
 Saa faaer du fede Grunker.
 Herr Ulv forstod, hvad Hungers Tvang
 I Snee og Glud betyde,
 Og ey saa got, som Brød og Mang,
 Og slikke Folkens Gryde,
 Af Glæde sprang, men, som hand gaar,
 Seer Haaret snart er borte
 Om Hundens Hals, spør, hvi hans Haar
 Skal være der saa korte.
 Gligt, svar Philax, er Giefferie,
 Mig Baandet muligt gnaver,

Som

Som Skytten stundom fører mig i,
 Og stundom bundet haver,
 Om Dagen hviler, som en Munk,
 Ja, som en feed Forpagter,
 Om Natten ledig, løs og strunk,
 Gaaer Rund, og Huset vagter.
 Mig bæres Velling, Raal og Brød,
 Fra Junkers Taffel Beene,
 Laqueyen sticler til min Brød,
 Jeg ørkesløs allene
 Min Bug kand fylde. Men ey gaae,
 Spør Ulven, hvor dig tykkes?
 Nej, svarer Hunden, sligt ey maa
 Paa Slottet nogen lykkes.
 Sy! siger Ulven, Skam og Spot
 Alt føre mig og binde;
 Far vel med Slot og alt det Got,
 Du der kand see og finde!
 Klog Ulv, der havde den Forstand,
 Som mange Store feyle,
 Der sig til Hove binder an,
 Og som for Penge beyle.

Fab. 8.

Broder og Søster.

Det Raad, som dig kand være sagt,
 (Om du vil Frugten vinde)
 Lad dig paa Hiertet være lagt,
 Og aldrig gaae af Sinde.
 En Fader Fablen taler om,
 Som havde Søn og Datter,

En

En deylig Dreng, men Pigen, som
 En Morian og Tatter.
 En Dag da leegte disse To
 I deres Moders Kammer,
 Men Leegen, more solito,
 Med Graad blev endt og Klammer.
 Dets Aarsag var, de fandt et Speyl,
 Som sagde begge Sanden,
 Alt Drengen var foruden Feyl,
 Og Pigen saae, som Sanden;
 Deraf den Bøffel gjør sig stor;
 Hun Staffel ey fordrager
 Hans grove Skiemt og Tølpers Ord,
 For Faderen sig klager,
 Og, for at gjøre hannem breed
 Paa Broderen, beretter,
 Og regner op alt det, hun veed,
 Særdeeles ey forgietter
 Alt siye først, hvor skammelig
 Hand gjør af hende Latter,
 Dog selv, som Dreng-Pige, sig
 Med Qvinde-Tøy befatter.
 Men Faderen, som denne Sag
 I Godhed bi vil legge,
 Med lige Kys og Favne-Tag
 Omfavner dennem begge:
 Jeg finder, siger hand, for got,
 I daglig Speylet bruger,
 Det planter Dyd, derhos og Spot
 Med Roed af Hiertet luger;
 Thi, naar du speyler dig, min Søn,
 Og dig din Skabning fryder,

Da see, du bliver lige skøn
 Indvortes flød i Dyder;
 Og du, min Datter, ligesaa,
 Hver gang du dig vil speyle,
 Tænk, dine Sæder bedre maa,
 Hvad Ansigtet kand feyle.
 Ja! vilde vores Ungdom ret
 Sig udi Verden speyle,
 At følge Dyd, men rette det,
 Som sees, at andre feyle,
 Af deres Tale, Gierning, Drift
 Sig Følge-Negler tage.
 Som Urten baade føder Gift,
 Og bringer Honning-Rage,
 Forældrene da skulde sig
 Ved sine Stammer glæde,
 I stedet for de sørgelig
 Dem ofte maa begræde.

Fab. 9.

Socrates til sine Venner.

Hvad slides paa i Verden mere,
 End Erlighed og Venstabs Pant?
 Men rart er det, om nogen flere,
 End Een af rette Venner fandt.
 Sig Socrates et Huus loed sette
 Af liden Rum og ringe Plads,
 Var dog en Herre, som med Rette
 Tilkom en prægtig stor Pallads.
 (Her brouter Phædrus, vil en frygte
 Med Socrates at dømmes hen,

Om

Om hand med lige Navn og Rygte
 I Graven fik sit Liv igien)
 Men Borgeren, som Huset tykte
 For lidet, gav hand sliig Beskeed,
 Alt hand det kuns for Venner bygte,
 Og for sin egen Maglighed.
 Thi, fik hand sine Venner sanked,
 Om hand end søgte Verden om,
 Var hand forsikret, at der vanked
 I samme Huus til alle Rom.
 En Have jeg i Rom fand mindes,
 Med Grotter Bandspring her og der,
 Men Sproget, som paa Porten findes
 Er vel et Nota bene værd:
 For Venner Tre jeg Haven bygte,
 For Venner, som jeg kunde troe,
 Men, skiöndt jeg dennem lenge sögte,
 Har jeg endnu ey funden To
 Saa Verden stedse, som en Skioe,
 Med Venstabs Løfte smigret har;
 Og sør, som nu, hvo det vil söge,
 Skal finde Venstabs meget rar.

Ovidius:

Tuta frequensque via est per amici fallere nomen,
 Tuta frequensque licet sit via, crimen habet.

Fab. 10.

Let. Troende og Seen. Troende.

For let at troe, slet intet troe
 Er begge lige farligt;
 Og, for at gaae med tørre Skoe,
 Er best at vandre varligt.

Prinds

Prinds Hippolit i Ungdoms Floer
 Elændig sig maa skatte,
 For Faderen sin Dronnings Ord
 For let til Troen satte.
 Men, havde Troja derimod
 Cassandræ Spaadom sandet,
 Ey havde Staden flydt i Blod,
 Men flere Vinter standet,
 Best er at overbeye grandt,
 Hvad os kand foredrages,
 Alt mand kand vide fast og sandt
 Den Bey, der bør at tages.
 Poeten her, at ingen sligt
 For Fabel an skal tage,
 Fortæller noget skrekkeligt,
 Tildraget i hans Dage.
 Et Ægte Par hand taler om,
 Hvor Mand og Kone levde
 Saa skikkelig og fiærlig, som
 Et Ægteskab udkrævede.
 En voksen Søn de havde, var
 Nu færdig til at drage
 Den Riortel, som ald Adlen bar,
 Der 16 Vintre tage.
 Men Knegten, hans frigivne Svend,
 I Haab til ald Formuen
 Alt arve, fyldte Faderen
 Med Løgn om Søn og Fruen.
 Nu, Manden toeg det op for sandt,
 Hand mere Gladder førte
 Om Fruens Levnet, vidste grandt,
 Alt sligt hans Hierte rørte,

Alt hendes Boler ofte kom
 Til hende , var at frygte ;
 Det blev saa lunge snakket om,
 Til Huset kom i Rygte.
 Sligt hannem hart til Hierte gif,
 Skjøndt Løgn, som alt det andet ;
 Og loed, som hand i Sinde fik
 Alt see sin Gaard paa Landet,
 Blev dog i Staden , skybler sig,
 Til Mattens Mørke tager,
 Gif saa i Huset pludselig,
 Sin Kones Seng randsager :
 I samme Stue Sønnen laae,
 Hans Moder det saa vilde,
 For hannem best at passe paa,
 Helst Ungdom raader ilde.
 Imens de hvismer her og der
 Om Lyset , hand i Brede
 Til Sengen gaaer , begynder her
 I blinde flux at lede ;
 Hand fandt da Een med korte Haar ;
 (Thi saadant bar de fleste)
 Den gav hand strax et Hierte-Saar
 Med Klingen indtil Fæste.
 Nu Drabet giort , var Hevnen sød ;
 Men, da de Lyset tændte,
 Og Sønnen sees at ligge død,
 Hans Hierte strax sig vendte.
 I første Sønne Fruen laae,
 En vidste Mandens Brede,
 For hand for seent Ulykken saae,
 Og hvad i Mørke skeede ;

Hand

Hand da bestyrts fortvivlet blev,
 Som hver ved sig kand tænke.
 Det Mord, hand i den Hast bedrev,
 Vel kunde Hiertet krænke;
 Strax mod sig selv i Kette gaaer,
 Sin egen Dommer bliver,
 Med Sverdet, hand paa troløs Ord
 Uddrog, sig selv afliver.
 Proces af Eftermælet Mænd
 Er reyst, de Sagen føre
 Til Rom, hvor Enken stevnes hen,
 For Vidner paa at høre:
 Saggivelsen bestod deri,
 Hun ene vilde raade,
 Blev søgt vel hart, dog Kiendtes fri,
 Og blev anseet med Naade.
 Thi Dommeren den heele Sag
 For Keyseren indsatte,
 Med Bøn, hand naadigst sit Behag
 Derover vilde fatte,
 Som en Beviis og fuld Beskeed
 Om Sagen var i Hænde,
 Saa kunde de ved deres Fed
 En vide, hvad at Kiende.
 Da Sagen for Augustus kom,
 sig Sandhed ikke dølger,
 Tilbage sendte denne Dom,
 Hvis Slutning var som følger:
 Den Svend for vel fortiente Løn
 Ansees med Straf og Plage,
 Mens Enken, som sin Mand og Søn
 Har mist, er at beklage.

Hvis denne hastig Sindet Mand
 Sig havde gjort Umage,
 Og ladet Løgnen med Forstand
 Tilberligen randsage,
 Ey havde hand sin eenest Søn,
 Sit Huses Stytte fældet,
 Men Evennen sin fortiente Løn,
 Som Ære-Løn, undgieldet.
 Til hvad dig i Fortrolighed
 Skal siges, laan dit Øre,
 Saaledes dog, du ey derved
 Dig lade skal forføre.
 Thi den skal bringe dig i Mod,
 Du lidet dertil tænker.
 Dit ærlig Mand maa finde Stød
 Af Falskheds sledske Kenker.
 Af dette Kand eenfoldig Mand
 Sig denne Lærdom tage,
 Ey strax at troe, hvad siges Kand,
 Men Sagen selv randsage;
 Had, Brede, Gunst Kand ofte gaae,
 Kand den, desværre! vende.
 Lad eene den til Troen staae,
 Du selv har lært at kiende.
 Har nogen sig, for Phædrus er
 I Fablen fort, besværet,
 Hand finde skal, Poëten her
 Bidtløstig haver været.

Seneca.

Utrumque vitium est, & omnibus credere & nulli;
 Sed alterum honestius vitium dixerim, alterum
 tutius.

Fab.

Fab. II.

Gildingen til en Skiendegiest.

En Skiendegiest med haanlig Ord
 Loed Stakkels Gilding høre
 Sin Feyl; ja svarte hand: Jeg faaer
 Fordi desbedre giøre,
 Du burde, som fuldkommen Mand,
 Dig bedre viist at være,
 Med mig udi min slette Stand
 Medlidenhed at bære.
 Det, sandt at sige, ilde staaer
 Ufskyldig mand at stræge,
 Og hart at hugge Saar i Saar,
 Mand snarer burde læge.
 Uvenners Had, ufskyldig Sag
 Maa vel udvirke Taare;
 Men Ket det er, at Riis og Rag
 Bestiømmer Lyb og Hore.

Ovid: Qvæ venit ex merito pœna, dolenda venit,

Fab. 12.

Hanen med Perlen.

Modingen en Hane skræbte,
 Sandt der en Perle stor og skøn:
 O! sagde hand; om den dig tabte,
 Dig saae, da fik du bedre Løn,
 End ligge her i Dref, og tiene
 Til intet, mig ey noget skeer
 Til Nytte; thi for Føden ene
 Jeg skræber, og til Jorden seer.

Vor Fabel skrives dem til Minde,
 Som lidet Verck af Fabel gjør,
 Alt de, som Hanen, Perlen finde,
 Der dennem ingen Nytte før.
 I Slaget, stridbar Carol holdte
 Mod Svidker-Land, en slet Soldat
 En Demant fandt, hand straxen solte,
 Uvidendes, hvor stor en Skat;
 Saa stor, at den, som anden Stierne,
 I Pavens Krone vidne fand,
 Alt Svikerens og Hanens Hierne
 Har ikke Juveleer-Forstand.

Fab. 13.

Biernes og Humlenes Trette.

Svis Dit og Mit sig lode nøye
 Med Sit, og deele ret med hver,
 Justitia med Klud for Dye
 Gad ørkesløs med Begt og Sverd.
 Men nu, de trettes, hun sig spekker
 Paa vores Pung med Østersen,
 Naar Dommen skal affiges, reflekter
 En Skal til Dit og Mit igien.
 Udi en Eng der funden blev
 En Skat af Honning Rager;
 Til den sig Humlen Herre skrev:
 Men Vie sig en forsager,
 Alt stevne sligt for deres Birk,
 Som noget, fra dem rannet,
 Og vil bevise samme Verck
 Alf sig at være dannet.

Men

Men Humle-Advocaten, der
 Hans Sag sig stod kuns ilde,
 Vil Retten med Opsættelser
 For Contra-Parten spille;
 Nu Vidnerne dog kommer frem,
 Og Retten dem tilstedde
 Alt høres af, hand søgte dem
 Med Spørsmåal at forlede.
 Men Hvevsen, thi hun Retten sad,
 Og Dommers Sted betiente,
 Saaledes skilte dennem ad,
 Som den, der begge k. endte:
 Det er, hun sagde, synes mig,
 Kuns blind deri at sige;
 Thi begge Parter ere sig
 I Skif og Farver lige.
 Men, at jeg mig kand sige fri
 Med Retten ey at samle,
 Bereeder Rager, og deri
 Enhver sin Honning samle,
 Af Skikkelsen og Smagen bør
 Vi Mesters Haanden finde;
 Til freds var Vie, men Homlen tør
 Dertil sig ikke binde.
 Thi dømte Hvevsen: Klart er det,
 Og ingen større Prøve
 Til Forsvar for sin Odels Ret
 Tør kunstig Vie behøve.
 Vil nogen sig med andres Pen,
 Som med sit eget, bramme,
 Med Homlen haanlig vises hen,
 Og blive tør til Skamme.

Fordi en Deel, mod deres Eed,
Poëtens Fabler brugte,
Saa vil hand slig Uartighed
Med denne Fabel tngte.

Virg. Georg. - - - Grandævis oppida curæ,
Et munire favos, & dædala fingere tecta.

Fab. 14.

Æsopus med Børn.

Den gierne glipper af sit Maal,
Som vil for hastig ile,
Og ingen, skjønt er giort af Staal,
Bestaaer sig uden Hvile.
En fra Athenen, der hand saae
Æsopus mellem Drenge
I Leeg, toeg til at stille staae,
Saae Leegen an vel lenge,
Beloe den Gamle, der sig gav
I Børne-Leeg, at vende
Sin Tanke fra sin Død og Grav
Til Nodder udi Hænde.
Æsopus, gamle Gubba, som
Forstod sig vel at skiemte,
En Bue toeg, den spændte frum,
Men strax tilbage stemte;
Hør, sagde hand: Kom du her frem,
Som synes flog at være,
Viis, hvor din Klogskab haver Hiem,
Hvad kand os dette lære?
Alt Folket stimles der omkring,
Sig Manden lenge bryder,

Maa

Maa dog tilstaae, det er en Ting,
 Beed ikke, hvad betyder.
 Nu hand af Marken slagen var,
 Æsopus bundet Skandse,
 Saaledes, sagde, det sig har
 Med vor Natur og Sandse:
 Som Legemer, naar træet og stind,
 Ved Søv og Hvile læges,
 Saa bør vor Tanke-fulde Sind
 Og stundum vederqvæges.
 Augustus, naar hand fandt sig træet
 Af Rigens Sager mange,
 Forlod Conseil og Cabinet
 For Fisk med Krog at fange.
 Saa kom det Socrates til pas
 I Børne-Leeg at være;
 Hof-Mester Cato drak sit Glas,
 Ey tabte derfor Ære.
 Den Bue, som er stedse spændt,
 Sig lettelig kand bryde,
 Men stundom løsnet, er mand tient
 Med den, og længst kand skyde.

Horatius. - - - Qvondam Cithara tacentem
 Suscitatur Musam, neque semper arcum
 Tendit Apollo.

Fab. 15.

Hunden og Lammed.

Den, som vil elskes, bør det mage
 Saaledes, at hand elskes kand;
 Og tiener ingen uden Kage,
 Og aldrig slibes uden Band.

Et Degge-Lam i Marken brægte
 Blant Gederne, det Hunden saae,
 Du farer vild, hand sagde, pægte
 Paa Faarene, did fand du gaae.
 Jeg, svarer Lammet: mig ey klager
 For hende, som mig Livet gav;
 Thi hun af Lyst undfanger, drager
 Sin Byrde, siden løsser af;
 Den søger jeg, som meest mig gavner,
 Mig giver rundelig at die,
 Saa hendes eget Foster savner,
 Allene for at staae mig bi.
 H: Got nok! hun bør dog Rangen have,
 Som fødte dig. L: Nej ikke saa,
 Hvorfra fik Hunden Spaadoms Gave,
 Hvad Lod mit Uld vel skulde faae?
 Om hun dertil end kunde rime,
 Er det da megen Ære værd,
 At jeg som Lam, ey veed den Time,
 Den Slagter vil med mig i Fær?
 Hvi skal hun da, som intet raade
 For mig, den Time jeg blev fød,
 Ey vige den, mig tog til Naade,
 Der jeg leed Sult og Hungers Nød,
 Der skienker mig, en fattig Stoder,
 Endnu af hendes Melke-Spand,
 I Steden for min egen Moder
 Mig loed i slet og usel Stand?
 Den rettelig en Fader heder,
 Som vederqvæger sine Smaa,
 Ey den, Naturens Orden beder
 I Slegt-Register først at staae.

Feb. 16.

Græshoppen og Uglen.

En stolt, opblæst, hoffærdig Mand,
 Hvis Sind er ey at bøye,
 Saa giftig, arrig, hand ey fand
 Sig efter andre føye,
 Vist nok er det, hand seer den Dag,
 At hand maa sikker vente,
 At Stof og Prygel paa hans Bag
 Skal bedre Sæder prente.
 Græshoppen af en skiden Mund
 Gav Uglen, for hun spøjte
 Paa Muse-Jagt om Natte-Stund,
 Og Skybl om Dagen søgte:
 Tie qvær, bad Uglen; hun blev ved,
 Ja, tog en høyre Tone;
 Den anden med Taalmodighed
 Endnu bad sig at skaane.
 Hun, som en slem forgiftig Dvind,
 Jo fleere Bøn hun hørte,
 Jo mere hun sit onde Sind
 Med Raab og Skraal fremførte.
 Der Uglen saae, det var omsonst
 At tigge Tausheds Naade,
 Hun vilde med en anden Konst
 For lobste Tunge raade:
 Du meener, sagde hun, din Sang
 Apollos Strænge døver;
 Hvor sød den er, dog denne Klang
 Mig Sønnen slet berøver.

Min

Min Pallas haver nyssens mig
 En Palme-Sek foræret,
 Og den jeg drikke vil med dig,
 Til Botlen er fortæret,
 Kom, om du gider, men kom snart
 Hun tørstig gierne vilde,
 Helst saa forrøest, og med en Fart
 Kom hoppendes til Gilde.
 Forrædder Uglen kom og frem,
 I Steden for at give
 Sin Giest af Vinen, med et Klem
 Tog Sangersten af Live.
 Sig takke selv, at hun sit Blod
 For Tungen maatte gielde,
 For hun sig ey afbede loed
 Sin Over-Mand at skielde.

Fr. Svertius:

Tandem Valla tacet, solitus qui parcere nulli est
 Si qværis, quid agat? hanc quoq; mordet humum.

Fab. 17.

Træerne i Guderne's Baretægt.

Da Græker-Land med Gunders Hær
 Sin Hierne-Himmel fyldte,
 Blev deelet til hver Gud i sær
 Det Amt, hand best forskyldte.
 Hvert Træ og efter sit Gemæß
 En Skyde-Guddom finder,
 Foruden Hamadryades,
 De grønne Skov-Gudinder:

Sig

Sig Egen faaret Jupiter,
 Sig Venus Myrtus-Blade,
 Det Træ, som Skialdre-Krandser bær,
 Sandt for Apollo Naade;
 Cybeles Moder Grannen fik,
 Sig Hercules tilmælte
 Den ranke Piil, som blev en Skif
 For Efter-Tiders Helte.
 Minerva sig Forundring gjør,
 At Guderne de snilde
 Sig slige Træ udsøgte, spør,
 Hvorfor de disse vilde?
 Det skeede, svaret Jupiter,
 At Verden en skal tænke,
 Det os Gevinsten er saa kjær,
 Og derfor Ære skienke.
 Min: Ja, sig for mig, hvad du vil,
 Slig Snaak jeg lidet skytter,
 Oliven jeg mig tager til;
 Thi hendes Frugt mig nytter.
 Ja, sagde store Jupiter,
 Nu kand vi see og finde,
 Min Daatter Pallas billig er
 Forsigtigheds Gudinde;
 Thi daarlig er Berømmelsen,
 Forsængelig den Ære,
 Der gives os, naar Gierningen
 Kand ingen Frugter bære.
 En deylig Text for den, som gjør
 Sig alt for stor Umage
 For det, som ingen Nytte bær,
 Og Skygger efterjage.

Cicero. Sapientem eum adi, qui sibi ipsi non sapit.

Paafuglens Klage for Juno.

Sin egen Skiebne det er rart,
 Mand lader sig befalde,
 Men plages over andres hart
 Med Alvinds sorte Galde.
 Og den, der sig slig Marter gjør
 For sligt, hand med mit Lykke
 Ei gange snarer ynkes bør,
 End ynkes større Lykke.
 Paafuglen Junos Kiære lidt
 Sig ey loed af at gremme,
 At Mattergalen blev saa vidt
 Berømt for Sang og Stemme,
 Kom til Gudinden gandske breed,
 For hendes hæse Tunge
 Var stedse spottet og beleed,
 Saa snart hun vilde siunge,
 Bad, Patronessen vilde sig
 En søder Stemme give.
 Hey, svarte Juno, ta' du mig,
 Du kand den samme blive,
 Og Skabelse du prunker mest,
 Som Speylet i en Stue,
 Og du mod Mattergalen est,
 Som Hønen mod en Glue:
 Din skønne Hals Smaragde-Glands
 Fordunkler, naar du bringer
 Dig frem, og i din stolte Glands
 Din Dynet Hale svinger,

Den dumme Skabning uden Sands
 Er ey saa stort et Bytte :
 En farvet Hals, en malet Svands
 Mig fører ingen Nytte:
 Hvert Creatur sin egen Gang
 Naturen har indlivet,
 Dig Skønhed, Rattergalen Gang
 Og Ornen Styrke givet ;
 Hver nøyes maa, end i hvor slet
 Det er. Du, som er smukker,
 End andre, vil foragte det,
 Hvorfor saa mange sukker.
 Ulykkelig, der sig med Knark
 For høyt sin Lykke maler ;
 Thi Skilling bliver aldrig Mark,
 Og Marken aldrig Daler.
 Tag Maal paa Fod, men tag det vist :
 Naar Læsten sig ey stikker,
 Din Skoe ey passer med din Brist,
 Men trykker eller brækker.
 Det, som dig er for stort at naae,
 For tilig du ey slipper
 Af Hu, det skal til Hiertet gaae,
 Naar Haab i Enden glipper.

Horatius .

Qui fit, Mæcenæ, ut nemo quam sibi sortem &c.

Scaliger :

Spes fallax, spes dulce malum, spes summa malorum,
 Solamen miseris, qua sua fata trahunt.

Fab.

Fab. 19.

Æsopus til en Raadmundet.

Æsopus, ene Svend og Pige,
 Sin Herres rette Maitre Jacq,
 Og, med et bagvendt Ord at sige,
 I Huset ene totum fac,
 Engang, hand tilig skulde rede
 Sin Herres Nadvær, maatte gaæ
 Et Qvarter efter Ild at lede.
 Og søge, hvor det var at faae.
 Nu hand det fandt, strax Lysset tændte,
 Men Bøven, som hand gjorde hen,
 Blev kort, da hand tilbage vendte,
 Gik over Torvet hiem igien.
 En Raade-mundet Knegt da raaber:
 Æsopus, siig, hvor er det fat,
 At du med Lysset, som i Kraaber,
 Om Dagen leder efter Nat.
 Jeg søger, svarer hand, at finde
 Et Menniske, derpaa gik bort;
 Lod Knegten saa sig selv besinde,
 Hvordan hand spilled ud sit Kort.
 Hvis denne Snakker det betragted,
 Hand lettelig forstod, at hand
 Af vores Gamle var ey agtet
 For Menniske af fuld Forstand.
 Ey heller er det at berømme,
 At du for den, der travelt har,
 Fortæller dine Syn og Drømme;
 Thi tænk, du faaer og lige Svar.

Fab.

Feb. 20.

Æselet og Isidis Munke.

Den, som er ulykkelig fød,
 Sin Tid i stor Elende
 Henleve maa, end og hans Død
 Ey gjør derpaa en Ende.
 Cybeles Munke pleyed om
 Til Markeder at slaffe,
 Og gierne med en Æsel kom,
 Der førte deres Pafke;
 Ved Slæb og Hug hand fandt sin Grav;
 Men strax, hand Dyet lugte,
 De trækker hannem Huden af,
 De til en Tromme brugte.
 Een deres Ganimedes spør,
 Hvor sligt kom dem i Sinde?
 De gave Svar, som skrives bør
 Til deres Spotte-Minde:
 Det Bæst sig bildte stadig ind
 For Prygel frie at være,
 Naar hand var død, derfor hans Skind
 Skal dobbelt Prygel bære.
 Det Hjerte, som kand Had ey slippe,
 Men giemmer Brede, som en Skat,
 Bør lignes ved en Glinte-Klippe,
 Der er med Dgle-Gift besat.

Ende paa den Tredie Bog.

Hynden til sin Hyrdinde.

I.

Candida hviler i Hierte-licer Gjemme,
 Som Diamanten indsluttet i Guld.
 Candida hår i mit Hierte sin Hiemme,
 Og som en Perle i Støven fordult.
 Veneris Søn, Deylig og skøn,
 Gjør det saaledes, min Tanke faaer Bøn.

2.

Sød er dog Skyggen for Manden paa Beye,
 Ynskelig hvile for Storm under Træ.
 Barnet i Buggen har søvne-sød Leye,
 Benskab gjør Møye, men Brøstet gjør Læ.
 Vintre med Stang Gjør Drue-Fang.
 Yndig og deylig er Candidæ Gang.

3.

See mig naar Baaren tâer Sommergrøn Trøye,
 Lusten afkaster sit Isgraae Skjort,
 Himlen med Skyer besmykket til nøye,
 Mulden med grønne Jordklæde iført,
 Fuglen gaaer hen, Tâer sig en Ben,
 Eene jeg, Candida, sidder igien.

4.

Seer jeg til Floder, og Bølgeblaae Flammer,
 Hver af Byggesne leger med sin.
 Seer jeg til Dyrenes løvklædte Kammer:
 En tager denne, en anden tâer hin.
 Jeg seer vel til Paa artig Spill,
 At jeg i Busken maae ligge dog stil.

5. Liffig

5.

Liflig Music-Sang jeg allesteds hører,
Og resonerende Echo ved Strand,
Ovinten paa Luthen den Matteredgal rører,
Drosselen er ved Tenoren opvant.
Rørdrummen hvas, Gjør Brummen-bas.
Stilliken flittig slaar Alten paa Pafs.

6.

Artig paa Stemmer i Nvidderhaabs Bøyer,
Mage og Mage der dandser og ved.
Een til den anden i Dandsen sig føyer.
Hinden og Hiorten der holder Geleed.
Al! yndig Noe, I Tanter boe!
Lad ey min Fiende dit Hierte omsnoe.

7.

Strømme begyndte af Huule-klar Dye
Hastig at stride paa falmende Kind.
Al! har mand faaet hver Lige til Røye:
Kaaen sin Mage og Hiorten sin Hind.
Venus, min Skat, Hvor er det fat,
Men du din Tiener har ingen tilladt?

8

Strax da fremtraade af Elskovens Telte
Candida deylik, som Graaden afbrød,
Glædet mit Hierte og Sorgen afvælte,
Dog Melancholiske Tanter indskød.
Udi mit Sind Trængtet sig ind,
Hun var mig bedre, end Hiorten sin Hind.

9.

Klar som Demanten, var Skjæret af Dye,
Hvid som Cristallen var deyligste Kind;

Sukkersød Tale mit Hierte mon høye,
 Yndige Fagter betragter mit Sind.
 Hierte-kær Gavn I Venne-Kavn;
 Udi mit Hierte begravet dit Navn.

10.

Thi paa din Tale er Himmel-sød Melske,
 Midt paa din Læbe er Rose og Rips,
 At du din Tiener af Hieret vil elske,
 Kænd jeg vel skue af Brystets hvid Gips.
 O Hierte Møe For dig at døe
 Gierne jeg vilde i Salte-blaa Søe.

11.

Himmel-blaa Hvelning har Stierne en fleere,
 End du har Dyder, min Duffe, min Naar;
 Hvad vil din Tiener da meere begiære,
 End dig at nyde og engang at faae?
 Venus snart kom, Luf op din Bom,
 Ghye mig i Candidæ Hierte lit Rom.

12.

Lad mig nu være din Tiener i Tanke,
 Candida, ene mit kæreste Maal;
 Jeg igien venlig vil Støben opsænke
 Efter min Bennistes raske God-Saal.
 Kærester Deel, Elskelig Sicel!
 Yndigste Duffe, af Hiertet far vel!

36 (279) 36

No. III.

Thomas Kingos Vers

over

Frue Giertrud Isenberg,

Obrist Johan Arnoldts ved det Vester-landi-
ske Regiment

Hans Frue,

Den 26 Junii 1687.

Se ! Læser, deñe Tryk og Kunst-fordeel et Skygge,
Men tænk, du seer en Sted hvor alle Dyder
bygge ;

Thi Giertrud Isenberg i denne Blanding staaer,
Og af en Mesters Haand en Alafyns Mine faaer.
Men, om den dydig Siæl og Hierte var at male,
Da kunde hver en Stræg med lutter Sandhed prale,
At hun til Hønden gik i alle Dyders Meed,
Saa vit Naturen her fand naae Fuldkommenhed.

No. III.

Thomas Kingos Mortens-Gaas.

Alfets spandt vor Gaas et blodigt Nakke-tvinde
Ludaf en fieret Tot hos en behiertet Qvinde,
Som holdt imellem Laar den blege Gaase-Næb,
Indtil hun slap sin Aand for Rokke-Pigens Flæb.
Saa har hun dermed gjort sit sidste Testamente
For hendes Giesling-Børn, at aldrig Næb og Glente
Skal gjøre denneim Skaar i deres Arve-Part,
Men gaae den samme Vey med lige Skif og Art.

2 3

Vor

Vor Moder hendes Duen fik til en Senge-Dyne,
 Som ret udpillet blev af Martha Hackeneyne,
 Og hendes Gladder-Næb fik Maren Fyg om Bye,
 Som vismer rundt omkring til Folk at sammensye.
 Sit Hoved havde hun vor Grethe vel foræret,
 Men dog en Part deraf vor Alhed blev befficeret,
 Og Gaase-Skrænen den vor Hedwig monne faae,
 Som hun fand bruge til at vinde Traade paa.
 Jens Dalby hendes Bryst fik til en Almanake,
 Hand sliffed det saa reent, og toeg det nok til Taffe.
 Vor Jydsk Tærsker toeg til hendes Kumpes fat,
 Og pillad Svidster ud, som sad i hendes Gat.
 Vor gamle Elle fik de røde Gaase-Sokke
 Alt læge Tærerne for Frost paa Kirsti Rokke;
 Stue-Pigen True lild den Fiere-Bing afrev,
 Jens Skrifer Penne-Fier, som Testamentet skrev.

.No. V.

Over

Niels Juels Kirke paa Taasinge.

Staae Jerne-stive Steen, og bliv til ævigt Minde
 For sig en Gæst-Helt og saa stoer en Dyds
 Mandinde,
 Som Juel og Ulfeldt er! Gud lade deres Gæd
 Til Roes og Ære gaae i deres Fode-Fied.
 Saa længe Floder skal paa Verdens Strømme larme,
 Og Taasing favnes skal af Belts Frum-slibrig Arme;
 Saa længe Konger veed at prise Mandoms Art,
 Saa lever hand, og hun deri har hendes Part.

No. VI.

Paa Hans Høye Excellences
Ulric Frider. Gyldenlöves
Sundhed.

Sens Biinbær-Elven gaar, da vil vi Seyl op-
vinde,
Og puste Snekken Roe til Gyldenlövens
Minde.

Lad Misgunst drikke Vand og Battersottig Døe.
Vi faaer hans Skaal udi en lekker Drue-Søe.
Lad Kongen i hans Skød sit Guld og Gunst nedregne!
Af Hiertet ville vi Lykønsker for ham tegne:
Lev, ærlig Herre! som bær Navn af Lauer-Vig,
Og Kongens Fiender samt din egne overstig.

No. VII.

Under Politie-Mester Claus Rasch
Sin Salig Frue

Fr. Elisabeth Scheffers
Kaaaber-Stykke.

Saa dydigt, ærbart og saa fromt et Alsyn førte
Elisbeth Scheffers; men det Blod, som Hiertet
rørte
Med Tugt og Trostøb mod sin ædle ægte Mand
Ey Kaaaber-Stifkeren til Gavn af friske Land.
De rette Ligne-Drag fra Herrens Haand hun hente,
Dem hun i Ungdom og i høye Alder sendte,

Som Blus og Fakkell, for sit Løb paa Verdens
 Bey,
 Kix dem, saa har du ret seet Hendes Contrafey.

No. VIII.

Hosianna

Eller

Allerunderdanigste og allerndmygste
 Hiertens Lof-Dnske

Til

Den Stormægtigste og Høybaarne Monarch
 Christian den Femte,

Konge til Danmark og Norge ic. ic.

Da Hans Kongel. Majest. Aar 1671 den 7 Junii lod
 sig salve og signe.

Dag op i salig Tid ald Nordens Held og Ære,
 Dig denne store Dag skal lykkelig indbære
 Til langsom Evighed med Geyer, Fryd og Fred.
 I Evilling-Riger skal med Himlen blive ved.

Dag op i salig Tid Solv-øyet Øster-Skandse,
 Lad Solen deylik frem i Purpur-Raaben svandse,
 Og leg en Himmel-Smiil paa alle Ting, du seer,
 Alt de sig yndelig mod denne Dag beteer.

Gyd, Himmel, Naade need af alle dine Kanter,
 Og hav et Dye paa de hvide Throne-Planter,
 Som sig ved denne Dag skal fæste stadig Rod,
 Og sprude Grene frem af lutter Konge-Blod.

Deel, Himmel, og et Blink ud af en lykksom Stjerne
 Med mig, som ikke fand, men vilde dog saa gierne

Til-

Tillegge denne Dag sin rette Liv og Skit,
 Da Nordens Urve-Søn med egen Krone gif.
 Jeg finder vel min Feyl, dog vil jeg trøstlig blive:
 En grov Metalle-Pind den beste Solens Skive
 Med Skæven skygget har, og ofte peeget paa,
 Og viist med dunkel Streeg hver flarest Dage gaae.
 Bliv derfor u-forsagt min svage Sang-Gudinde,
 Om Solen torde dig med heftig Straale blinde;
 Du haanes ey derved, om end du bliver brændt,
 Saa har du dog din Praas ved Solens Lys an-
 tændt.

O Danmarks deylig Dag, hvis lige Land ey findes
 I Rune-huggen Steen, og aldrig nogen mindes
 Fra første Folke-Boe, og ikke siden Dan
 Gad op paa Konge-Stoel, og toeg sig Riget an.
 Lad samles op igien den værdig Konge-Åske,
 Lad langt omfalden Spiir og gamle Kroner braske
 Af fordums Herlighed, dog eyer ingen meer,
 End den, som Frihed sin omkring sin Throne seer.
 Mand seer herpaa et Speyl i Himlens store Fæste,
 En ævig-lænket Fred til Verdens Gavn og Beste,
 Det prægtig Stierne-Tal hver i sin Orden staaer,
 Og uden Herre-Bud et Straa-bred aldrig gaaer.
 Der træder Solen frem med Prunk og Konge-Rore,
 Strax falder Ydmyghed paa baade Smaa og Store;
 De Stierners Blink og Brast forblegnet svøbes
 ind,

Til Kongen vender sig, og faaer et andet Sind.
 I hvert et Himmel-Tegn haand Frihed har at løbe,
 Haand fører freydig frem, og bruger flur sin Svøbe:
 Trods! nogen siger ney, og hindrer ham en Fod.
 Ey Scorpionen selv tør Sterten vende mod.

Saa mangt et Naade-Lys og Himmel-gunstig Dye
Hand pleyer til sit Folk imidlertid at bøye :

Hans Majestætist Bryst er Cirkel-fuld af Magt ;
I hver en Straale er en kraftig Virkning lagt.
Hand øser Lys og Lyst paa alle Stjerne-Flokke,
Hand bukker ofte sig til Jordens vaade Sofke,
Dg stikker Obægnings Kraft i hendes kaalde Bryst,
Naar Vinter, Volds-Mand har forkrenket den og
kryst.

I Luften gjør hand reent , naar Storm og stridig
Vinde

Opværmer mægtiglig med Skyer graa og blinde,
Hand gjør sig Mellem-Mand, og lader Verden see,
At ingen maa see surt, naar hand vil Eene lee.
I Havets dybe Bøm hand tit sit Spiir nedstikker,
Dg udi Fiske-Sall en Skaale ret opdrækker,
Saa løstes Saften op om Thronens gyldig Ring,
Dg øses siden ud til alle tørstig Ting.

Kort sagt, i hvor hand er, da er hand selv en Herre
Udi sit Regiment, og ikke dog des værre ;

At hand i alle Ting har rigtig Dy- og Agt,
Ja priselig og vel kand bruge Hevn og Magt.
Dg, naar hans Throne-Gang mod Aften monne helde,
Dg hand skal skiule lit sin Himmel-given Bælde,
Strax træder i hans Sted hans deylik Dronning
frem

Med allehaande Pragt paa Himlens vide Hiem.
En mindre Lydighed, end før, er der paa Færde :
Hver Stjerne pynter sig, og skynder at omgierde
Med Glæde Maanens Stoel, og hvor den gieste
vil,

Der byder hver sin Troe og tryge Tienest til.

L ad

Lad Aftefarvet Skye paa hendes Ansigt ride,
 Lad Storm og store Veyr kun heftig om sig slide,
 Aldstadigt og saa jevnt den sig dog giennemskier
 Og faaer sin Vilde frem, end, naar den spædest er,
 I hendes Herredom er Naade, Ro og Hvile,
 Hun tør vel haanlig selv af Vrooe lee og smile;
 Hun alle Creatur fra Arbeyd løser af,
 Hun er de Mattes Liv og rette Støde-Stav.
 Hun vandrer mangen Nat, og hører Verden brumle,
 Og, hvordan Mennissen i Mørk og Daarskab tumle,
 Hun seer vel mangen gang et giftig Stjerne-Stud,
 Dog hende gjør det ey det allermindste Brud.
 Hun holder alt sit Hof og Friheds Regimente
 I Rigtighed og Gang, til Himlen selv vil hente
 De andre bedre frem at tage Spiir i Haand,
 Med lige Himmel-Net og søde Friheds Baand.
 Saa gaaer det Ar til Ar og ingen Skifte kiendes
 I det Regierings Par, der under dem kun vendes
 De dødelige Kree, som stiger op og need;
 De ellers intet selv af slig Forandring veed.
 Saa har og Himlen selv dit Regimente skiftet,
 Stormægtig Konge! som skal aldrig blive briftet;
 Du! du vor Nordens Sol, med Solen bliver
 fuld

Paa denne salig Dag af Dyders Straale-Guld.
 Gid nu dit Kiempe-Blod og store Konge-Nolde,
 Som Dannemark har havt med Norge udi Bolde,
 Af Støven kunde see, hvor du dig gjorde om
 Med Nordens Herlighed, din Arv og Eyendom!
 Det modig Siæle-Tall sig skulle lade platte
 I Støven ned igien, af Hænder skulle dratte

Ald fordums Herre-Magt, naar de kun speylet sig,
 O store Christian! et lidet glimt i dig.
 Saa mangel salved Arm med Sverdet har omfeyet,
 Og med sin Kiempes-Kraft sin Fiendes Hals omdreyet:
 I Romer-Marken staaer endnu hvert blodig Spor;
 I alle Naboe-Land den Danske Seyer boer.
 Dog vilde Lyffkens Geist af intet Harnisk springe,
 Saa lyfsom bandtes ey ved Side nogen Klinge,
 Alt Kronens Arve-Ret den kunde lodne paa
 Den lange Konges-Slegt, og u-forandret staae:
 For salig Friderich (hvis Navn og Ære bliver,
 Imens Frost-libet Nord sin Hagl og Snee opdriver)
 Hans Himmel-signet Sværd sig frompet kunde af,
 Og rev sin Frihed løs udi sin Fiendes Grav.
 Vel! Salig Friderich, dit Huus til ævig Lykke,
 Saa som i Live du var et Alsmalings Smykke
 Paa Dyd og Fromhed selv, paa Herrens sande
 Frygt,
 Saa blev din Tinding og med Arve-Ret omtrykt.
 Nu gaaer i Dag din Søn, omkronet allevegne,
 Som Solen med sit Lys, see! hvor hand sig fand
 hegne
 Med begge Riger om, og kiltet med sit Sværd,
 Den ene Haand hans Spiir, den anden Æblet bær.
 Her er de største Ting, som Verden har i Eye,
 Her er det største Pund, som Gud vil ene veye;
 Her er en Krone, fuld af Edelfsteenens Pragt;
 Gud krone Kongen saa med Alder, Seyr og Magt!
 Her er saa blankt et Sværd, Gud hærde selv dets Egge,
 Alt derved bæve fand hans Fienders Hierte-Begge;
 Her er et gylden Spiir, gid Rettens Spiir maa
 staae,
 I Kongens høyre Haand, og aldrig undergaae!

Her er en Æble-Form med gølden Kors at skue,
 Gud samle Norden saa med Kraft og ald Formue
 I Hierters Enighed; Gud lade Korset gaae
 Fra Kongens Arve-Huus, men Korsets Lære staae!
 Gaf, mægtig Herre, gaf; besee din Arve-Throne,
 Beskue den mægtig Alul udi din vide Krone;
 Dit Folk er Stjerne-tykt, som om din Throne staar,
 Og gierne til sin Død for Kongens Fiender traar.
 Her mandes Hierter op i begge Rigers Bugger,
 Som med sit daglig Dau vil vise, hvor de hugger
 I Fremtid for det Haab, som, store Konge, du
 Har deres Fædre gjort i denne Dages Nu.
 Det gamle Aldels Blod vil alle Kræfter reyse,
 Men aldrig meere sig en Konge at udkeyse:
 Alt, alt hos ene dig at kunde Naade faae,
 Og de med deres Blod og Trostøb vidne maa.
 Her staaer din Samuel, til Herrens Frygt opammet,
 Med Olien i Haand, hans Hierte det er frammet
 Med mange hellig Suk, hans Læbers Tale skion
 Har Hosianna sit fra ald sin Ordens Bøn.
 Her staaer dit Børgerskab med Ære, Liv og Penge,
 Byd Konge, naar du vil, de skal ey bie længe,
 Før de ved mindste Nid skal gaae fra Hjemme-stavn,
 Og bove deres alt for Kongens store Navn.
 Her syssler Bonden om med Arbejd og med Møye
 I Morst og Danstke Mark, som ikke vil sin Trøye
 Forskaane nogen Tid, maa hand den Naade faae,
 Med Søn og Sønne-Søn vil hand i Marken gaae.
 Gaf, naadig Herre, gaf! og lad dig derpaa salve,
 Vi for dig alle Mand vil ofre Lorbærs Kalve:
 Gud signe-salve saa din Skulder og din Arm,
 At Herrens Aand og Kraft maa boe i Bryst og
 Barm!

Gud giøre selv dit Navn til alle Verdens Ender,
 Som beste Salve-Lugt, hvis Kræfter sig udspender;
 Gud øse Glædens Krus paa Kongens Hoved need,
 Med Lykke, Vælde, Fred i Overflodighed!
 Lys op, skyd Straaler frem, ald Verdens Held og Glæde
 Gaf Himmel-smurde Mand din Arve-stoel at klæde:
 Gud lade Dannemark med Lyst og Glæde see
 En Arving inden Nar i Kongens Arm at lee!
 Saa skal med Himlen selv, med Soel og Maane blive
 Det Kongelige Par; thi Herren selv skal give
 Dit Folkes Ønske Rum, som fylder Lusten op
 Med Lyffens Ønske-Raab til Zions høye Top.
 Gud styrke Kongens Moed, lad Gud hans Fiender
 rømme,
 Gud lade Livets Floed hans Dronning oversømme;
 Gud legge Haand i Haand med Kongen, hvor
 hånd er;
 Gid Herren, som sit Seigl, ham paa sit Hierte bær.
 Skift, Himmel, Dag og Nat, imens du Soel og Maane
 Har paa dit runde Blaa, saa skal og Norden laane
 Af dig Regierings Skif: Een Soel og Maane skal
 Regiere friligen blant Nordens Stjerne-Fall.
 Kom tilig, Himmel, kom, vor Konge selv at signe:
 Lad hans Belsignelser hans Fædres overligne!
 Kom, Himmel, sildig kom, og tag ham til dig hiem;
 Gjør Nordens Glæde fuld udi sit store JEM.

af
 Hans Kongel. Majestets
 allerunderdanigste Arve-Undersaat og troe
 Forbedere til Gud

Th. Kingo.
 Sognepræst i Slangerup.

Den ærbare, Gudfrygtige og Gud-elskende
Matrone, Sal. Susanna Christophers
Daatter Tönder, Edle og velvise Raad-
Mand udi Trundhiem Eiler Schölers
Sal. Kærester, som døde
Anno 1675.

til sidste Ære-Minde opsat

af

Th. Kingo.

Saa er dog ingen Sted, hvor Døden jo har Stæde,
Alt hand med Adams Riød sin Orme-Rad fand
made:

I Verden ingen Plads for Døden haver Læ,
Fra den Tid Beyen blev luft til for Livets Træ.
Saa langt i Øster hen, hvor Solen bliid optræder,
Og Duggens Pærle-Graad astørrer alle Stæder,
Gaf hen, beskue den Sted, hvor hun fuld straalet
staar,

Naar hun i ald sin Pragt i Middags-Lavet gaaer.
Kiig og imidlertid blant Nordens Mørkheds Fielde,
Hvor Herrens Allmagt staar i Klippers Ar og Ælde,
Hvis hornet Ramme sig snart op mod Himlen
skraaer,

Og med utrølig Høyd' flux over Skyer gaaer.
Mand skulde tænke det, at, om mand kunde stige
Fra Dødens Vilkaar op i dette Jorde-Rige,
Da skulde det vel skee udi det Klippe-Land,
Hvor høyt i Luft og længst fra Jord mand vandre
fand.

Mens

Mens al! den grumme Død sit Regimente strekker
 Til alt, det Alande har, og Adams Børn optrækker,
 Om end de boer saa skönt, som i et Paradiis,
 Og, om de glee end hen paa længste Norlands Gis.
 Vi bær den Maddike af Dødens Gift og Galde,
 Udi vor lønlig Barm, som Slangen sødt indtalde
 Udi vor Moders Liv, hvorved vor Fader blev
 Forgiven, og sin Død til alle Slegter drev.
 Det vil ey gielde nu, om end vi kunde svinge
 Mod Stjerne-Huset op, vi fører under Binge
 Det skjulte Dødens Sting, som selv vi ikke seer,
 Hvorved vi dratter need i Gravens Muld og Leer.
 Det hjælper ey, om end vi stoed i Klippens Krone,
 Og vel sad fast i den graa-musset Kampes Throne;
 Den Slangesnedig Død til os dog finder Sti,
 Saa Moses ikke selv paa Nebo Bierg er fri,
 Det baader ey, om end vi fandt den beste Mine
 Af Nordiske Metal, og, om vi kunde trine
 Need i Afgrunden til Guld-Alarens rige Bæld,
 Vi faaer dog ligevel betale Dødens Gield.
 Det skaaner ey, om end vort Kiød, som Rosen males
 Af Ungdoms Blomster-Blod, og om der meget prales
 Af Styrke, Bælde, og hvad Verden give kand,
 Det skal dog skæmes alti Dødens Skygge-Land.
 Det friér os ey, om end med megen Dyd og Ære
 Vor Liv er smykket om, saa vil dog Tiden tære
 Vor røde Saft ved een og anden Svagheds Gld,
 Indtil at Døden naaer sin Alvind-syge Bild.
 Susanna Tönder, du har ogsaa maat betale
 Din Døde-skyld og Gield, som Sygdoms sterke
 Dvale
 Dit Hiertes Fæstning, dit det Dyde-sulde Bryst
 Antastet heftig har, ja slet fra Siælen kryst.

Den Aande, som du her i Verden vilde drage
 Til Herrens Frygt, og til din ægte Mand og Mage
 Alt gjøre Liv og Lyst, den blev dig tung og trang,
 Indtil du endelig forlod Naturens Gang.
 I dine beste Aar du maatte Afskæed tage,
 Og følge Døden, der dit Levnets Fryde-Dage
 Ved Velstands Søle-Lys i Glæde-Blomster stoed,
 Da Dødens Segel kom, og hug dem af for God.
 Dog er du ikke saa aldeles fra os revet,
 Alt jo dit Minde er med ævig Trost og Skrevet
 Udi din Husbonds Siæl, ja alle, dig har kiendt,
 De sige, at dit Liv, men ey din Dyd, er endt.

No. X.

Tilbørlig Erminde

Over

Den Høy-agtbare og Vel-fornemme Mand,
 nu Salig hos Gud,
 Caspar Christophersen Schöller.

af

Th. Kingo.

Saa bliver intet meer af Mennisket tilbage,
 Naar hand har sluttet til sit Levnets føye Dage,
 End kun det blotte Navn, det øvrige forgaaer,
 Og som en flygtig Damp for Solens Ansigt staaer.
 Tag Bleen ifkun frem udaf din Barne-Bugge,
 Leg Jorde-Skiorten hos paa din Lig-Kistes Lugge,
 Og regn os rigtig op, hvad mellem begge du
 Af Lyffens feyreste Land rigtig kom' ihu.

U

Har

Har du paa Lyffens Hiul i Gange=Bognen aget,
 Og din Oprindelse fra store Herrer taget,
 Har du end gylde Spiir omdreyet med din Haand,
 Og Folke=Hjerter havt, saasom en Brie=Baand.
 Har blanken Skiold og Hielm dit Fædre=Baaben
 prydet,

Og Lyffens fulde Horn er over dig udgydet ;
 Har du med eget Sværd dig hiulpet vidt omkring,
 Og dermed trinnet høyt i Verdens falske Ring.
 Har du din Lykke søgt med megen Matte=Baagen,
 Og havt din Verdens Lyst udi din Pen og Bogen,
 Og dermed ført dit Navn til den u=kiendte Mand,
 Ja viist dit Ryktes Soel i Verdens lærde Land.
 Har du med stoer Fornuft en vigtig Handel drevet,
 Og dine Lænders Børn ti tusende bebrevet
 Af Mullen=hielmet Mynt og Dye=kiære Guld,
 Hvoraf din Kiste var saa overflødig fuld.
 Har ogsaa du dit Seyl med hver en Bind opbundet,
 Og Brødet søgt saa vidt, som Verden den er rundet,
 Ja halket dig med Strut i mangen Havne=Bugt,
 Hvor farlig Vand og Beyer har mangt et Dye luft.
 Har du din Faders Jord med egne Oyer pløyet,
 Og med din Malke=Koe har været ret fornøyet ;
 Har du dig ogsaa født kuns med din Hyrde=Stav,
 Og baget tit dit Brød udaf dit ringe Drav.
 Vær, hvo du være vil, du skal omsider legge
 Alt, hvad du haver havt, forinden Gravens Begge ;
 Mens Navnet ene skal tilbage blive her,
 Naar Benner dig har gjort den skyldig Jorde=Færd.
 Rand da din Efter=Sæd sig i dit Navn forlyste,
 Og end af dine Been med Frygt og Glæde ryste,

Alt,

Alt, hvo dig haver kiendt, med Nette sige maa,
 Det mand udi dit Bryst ald Trocksabs Spejel saae.
 O! vel er levet da; det Liv ey Døden føler;
 Og sligt et ævigt Liv frembragte Caspar Schöller;
 Hvorfor hans ærlig Navn vel med hans Liig fand
 gaae,

Men siden her hos os u-jordet ævig staae.
 Jeg hannem aldrig meer, end udaf Navnet kiendte,
 Om jeg derfor et Lys hos hans Lig-Kiste tændte,
 Var det min Skyldighed, og, om jeg tab, som
 Steen,

Saa var det Ære nok udi hans døde Been.
 Saa hviler, hviler vel, i Levninger og Afse,
 Som Graven er betroet, I skal omsider braske
 Med herlig Engle-Skif, og blive lutter nye,
 Naar sidste Verdens Dag begynde skal og grye.
 Imidlertid vi dig saa vel skal eftermæle,
 Saa længe Norden har de faste Klippe-Pæle,
 Og sige: der du blev af Døden Hierte-kryst,
 Da foer en Himmel-Siæl udaf dit ærlig Bryst.

No. XI.

Paa Kong Christian den 5tes Hiem-
 komst fra Holsteen til Kiøbenhavn
 d. 1 May Anno 1672.

af

Th. Kingo.

Velkommen ynskte Dag, bliv fuld af Lyst og Glæde,
 Bred Silke og Salighed paa Kongens Ære-
 Sæde,

Nu kommer hand igien med Blomster i sin Favn,
 Med Hiertet til dit Liv, o store Kiøbenhavn;

Og hvert hans Keyse-Fied var Jorden alt til rede,
 At gjøre tusend Gult ved Solens milde Heede,
 Udaf sin ringe Barm til ydmygst Kiendetegn,
 At Kongen æres skal af hver sin Arve-Egn.
 Lad lyne Bolden om, lad Alvind selv og blunde,
 Lad Dunre-Bassen gaae udaf Cartovers Munde,
 Gjør Himlen gandske fuld af slig en Ryktes Bind,
 At Danmarks ævig May gif nu med Kongen
 ind.

No. XII.

Ao. 1685 in Julio, da Christianus 5tus
 reyste over de farlige Klipper i Norge.

Gaa kneyser Norge med de Himmel-høye Fielde,
 Udaf hvis Afgrunds Bug Guld og Sølv-Narer
 vælde;

Hav, Elve, Skov, Bergfist og Fugle, Frugt og Fæ,
 Ja Kiøbmands Handel groer af Gran og Fyrre-
 Træ.

Hvor en Naturen dig har givet Kampe-Bolde,
 Din væbned Løve der med Skandse-Kløe vil holde,
 Og gjøre sikker Værn. Dog er du fastest, hvor
 Du fandt Kong Christian den Femtes Fode-Spor.
 Gys Uger, Dage tre hand reyste dig til Ende,
 Og lod sin Naade, Glid og Omhu for dig kiende.
 Mens Lauerviig har Vand og Dovre-Field kand
 staae,
 Skal derfor Kongens Navn og Roes om Verden
 gaae.

No. XIII.

No. XIII.

Paa Salig Drude Worms Liig-Kiiste.

Som Blomsteret i May gaaer ud ved Regn og Storm,
Saa faldt i Ungdoms Aar den yndig Drude Worm.

Her giemmes hendes Støv til Himlens blide Vaar,
Som har nødt Liv i Gud i hart ad sytten Aar.
Gaf, Læser, tag din Malm i Minde, hvor du gaaer.

No. XIV.

Under Justice-Raad Edward Kruses
Skilderie, som døde Ao. 1695.

See, Læser, intet paa den Ligning, disse Skygger
Paa Edward Kruse gjør; thi under dennem bygger,

Det ingen Mester med sin Pensel eller Preeg
Ufrisse kunde, thi hans Kunst det oversteeg.
Men gjør dig Tanke, at du seer ham her i Live,
Med sund Forstand og med et vaaget Dye drive
Sin Konges Nytte med ald Billighed og Skiel,
Foruden Ewig; saa seer dit Sind ham treffed vel.

No. XV.

Under hans Frues Catharina Hemmers
Skilderie, som døde 1694.

Dolt Kunst, forvar dig selv, at du dig ikke skiemmer,
Om du ey treffer ret Frue Catharina Hemmer.

Bort med de Skygger, som den Dyde-Glands for-
blummer,
Og den Belevenhed i hendes Læber dummer.
Riis Dyen, fuld af Tugt, hvoraf mand Sindet dømer,
Set Brystet Blomster-fuld af alle Ting, der sømmer.
Det ædle Qvinde-Riis, før dem for Solens Dye,
Gaa skal du hver Mands Sind og Domme først for-
nøye.

No. XVI.

Belædle

Sal. Christen Caspersen Schöller,
Assessor udi Høyeste Ret og øverst Borge-
Mester udi Kiøge, døde 1677.

til sidste Ære og Amindelse
af Th. Kingo.

Hvad vil mand meere, naar mand Lobet vel har
endat,

Og Salighedens Maal paa Jorden er oprendet?
Hvad vil mand, naar mand dog er nok af Dage
mæt,

Og har sin Grav omkring med Roes og Ære set?
Er da ey Hvilen god? hvi skulde mand da længe
Fortøve, før mand gik med Hiertens Fryd til Senge

Til sine Fædre, som i Haabet sove sødt,

Og venter Liv i det, som nu er hos dem dødt.

Mand seer, at Hvilen er for alt det, haver Aande,
En Himmel-falden Dug i deres trælsom Baande:

Den Siæl, som ikke her af Rast og Hvile veed,

Skal snart af sin Krop slet worde mat og fied.

Gaa

Saa haard er aldrig end en Hierne-brystet Kiempe
 I Marken skicket ud til Fiendens Magt at dempe,
 Naar Skjorten barket er af Støv, af Sved og
 Blod,

Hand jo skal sande det, at Hvilen jo er god.
 Saa længe tvinges en den Lærdom-gierig Hierne
 Med megen Natte-Vagt og sildig Aften-Stierne,
 Der gives jo et Nis oppaa den tygget Ven,
 Og Hvilen bliver dog en heel kierkommen Ven.
 Den Time-bunden Mand, Daglønneren hand sukker,
 Og søger efter Røe, naar Arbejds Byrde bukker
 Hans Verke-fulde Ryg, omstønt hans Løn er
 Guld,

En Søvn er dog saa sød, og Hvilen Sukker-fuld.
 Lad Seylings-Manden langt omkring i Verden slaffe
 Paa Havets rige Vand og farlig Bølge-Bakke,
 For Ophirs skønne Guld, som tit gjør liden Gavn,
 Dog ofte købte hand for Guld en rolig Havn.
 Trælbunden Bonde-Mand, som meest for andre
 søder,

Og med sin fattig Plou for andres Rigdom leder,
 Om tit hand gaaer til Sengs, spist af med Vand og
 Brød,

Oppaa hans Pus og Palt er dog hans Hvile sød.
 Saa stunder alle til sin Roelighed og Hvile;
 Hvi vil da mangel til sin Uroe daglig iile,
 Og ynster, Livets Maal med Uroes Længde maa
 Forhindre deres Riød sin Roelighed at faae.
 Siig, hvad du baade fand, om end du maatte vaage
 Et hundred Aar og meer, for Dødens dumme Taage
 Dit Dye lufte til; din Hielp-frykke dig
 Var dog en daglig Død og Corrig endelig.

Lad Livet blive fuld af tusendfoldig Glæde,
Lad Lykken sette dig i Vrens høje Sæde,
Din Lyst (det Skygge-Løb) har meer end Trældom
nok

Og Lykkens Boble-Bælt er kun en Stunde-Blof.
Lad Venner favne dig med kjærlig frøyet Arme,
Og skyld dig, mens du fand, i deres Elske-Barme;
Lad dem kun svære det, de for dig vilde døe,
Den Haandskrift er dog Skarn, som tegnes kun paa
Høe.

Lad være, det du fand paa Gunst og Yndest bygge
Et synlig Tise-Slot, og af en Svinde-Skygge
Kand have nogen Læ, det er dog Glifkerie,
Som en fra Ubestand endnu er bleven fri.
Hvor salig derfor er den Mand, som aldrig yndte
Det Jordist Paradiis, som falske Lyster pyndte,
Alt hand jo kunde, naar hand frilig vilde, gaae
Det Himmel-Paradiis med salig Lyst at naae.
Du gamle Schöller, du, hvis graa Haars Krone
smykked

Dit ærlig Levnet, og det gode Navn har trykket
Med ubesminket Roes oppaa din Hvile-Grav,
Og paa de Børn, dig Gud din Dyd at arve gav.
Dit Levnets Cirkel var en ærbar Omgangs Bane
Hvis Middel-Punct en var en Ondskabs Glyve-Fane,
Men Dydens Klippe-Goed, hvorhen dit Dye saae
Et roligt Anker-hold for Livets Skib at faae.
Du sad med Vre i den Høyste Rettes Sæde,
Thi du med Ret og Skik den nedrig Ret beklæde
I mange gode Aar, saa ingen i din Haand
Med Guldet gjorde Ret til Urets Bøye-Baad.
Din

Din Handel rædelig og rigtig var med alle,
 Du lodst den Fattig ey forgiæves paa dig falde
 Om Hielp og Redning, du lod ey hans Sufte gaae
 Med Hævne-Skrig op til Guds Port at banke paa.
 Du stiget op, og blev af Rigdom, Ære, Dage
 Besmykket rundelig, og, der du skulde tage
 Din Hvile, blev din Siæl indhimlet, og var glad,
 At og paa dine Børn dit Dyde-Stempel sad.

No. XVII.

Under Christian Caspersen Schöllers
 Portrait.

Om fordum Ærlighed, oprigtig Troe og Love
 Om gammel Dannes Dragt nu skulde gaae til
 Hove,
 Og lade speyle-see sit Hierte, Haand og Mund,
 Foruden Mumme-Løv og Hove-farved Fund;
 Da fik den laane sig en Dragt af denne Skygge,
 Hvor Christen Schöllers Skif, dog ey hans Liv mon
 bygge;
 Men, var hans Liv heri, da mangled ey et Grand
 Af alt det, som staaer an en skaffens ærlig Mand.

No. XVIII.

Den Dyd-ædle Salige
 Anna Rasmus-Daatter,
 Christen Caspersen Schöllers efterladte Hu-
 strue, som døde 1669.

til sidste Ære og Almindelse
 af Th. Kingo.

Det er et Honning-Liv ret midt i Dødens Galde,
 At mand de Fromes Støv fand som fra Døden
 falde,

Dg i den Orme-Muld en Engle-Mine faae,
 Som just fra Paradiis og deres Dyd mon gaae.
 Vor Liv er ellers suurt, og i vor Fødsels Glæde,
 Som andre mores ved, vi selv tar paa at græde:
 Den spæde Jammer-Dug paa Kinden falder ned,
 Dg salter os vor Mund, før vi af Sukker veed.
 Naar vi paa Moders Knæ smil-Dyet smakte-suer
 Med Tand-løs Gummer de Naturens Melke-Druer,
 En Orm i Livet snart gjør slige Knib og Saar,
 Alt hun for Milder-Barn en Græde-Dægge faaer.
 Naar i vor Gange-Vogn vor Snuble-Knæ vi sette,
 Dg rulder os herom paa de forordnet Plette
 Udi en ringe Jord, mand med et Æble Land
 Os lokke runden om, til Dyet staaer i Vand.
 Saa glad en Barndom er os aldrig udi vente,
 Alt Lykken vil sig ind i hvert et Fodspor prente.
 Vor Spire-Palme vil hos Græde-Bekken groe,
 Dg Rosen-Knoppen sig igiennem Torne snoe.
 Til vor Bankundighed en Sorrig ofte trenger,
 Naar Græde-Stuen mand med Sørge-Løn omhen-
 ger,

Fordi Forældre skal til Graven iilig gaae;
 Tit før vor egne Skoe vi vel kand drage paa.
 Hvad har vi dog, som i vor Ungdom kand os glæde,
 Naar af vor Moders Skød og Dunse-Knæ vi træde?
 Hvad er der, som os kand en varig Lykke faae,
 Der ey, som kronet Ur, vil falde fra sit Straa?
 Paa Sundhed kand vi ey vor Leve-Længde sette,
 Den faaer i Støde-Maal Forandrings farlig Plette:
 Den røde Rosen-Kind, de Marve-fulde Been
 Har intet luttret Blod fra Dødens Dræbe-
 Meen.

Paa

Paa Rigdom kunde vi vor Haabnings Slot en bygge;
 Thi Rigdoms Skinne = Løn er kun en Vandres
 Skygge,

Der gaaer fra Haand til Haand, og kaster Mørk-
 hed paa

Hver Siæl, der alt for høyt i hendes Lyst vil gaae.
 Om Himlen har os Held og hulde Venner givet,
 Som Hielp = Stykker og Ryg = Støtter her i Livet,
 Hvor tit maa den, som før gik udi Venne = Ball,
 Hiert = kippet enlig staae blant Venne = løses Tall?
 Nu Himmel = tages tit vor beste Ven og Frende;
 Nu kand sig Lyffens Blad snart for en Broder vende,
 Saa hand en hielp kand; Nu kand en anden faae
 Et Lyffe = Spring, saa til hans Dør vi tør en gaae.

Hvad møder en udi det kærslig Ægte = Sæde,
 Som Høiden er udaf vor verdslig Lyst og Glæde?

Der er, Gud veed, der er et vidt Gardine = Heng
 Udaf Bekymring om den glade Brude = Seng.

Der piper Sorgen med den ynskte Livets Grøde
 I Frygts og Haabnings Løn, der seer maud hver
 Dag møde

Den flittig Fader = Haand i megen Arbejds Sved
 For Børn, som en endnu af Værlings Corrig veed.

Der er det, hvor saa tit den Dyne = Grøde = Kilde
 Maa salte Taare for sin bedste Lyffe spilde,
 Fordi her skæres af det kærslig Ægte Baand,
 Som før var Glæde = knytt med Herrens hellig
 Haand.

Der øses Jammer ud i lange, lange Bække,
 Som kand til mange Aar og mange Siæle strekke,
 Fordi at deres Dyd og Fromhed aldrig kand
 Afstoos med megen Tids væmodig Sørge = Band.
 Du

Du deplig Anna, du vor Schöllers Ægte-Mage,
 Tilstød, at jeg din Koes maa med din Afse tage
 Til Verdens Lys igien, enddog du agter haant
 Om ald den Koes, som er af Jord og Verden laant.
 Guds Helgene vi kand ey anden Ære giøre,
 End deres Navn og Lob med billig Priis udføre;
 Vi veed vel ellers, at din Koes og Ære staaer
 Hos Herrens Throne, hvor vor Sands slet intet
 naaer.

Her har jeg seet, at du dit Liv har vel fuldendet,
 Og Livets trange Maal i Troen fyrig rendet.
 Hvad Ære, Rigdom, Held og Benner giøre kand,
 Det faldt dig lyksom til i den ustadig Stand.
 Gud gav dig Hæders Børn, en Mand af Held og Ære,
 Som Sorgen for din Død til Døden vilde bære.
 Saa tog du Afse, der din Dyd var kommen paa
 Saa høyt et Trin, som saa blant Verdens Qvinder
 naae.

No. XIX.

Under Hendes Skilderie.

Se her en Anna, som med alle Dyder smykked
 Sit u-besmittet Liv, hvor Herrens Naade trykked
 Et Segl i Barndoms Aar, af Ære, Ynde, Held
 Paa hendes Hierte, som var alle Dyders Bæld.
 Kis hendes Ansigt, fuld af Tugtighed og Ære,
 Lad hendes Udfærd fuld af Dannes Fromhed være:
 Slig Dyde-Farver, som best skildrer hende af,
 Gjør hende Liv, som midt udi den mørke Grav.

No. XX.

Ad

Insignia tropæa & merita insignia
Illustrissimi & Excellentissimi Herois
& Domini

Dni NICOLAI JUEL,
Dni de Tosing, Erichsholm & Tot-
terupholm, Ordinis Elephantini E-
quitis aurati Sac. Reg. Maj. Architha-
lassi, Consiliarii Intimi & in Colle-
gio Navali Præsidis, &c. &c.

Nunc in Coelis Beatissimi,

fic alludit

Illustrissimæ Julianæ Familiæ

Debitor perpetuus

Th. Kingo.

D. Episc. Fion:

Heus! pete, Fama, polos, vastumque effusa per or-
bem,

Remigiô alarum, quâ patet aura, vola.

Æternos tuba prompta sonet resonetque Triumphos,

Amplaque vitrici parta tropæa manu!

Quas lauros palmasque tulit GENEROSUS JULUS,

Buccina veridico gutture mota tonet.

Agmina dic quoties rostrata in Tethyos arvis

Duxerit intrepido pectore, forte manu.

Vectus aquis inter fluitantes æqvore sylvas

Et portentosas ignivomasque rates.

Quot

Quot numerô naves, dices tot adesse Chimæras,
 Inque Codanoniis nidificasse fretis.
 Bellerophon sed Julius eas vel vindice dextra
 Captivas duxit, meruit, abegit ovans.
 Sic Jove dante vedit Victor provolvere pronus
 Ad Jovis Arctoi clara tropæa pedes.
 Infere, Fama, Viros fastis durabilis ævi,
 In magnis primum qui meruêre locum.
 Jactat Roma suos Fabios fortesque Camillos ;
 Enumeret Gallus nomina magna Ducum.
 Hispani, Batavi &c, reliqua cum gente, Britanni,
 Heroes monstrent indomitosque Viros !
 Emineant vecti nitidis super astra Quadrigis !
 Contiguus summis Danus Julius erit.
 Intra, Fama, polos veterisque Insignia stirpis
 Stellæ da Superis, à Jove pauca petes.
 Scilicet ut meritis radiet Victoriis Juli
 Strenua progenies, has imitate faces.
 Una, Tridentiferi qua ad lucet ad æquora regni
 Ut micet Arctois utile sidus aquis.
 Altera, quæ geminis lucet suffulta lacertis,
 Offerat ut cœlis, quod tribuêre, jubar.
 Donec in astrifero rutilans figatur Olympo
 Fixaque Magnaminis sit Cynosura Viris.

Trøste-Brev.

Eil

Den Høy-ædle og Velbaarne Frue
Frue Margaretha Ulfeldts
Sal. Hr. Niels Juels,

Der Hendes Velbaarenhed var paa Taasning,
sendt fra Fraudegaard Ao. 1697 den 13 Augusti
af Th. Kingo.

Høyædle Frue! Du standhaftige Mandinde,
Af Dyders gamle Noed, en Himmel-artet
Qvinde,

Tilsted, at jeg med dig et lidet tale maa,
Dg udi Sorgen dig til Trøste-Tanker faae.
Jeg veed vel, Himlen har forud dit Hierte inde,
Alt ey min svage Aand kand slige Ord besinde,
Dg nævne dig til Trøst, som du jo førre veed.
Laan mig dit Dre dog udi Taalmodighed.
Drag Sorgen-Dekket lidt bort fra dit Himmel-Dye,
Der hovner ved din Graad, der rødner ved din Møye
Dg megen hyle-Rægn, lad Sorgens stridig Elv
Ey saa bortskylle og fordrufne slet dig selv.
Hold dog igien med de dyb-tagne Hierte-Sufte;
Guds Aand er for din Dør dit Bryst at vil oplufte,
Hvorved din ædle Siæl skal kraftig Lindring faae;
Guds Læge-Finger vil dit Hierte pæge paa.
Ald Verden veed, at du Skiold-baarne Krigerinde
Har tabt saa meget, som du ey igien kand finde

I hee

I heele Verden, om du hende seyled om,
 Og til det yderste af Jordens Ende kom.
 En Mand, der havde Gud og Dyd i Sind og Hierte,
 Fra hand af Rode rand, og siden stedse lærte
 Ved dem at styrke sig, saa hand gif sikker op
 Ved Dyde-Trin at naae til Arens høye Top.
 En Mand, en Kongens Mand og Fædre-Landets Ære,
 Der i sit tause Bryst meer Manddom vidst' at bære,
 End mange, der ved Pral og svadsig Tale veed,
 Alt bryste sig af Mod og stolt Mandhaftighed.
 En Mand, der gif saa jevnt, og vovede sin Trøye,
 Hvorhen hand Ordre fik; Hans Hu, hans Sind og
 Dye

Paa Gud og Kongen saae, det var hans Søes
 Compas,
 Og ald hans Jdræt kun et Ares Speyle-Glas.
 En Mand, der Himlen selv har givet Held og Lykke,
 Sin Konges Naaben med u-trolig Seyr at smykke;
 En Mand der tordnede sin Fiende tit i Grund,
 Og farved Søen med hans blodig Bryst og Mund.
 En Mand der priselig sit Skjold og Hielm ophengte,
 Og indtil Evighed med Lob og Yndest trengte,
 Om hvilken Sandhed selv (Trods Alvind) vidne
 fand,
 Hand var saa brav, som Een, der seyled har paa
 Strand.

En Mand, der var, nest Gud, dit Hiertes store Glæde,
 Og kydske Kiærligheds inlenked Himmel-Kiæde,
 En saa fuldkommen Mand vi veed du haver mist.
 Jeg veed, du svarer: Al! det er, desværre, vist.
 Mens ikke dog forsagt. Lad Himlens store Dye
 Fordeele Sorgens Sky; Dit modig Hierte bøye
 Sig

Sig under Herrens Haand, indleg der ald din
Nød,
Saa faaer du Trøst, omstønt din brave Mand er
død.

Hand er dog ikke død; Hand i dit Hierte lever,
Omstønt det væner sig, og ved hans Afsteed bæver;
Hand lever dog hos Gud, som er hans Liv og Lyst;
Did sigtede hans Troe udi hans Christen Bryst.
Du seer ham daglig sig i eders Børn afmale,
Som slegter paa hans Dyd, og vil dig overtale.
Til Trøst og Hierte-Taal, ja bede Gud, du maa
En ret fuldkommen Høst af deres Frugter faae.
Saa lad da Sorgen ey for hart dit Hierte banke,
Men gjør dig altid om din Juel en Livets Tanke.
Lad Sorgen sømmelig indgrendses til sit Maal,
Bland nogen Honning ind udi den bittre Skaal.
Hver Bølge, som der ind paa Taasing Bugter bryder,
Tænk, den med Hr. Niels Juels uanfærdig Ære
flyder,

Og vil erindre dig, hans Navn det lever, men
Der udi Havets Svælg en Bølge er igien.
Hver Bind, der Taasing Slot vil suse paa og brage,
I andre Tanter skal du den slet intet tage.
End det er Rygtet om din ærlig Hr. Niels Juel,
Der farer Verden om udi en ævig Ruul.
Tænk endelig, og tak Gud for sin store Naade,
Der hannem er beteed. Hvor stor og overmaade
Skal Himlens Ære sig for eder begge tee,
Naar for Guds Ansigt du skal ham i Glæde see.

Den nyekomne Jesu Christi Pode,
Den Belædle og Velbyrdige Jomfrue
Jomfr. Barbara Helena Schöller,
Paa Hendes Fødsels og Christendoms Dag
til Lykke in Ao. 1686.

af Th. Kingo.

Saaer alle Maader gaaer, og lader eder finde
Alt favne Barbara Helena Schöller-inde,
Og pryder hendes Liv fra hendes Fødsels Stund
Kom Jesu, Juule-Barn, lys hende med din Mund!
Mod Juul hun vilde dig udi din Krybbe giæste.
Saa snart paa Verdens Lys hun fik sit Dye-Fæste,
Da blev hun offret dig, fik Daab og Christendom,
Og ved din Vagtes Blod i Herrens Naade kom.
Sag hende derfor an, glem ej din Pode-Stamme:
Giv hende Fremvejt, og lad alle Dyrer amme
Dit eget Foster op, at hendes Spirer maa
En ævig Fremgang til Guds Vres Frugter faae!

No. XXIII.

Over Hr. Gerners Raaber-Stykke.

Saa seer den Herrens Mand, vor Gerner ud af
Dye,
Sin Konges hulde Mand, som Fiender ey fand
bøye,
Hvis lærde Mund og Pen Guds Wiisdom fører
frem,
Hvis verdslig Klogskab og hvis Skialdre-Kunst har
Klem.

Af Raaber-Stil mand ham dog ej saa lige Kiender;
 Men, hvo hans Bøgers og hans Skrifters Blade
 vender,
 Hand seer, hvor høyt hand gaaer i Lærdom og Fors-
 stand,
 Og derforuden er en Hiertens ærlig Mand.

No. XXIV.

Over Steenen.

Som blev skaaren fra Doct. Ole Borch, og findes paa Guld-Effen i Kunst-Kammeret ved Bibliotheket udi Collegio Mediceo.

Ser er den Morder-Steen, som stak med Dødens
 Fork,
 Og tog til Graven vor udødelige Borch.
 Den lærde Verden fik herved et Hjertens Meen;
 Gaf, Læser, gaf og græd, om ey du selv er Steen.

No. XXV.

Allerunderdanigste Grindring og Lyf-Ønske
 Til

Den Stormægtigste Monarch
Kong Frederich den Fierde,
Konge til Danmark og Norge &c. &c.
Paa Hans Majests Fødsels Dag den 11 Oct. 1702.

See! mægtig Konge, see, hvor Dagens Duenbryne
 Og Morgen-Røden seer, og giver os at syne,
 Hvor hand lyfsalig op paa Firmamentet gaaer
 At slutte et, og staae paa Vagt for mange Aar.

I din Regierings Tid Soel, Maane, Stierner møder
 Ved den allmægtig Haand, som dæmper, dræber,
 døder

Alt det, som Kongens Liv og Fred kand staae imod,
 Og Lykke-Grendser gjør vit for Hans Konge-Blod.
 Thi alle Dage vi vil stræbe for den Ære,
 Hvem i hans Levnet den Lyksaligste maa være,
 Ja Maaneder, som har i Dage deres Tall,
 Vil baade først og sidst i Tiden ynske Ball,
 Alt føre Kongen til Liv, Seyer og Naades Fylde,
 Som Himlen vilde selv besegle og forgylde!
 Gaf Tid, og kom igien, fornye Hans Fødsels Dag,
 I mange Aar med Fred og Himlens Velbehag.

af Th. Kingo.

No. XXVI.

Allerunderdanigste Lyk-Ønske, ved det Nyt-
 Aars Indgang 1703.

Til

Kong Frederich den Fierde.

Blink op igien med Lyst paa Himlens store Kunde,
 Du Verdens Dye, som et Nit maa aldrig
 blunde;

I Aftes, som du gif det gamle Aar forbi,

Va havde du det i et ævigt Slutterie.

Op Soel, og lad dit Lys fra Himlens Throne tænde
 For dette Ny-Aar, lad din Straale-Vogn omrende
 Paa Himlens herlig Huus, ved hvert et Himmel-
 Tegn,

Som Folke-vid optænkt har i den Stierne-Egn.

Giv,

Giv, Himlens Gud, som har Planeter under Dye
 Og Stierne i din Haand, at alle Ting sig føye
 Til Liv, til Lykke og til kronet Fryd og Fred
 For Kongen og hans Huus med ald Lyksalighed.
 Gaf Krig og Uro, byg din Jammer-fulde Riede
 Langt, langt fra Kongens Land; gid Fiendens Bold
 og Brede,
 Som Dug for Solen, en asmegetig Svindel faae,
 Og Kongen hvert Aar til ny Freds Regiering gaae!
 af Th. Kingo.

No. XXVII.

EPIGRAMMATA.

No. 1.

En ret sagtmodig Mand sig lader gierne sige,
 Og holder ey for Spot, en anden Mand at vige;
 En Ting dog er, hvori hand holder for en Spot
 At vige nogen Mand: det er at giøre got.

No. 2.

At hver Mand har sin Gief, du os saa ofte siger,
 Vist nok, du meget ey heri fra Sandhed viger;
 Du siger os derneft, at du har ogsaa din,
 Men med de Vilkor dog, at hver Mand først har sin.

No. 3.

Du stoer og megetig er, men det ey nok vil være;
 Gjør, at en ærlig Mand vil Gunst hos dig begiere;
 Gjør, at hand, om hand ey veed Gunst hos dig at
 naae,
 Sig med Bedrøvelse det selv tilregne maae.

Æ 3

No. 4

No. 4.

For smaa Børn synes stort, hvad du seer smaat at
være,
Nu, du er bleven stor, vor Verdens Pragt og Ære
Og ald dens Duffe-Løydig synes stor, fordi
Du selv kun liden er; tænk efter nu, hvori.

No. 5.

Det for en fattig Mand er got at have Venner,
Ey altid, før hand sig af deres Hielp betienner;
Men, for hand allerbest hos Venner fiende fand,
De Venfkab har for ham, og ikke for hans Stand.

No. 6.

En brav retfæffen Mand, hand veed at overbære
BOLD, Uret, Had, Foragt, og hvad det meer fand
være,
I ingen Maade hand bevæges fand derved:
En Ting bevæger ham, det er Medlidenhed.

No. 7.

Mand fra dig tog dit Guds; Sligt Gierrighed fand
giøre,
Mand løy dig ilde paa; dertil fand Had forføre;
Mand dig med Spot beloe; sligt fkeer udaf Foragt;
Men hvilket har du vel da mest paa Hiertet lagt?

No. 8.

At Doctor Judas mig bagvasser og bagtaler,
Jeg det ey hevne vil, jeg Hevnen Gud befaler;
Dog har jeg denne Hevn, som i sig selv er stoer,
At jeg saa leve fand, saa ingen Mand ham troer.

No. 9.

At hevne sig er sødt, hertil vil Magt og Evne,
Den har ey, hvo der vil; Sig ey at ville hevne

Er got, om ikke sødt; men større Magt hertil
Dg Evne vil endnu, den har dog, hvo der vil.

No. 10.

Hvo store Folk til Giest indbyder og traecterer,
Sitt Huus med beste Stads oppynter og stafferer,
Et Menneſke med Stads sitt Grav-Sted pynter op,
Hvor Ormen skal til Giest udi hans usle Krop.

No. 11.

Matthiis sin Corrig ey, i hvo ham derom spørger
Til nogen ſige vil; hand veed vel, om hand ſørger
For det ham ilde gaaer, det ſkeer med Næt og Skiel;
Men, ney, hand ſørger for, at det gaaer andre vel.

No. 12.

Jeg ſiger intet Ont, jeg aldrig vil begiære
En høy-oplyst Claus Mads ſin Skyldighed at lære;
Hand veed den forud ſelv; Frue Grethe ligesaa,
Alt, hvad jeg vil, kun er, at huſte dem derpaa.

No. 13.

Hed rige Bertels Grav Martinus græd ſaa ſaare,
Den Marmor-Kiſte ſlet blev baad udaf hans
Taare;
Man ſpurte, hvi hand græd for ſlig en karrig Gildt;
Al! ſagde hand: er dog den ſkønne Marmor ſpildt.

No. 14.

Du dig til Løgner giør, og om mig taler ilde,
Næt gierne Ont med Got jeg vederlegge vilde,
Dg tale vel om dig; men jeg det ikke tør;
Thi viſt nok mig med dig du da til Løgner giør.

Æ 4

No. 15

No. 15.

Hvor stor en Mand end er, ham Guld og Gylde^{stykke,}
 Ham Rang og Værdighed ey nær saa vel kand smykke,
 Som Dygtighed og Dyd; hand Priis ey vente
 tør
 Udaf hvad Got, hand har, men af hvad Got, hand
 gior.

No. 16.

Saa gammel Alder Claus nu endelig begynder
 Saa saare hiertelig at græde for hans Synder;
 Hand største Marsag har, den arme gamle Mand,
 At græde, for hand nu ey længer synde kand.

No. 17.

Hand ved en stor Mands Fald de mindre tit seer
 glade,
 Og det ey strax, fordi de ham saa meget hade,
 Som for det er en Trøst i en fornødret Stand
 Iblant de store Folk at see sin Lige-Mand.
 De Bær, som sidde høyt, de synes altid smukke,
 Hvo best at flyve veed, dem allerheldst vil plukke.
 Hvad er det den en Trøst, som ey at flyve veed,
 At see den, der fløv op, igien at falde need.

No. 18.

En Ting i Verden er, mand tit til andre giver,
 Dog sielden selv den har; og hvem det givet
 bliver,
 Glet intet derved faaer; den hver Mand have kand,
 Og hvo den have vil, er en lyksalig Mand.

No. 19.

No. 19.

En rig og gierrig Mand, som aldrig nyder noget
 Af det, hand samlet har, hand er sin Arvings
 Foged;
 Hans Foget-Tieneste vel synes god og skøn;
 Men tænk, det arme Slæb hand tienner uden Løn.

No. 20.

Netfærdighed og Fred hverandre Kys at give,
 Mand for et Velstands Tegn i Landet vil op-
 skrive;
 Men hvad, om Udyd dem af Landet begge drev,
 Saa hvert et Kys, de gav, til Afsteed givet blev?

No. 21.

At læse gammel Skrift du gjør dig stor Umage,
 Dog mueligt vel en Gieff det skrev i gamle Dage,
 Og, naar du Gieffens Skrift at læse ret har lært,
 Alt, hvad du læser da, er ikke værd en Ært.
 Den beste Trøst, du har, i det du dig bedrager,
 Og dig forgiæves med unyttig Arbejd plager,
 Er denne, at en Gieff maaskee om mange Aar
 Med det, du skriver nu, det samme Arbejd faaer.

No. 22.

Herre-Tieneste Johan har gjort sin Lykke,
 Foruden Hyflerie og noget Skalkes-Tyffe
 Alt have brugt dertil; ham priser, hvo ham seer,
 Men jeg saa mænd endnu, hans Herre meget meer.

No. 23.

Sand om den Biise har vel mangan gang hørt sige,
 Hand i Lyksalighed langt overgaaer den Rige;
 Æ 5 Jeg

Jeg skulde det og troe, om jeg ey ofte saae,
Den Viise uden for den Riges Port at staae.

No. 24.

Trogryggede Mathiis i Kroet gik at drikke,
For Du sin Trøye hos Mads Kroe-Mand lod i
Stikke;

Gud lade, sagde hand, dig Gavn af Trøyen faae,
At Trøyen dig, som mig, saa just og passe maae.

No. 25.

To gange hører den, den tøndende gange giver,
Som hør og giver snart, naar hand anmodet
bliver;

Hvo begge Deele, før hand bedes, gjør forud,
Hand giver, som en Ven; hand hører, som en
Gud.

No. 26.

Hand Sandhed ligne kand ved Pillen, som mand
giver

Dend Syge paa sin Seng; om Pillen ikke bliver,
Forgylt og vel svøbt ind, hand faaer den ikke need;
Vel den, som Sandhed da vel at forgylde veed.

No. 27.

Med Svanens Hvidhed mand kand ligne alle Dy-
der;

Med Svanens Sang Gudsfrugt, som alle Dyder
pryder;

Men Svanens søde Sang sig ey vel yttre vil,
Ey heller vil Gudsfrugt, før Døden stunder til.

No. 28.

Det sielden nogen er fornøyet med sin Lykke;
Hvor meget mand end har, mand lader sig dog
tykke,

Mand

Mand fattes meer endnu. Men hvem er vel den
Mand,
Som tykkes hos sig selv, ham fattes paa Forstand?

No. 29.

Det Alvinds Plage er, at den en strax kand være
En andens Lige-Mand i Storhed, Magt og Ære;
Hvi plager den sig en, at den en være kand
I Fromhed og i Dyd en andens Lige-Mand?

No. 30.

Johan at blive flog af Skade en vil lære,
For kostbart og for dyrt hand holder det at være;
Hand tænker en derpaa, at hver en fattig Mand
Det paa en andens Pung for intet lære kand.

No. 31.

Om Dyden kaldes bør Lyksalighedens Kilde,
Hvi klager mangen Een da, at hand lider ilde?
Ehi Dyden for enhver jo fri og aaben staaer;
Udaf den Kilde ham jo nægtes en en Taar.
Vist nok er det, enhver til Dyden Udgang nyder;
Dog er der vel den Dyd, mand frem for alle Dyder
Vel skulde ønske sig at have Udgang til,
Den mand en har, en faaer, hvor gierne mand end
vil.

No. 32.

Claus Fielfras dygtig veed at drifke og at æde,
Det er hans Hiernes Dyd, det er hans Hiertes
Glæde;
Hand dem og begge har fun til den samme Brug:
Hans Hierne i hans Hals, hans Hierte i hans
Bug.

No. 33.

No. 33.

Sanct Povel ved det Navn, en Romere at være
Fra Jødens Dom og Straf befriede sig med Ære;
Naar Christus komme vil engang med Straf og
Dom,

Mon det da bliver nok at have Navn af Rom?
Sig Rom har kaldet før ald Jordens Herskerinde,
Men, nu, den ej dertil kand have Jordens Minde,
En Herskerinde den i Himlen være vil;
Al! Himmel har da Rom dit Minde vel dertil?

No. 34.

Bedragerie og Løgn til Menniskernes Føde
Saa høyt fornøden er hos os, som Jordens
Grøde;

Ehi see! blant Verdens Folk af Sneesen meer, end
Ti

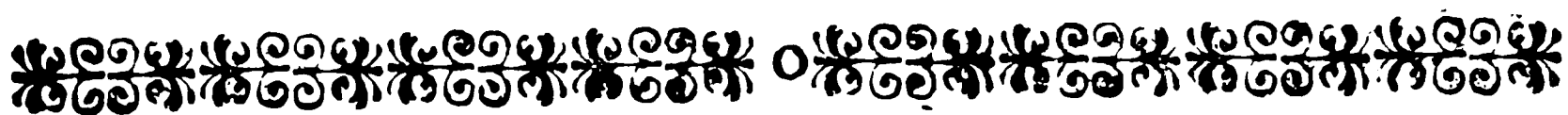
Har deres Føde af Løgn og Bedragerie.
Saa vift sig Skalken af Bedragerie kand nære,
Saa vift inand Daaren ey i Verden kand undvære:
Den halve Deel af Folk, ja, flere, om mand vil,
Af Hunger maatte døe, om Daaren ej var til.
Hvo har da Skyld heri? Mon ikke Jordens Grøde
Kand af sig selv forslaae til Menniskernes Føde?
Jo vift; men Verden selv gjør, den ej kand forslaae,
Og, at mand baade Skalk og Daare have maa.

No. 35.

Gornuften stræber nok os Nøysomhed at lære,
Dog tvivles meget paa, at Nøysomhed kand være
Hos os paa denne Jord, i hvad mand gjør os viis;
Den var jo fordum ej engang i Paradiis.

See

See! Siælen kommen er fra Gud udi det høye,
 Herneden intet er, som Siælen fand fornøye,
 Som Noe Due den igien i Arken maae
 Til ham, som slap den ud, om hun skal Hvile faae.
 Ald Verdens Duffe-Løye hun nok igiennemstripper:
 Den ene Riødets Lyst hun for den anden slipper,
 Men det, hun elskte nys, det Huen nys stoed til,
 Saasnart hun det har smagt, hun det ej mere vil.
 Med sliq Unøysomhed hun giber nok tilkiende,
 Hun er udødelig, og bliver uden Ende.
 Ald Jordens Herlighed, ald Verden, som den
 staaer,
 En evig Siæl for lidt til Nøysomhed forslaaer.

Indholden

No.	Over fiende Samling.	Pag.
I	Phædri Fablers Tredie Bog	243
II	Hyrden til sin Hyrdinde	276
III	Th. Kingos Vers over Frue Vietrud Isenberg	279
IV	Thomas Kingos Mortens-Gaas	279
V	Over Niels Juels Kirke paa Taastrup	280
VI	Paa Hans Høye Excellences Ulrich Friderich Guldensløvs Sundhed	281
VII	Under Politimester Claus Raskes Frues Raaberstyffe	281
VIII	Hofanna, eller allerunderdanigst Løf- ynstning til Kong Christian den Femte	282
IX	Th. Kingos Ligvers over Susanna Tønder	289
	X Th.	

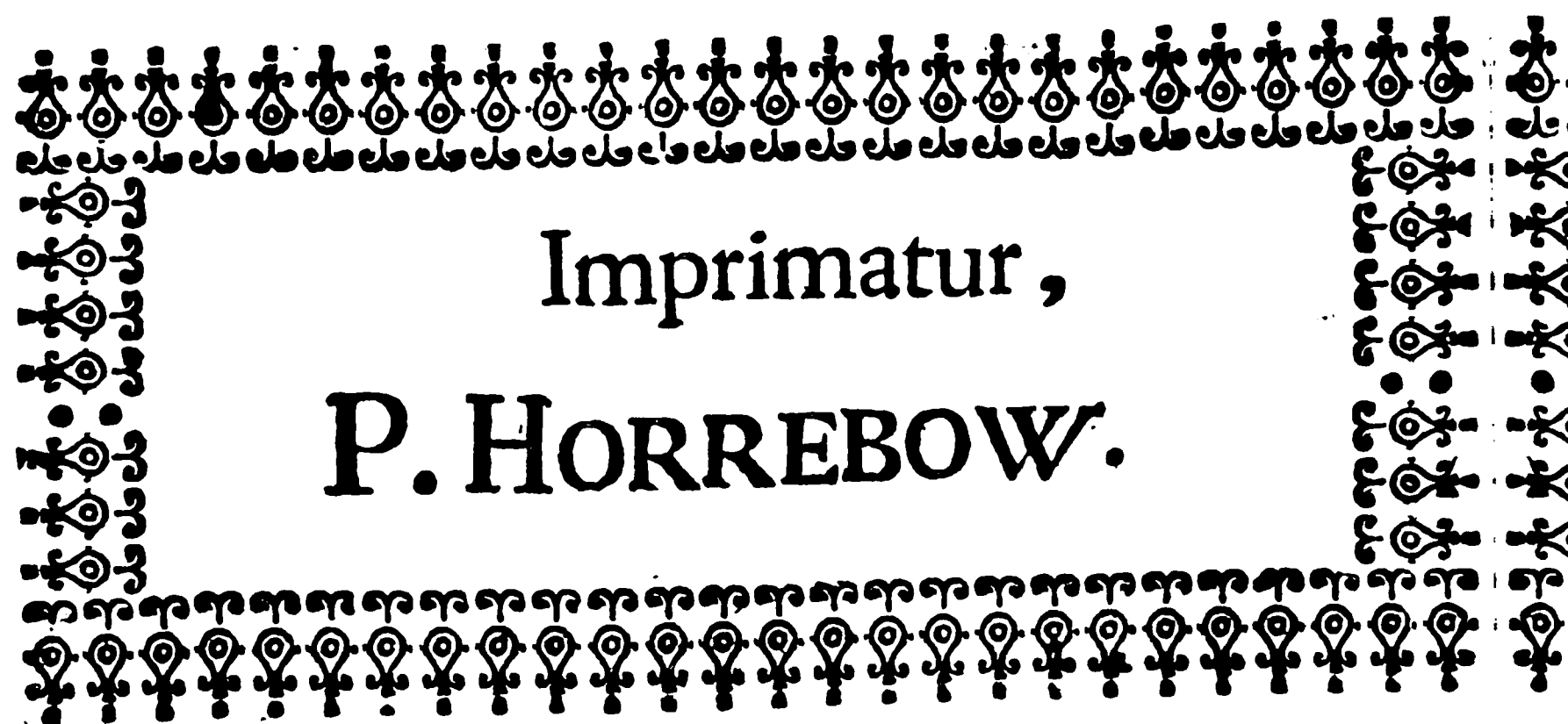
No.		Pag.
X	Th. Kingos Liggers over Caspar Schöller	291
XI	Th. Kingos Vers over Kong Christian den Femtes Hiemkomst fra Holsten til Kiøbenhavn	293
XII	Over Kong Christian den Femtes Reyse i Norge <i>Kingo</i>	294
XIII	Paa Drude Worms Liggiste <i>Kingo</i>	295
XII	Under Justitz Raad Edward Kruses Skilderie	295
XV	Under hans Frues Catharina Hemmers Skilderie	295
XVI	Th. Kingos Liggers over Christen Schol- ler	296
XVII	Under Christian Schöllers Portrait <i>Kingo</i>	299
XVIII	Th. Kingos Liggers over samenes Hustrue	299
XIX	Under hendes Skilderie <i>Kingo</i>	302
XX	Th. Kingovii allusio ad insignia tropæa excellentissimi Dni Nic. Juel	303
XXI	Th. Kingos Trøstebrev til Fru Margrete Ulfeldts Sal. Hr. Niels Juels	305
XXII	Th. Kingo over Barbara Helena Schöllers Fødselsdag	308
XXIII	Over Hr. Gerners Raaberstykke <i>Kingo</i>	308
XXIV	Over den Steen, som blev skaaren fra Doct. Ole Bork <i>Kingo</i>	309
XXV	Over den høysal. Konges Kong Frider- rich den Fierdes Fødselsdag den 11 Oct. 1702 <i>Kingo</i>	309
XXVI	Nyt-Aars Vnske til den høysalige Konge Kong Friderich den Fierde <i>Kingo</i>	310
XXVII	Epigrammata	311

Samte Bind
Til en
Samling

Uf smukke
Danske Vers
Og
MISCELLANEA:
Sproget til Nytte og Bær,

Befordrede til Trykken i
R J O B E N S H A N N,
Ved det andet Oplag udi Hans Kongel. Ma-
jestets privilegerede Bogtrykkerie, in Majo
Ao: 1742.

Imprimatur,
P. HORREBOW.

Phædri Fablers.

Fierde Bog.

Fab. I.

Bæflen og Musene.

Det er, dig synes, lidet værd
 At ville Fabler skrive,
 Jeg, som ey har det, vigtigt er,
 Dermed vil Tiden drive.

Dog læs med Andagt denne Snak:

Det Vunder er at høre,
 Æsopi Kiebbermundet Naak
 Sig op, som Cato, føre.
 Velden, der følger deres Spor;
 En Ting mand ofte tager
 For slet og ret af ringe Kor,
 Dog ofte sig bedrager.

Det, som er skylt, af dem er fiendt,
 Der haver Sands og Hierne;
 Thi det er ikke hvers Talent
 At see Gaffendi Stierne.

At jeg ey siger det for Nix,
 Skal os en Bæsel viise,
 Der gammel var, og vidste fix
 Uskyldig Muus at spise.

Nu hand af Alder lam og from
 De Muus ey kunde fange,

V

Sands

Fandt Raad udi sin Alderdom
 Sit Forsæt at erlange.
 Sig solet over alt i Meel,
 I mørken Braa sig slengte,
 Strax kom en Muus, der blev hans Deel,
 Der hun at spiise tænkte.
 Det gik en anden ligesaa,
 Ja flere bleve bragte
 Om Livet, ingen gik derfra,
 Og vel de hannem smagte.
 Omsider kom en gav Krabat,
 En giennem trapped Broder,
 Og kiendte Strikken, Fælde, Kat,
 Og alle slige Noder,
 Hand merkte Pudsen, der hand fandt.
 Sin Fiende, løb tilbage;
 Skam faae du, sagde hand, saa sandt,
 Du er ey Meel i Kage.
 Poëten slutter Fablen her,
 Og gjør sig ey Umage
 Med nogen Lærdom, lader hver
 Sia een deraf at tage.
 Dog sees, at Ungdoms Sikkerhed
 Er fangen i den Snare,
 Som kloger Alderdommen veed
 Sig bedre for at vare.

Fab. 2.

Ræven og Bindruerne.

En Ræv forfult en Drue saae
 Paa Træet, men høyt den hengte,
 Sprang

Sprang strax, og meente den at faae,
 Til Dauren hart hand trængte;
 Sprang alt omsonst, dog gik sin Vey,
 Du, sagde hand, ey duer
 En Pib Tobak, jeg agter ey
 At spise sure Druer.
 Saaledes den, som fanger an
 Det, hand ey ud kand føre,
 Er Næven lig, der laste kand
 Den Frugt, hand ey kand røre.
 Ei gange stemmer er det Pak,
 Der beyler til en Pige,
 Men faaer en Kurb, ey veed den Snak,
 Hand Pigen paa vil sige.

Fab. 3.

Hæsten og Bildbassen.

En Sommer-Dag Bildbassen fik
 I Ginde sig at søle
 I klaren Vand, og mod sin Skif
 Ey søgte skidne Pøle.
 Just var det saadan, hvor en Hest
 Var daglig vandt at slukke
 Sin Tørst, hand kom, og mod sin Giest
 Begyndte strax at puffe:
 Hør, Svin, hand siger, er du den,
 Der mig min Keller røver?
 Jeg ey saa fuul en Keller-Svend,
 Dig allermindst behøver,
 Gik til en Møding-Pøl, og der
 Dig tumble, bade, velte,

Sligt staaer dig bedre an, end her
 Alt skure skidne Belte,
 Fort op! Men Bassen var ey fey,
 Tog til at reyse Byrster,
 Bød Trods, bad Hesten gaae sin Vey
 Og drifke, hvor hand lyster.
 Er Bandet ey til alle ladet?
 For du mig bort skal drive,
 I Steden for din Keller-Kat
 Jeg skal din Slagter blive.
 Nu Hesten saae hans hvasse Tand,
 Sig eene selv ey voved
 I Kamp, men fandt en Vandringsmand,
 Der strax Undsetning loved.
 Til Manden Hesten sig forskrev
 Ham paa sin Bag at drage,
 Og Byttet om det vundet blev,
 Hand eene skulde tage.
 Dermed det løs paa Svinet gif,
 Det fældes, Hesten siunger
 Victoria, men Piben fik
 En Lyd, der faldt ham tunger;
 Thi Rytteren, som denne Strid
 Fuldendte, loed ham vide,
 Hand vilde for beviste Glid
 Hans Bag herefter ride,
 Var glad, at Hesten hevnet blev,
 Hand selv ved Krigens Ende
 Wandt Bytte, det dog højest skrev,
 Hand Hesten fik at kiende.
 Det arme Bæst, nu det blev nød
 Til Bislet, sig beklager,

Alt hand, for Hevnen var saa sød,
 Saa hørt et Nlag antager.
 Den ilde-sindet lære fand
 Af Fablen ey at haste
 Med Hevn, naar hand sin Overmand
 Maa selv sig underkaste;
 Saaledes Rom kom til sin Magt.
 Af Messe-Kongers Trette
 Monarcher Grunden haver lagt
 Til Riger ind at rette.

Sive captum sit, sive raptum, modò mihi sit aptum.

Fab. 4.

Poëten.

At Een fand tit med sin Forstand
 Ti gange mere giøre,
 End hundrede, derom jeg fand
 Et dygtig Bidne føre.
 Een til Athenen efterlod
 Sig trende Døttre, satte
 Sit Testamente paa den Fod,
 Fast ingen kunde fatte.
 Den første Datter smuk og glad,
 Men søgte, som en Taske,
 At faae de unge Junkre fat
 At føyte med og daske;
 Den anden slet og tarvelig,
 Som nogen Bonde-Kone,
 Spandt, vandt med Møye, gjorde sig
 Umage for at skaane;
 Den sidste, givet hen til Viin,
 I steden for at spinde

Sig mæsked, fyldte, som et Svin,
 En fuul og garstig Qvinde.
 Sin Boe til disse Frøkener
 Den Gamle vilde give,
 Dog deres Moder til enhver
 En Arving burde blive;
 Og, naar de havde skiftet alt,
 Som Testamentet lydde,
 Da skulde de, hvis dem tilfaldt,
 Ey have, bruge, nyde;
 Naar Godset siden svantes hen,
 Enhver af dem betaler
 For dets Værdi til Moderen
 Halvtredi Tusend Daler.
 Det ryktes strax, enhver Jurist
 Blev søgt derpaa at svare;
 Men ingen var, der kunde vist
 Hans Meening ret forklare,
 Hvorledes ey at nyde det,
 Som skienket var, og ikke
 Annamme Renten; Sligt med Ret
 Ey heller kunde skikke,
 At den, som ikke raadig var
 At pante, skøde, sælge,
 Var pligtig, om hand ey var Nar,
 Saa stor en Sum at tælge.
 Lang Tid gik bort, og Moderen
 Blev lige klog, omsider
 Paa gode Troe til Deelingen
 Foruden Retten skridder:
 Den løse Tøs fik til sin Part
 Guld, Smykker, Klæder, Senge,

Og det, som passed hendes Art,
 Laqvayer, Knaber, Dreng; ;
 Den, som var duelig, Avlen fik,
 Med Harre, Plov og Bæster,
 Fæ, Faar, alt efter Bonde Skik,
 Naar Husbond Gaarde fæster;
 Den drukne Goe fik Ummer-Viin,
 Meubleret Huus og Have;
 Men, sandt at sige, til et Sviin
 En alt for kostbar Gave.
 Saaledes Moderen udfandt,
 Til hver sin Deel at bære,
 Det Folket, som dem kiendte grandt,
 Og syntest rettest være.
 Æsopus ene derimod,
 O! sagde hand, du døde,
 Om du nu vidste, mand tillod,
 Dit Guds saa snart blev øde,
 Hvor vilde du fortryde paa,
 At kloge Folk, Athener,
 Ey kunde rettelig forstaae,
 Hvad Testamentet meener.
 Hand løste Knuden: Have, Huus
 Og Viin gav hand den Dvinde,
 Som skuede baade Viin og Huus,
 Men elskte meest at spinde,
 Til den, som tog sig tit en Taar,
 Laqvayer, Top og Setter,
 Men Gorde-Godset, Fæ og Faar
 Til Skjogens Deel indretter.
 Naar Deelingen saaledes skeer,
 Vil ingen af dem lide

Den Lod, som hver for Dyne seer
 Mod sin Natur at stride.
 Den fule Gast, for Viin at faae,
 Skal selge Serk paa Kroppen,
 Og Skiøgen lader Agren gaae
 For Kniplinger til Toppen;
 Hun, som hengiven er til Spind,
 Skal Huus og Have give
 For ringe Bærd; thi hendes Sind
 I Stillhed er at blive.
 Saaledes ingen nyde skal
 Sin Deel; thi den de vrage;
 Og Moderen sin Capital,
 Af hvad der selges, tage.
 Det er ey rart, at ene Mand,
 Naar mange for sig snakke,
 Er viis og klog, det haver hand
 Naturen for at takke.
 Udaf sig selv vel ingen har
 Fornuftens Pund at bære;
 Men hver er dannet til det Kar,
 Som Gud det bød at være.

Fab. 5.

Musens og Bæselernes Krig.

At Muus og Bæsel ey er sikker,
 Hver Krambo-Dreng og Kierling veed,
 At disse tvende Republiqver
 Ey slutte nogen stadig Fred.
 Ved smaae Partier de Krigen førte,
 Men aldrig skeede noget Tog,

Mand

Mand jo den visse Tidning hørte,
 At Musen løb, sig stod som Drog,
 Den Spot fra sig engang at vende,
 Hver Høvding i den gandske Trop
 Om Hovedet lod Taffer spende,
 Og satte Knebbelbarter op :
 Med Skræk de vilde Fienden jage ;
 Men Tafferne, de satte paa,
 Var dem et Tegn, hvor efter drage
 I Orden frem, og mandig staae.
 Det er det sidste Tog, vi finde
 Af dennem ført, og er det Slag,
 Som sees afmalet til et Minde
 I Kroes Huse denne Dag.
 Thi da der blev med Padder kiempet,
 Som os Homerus efterlod,
 Blev Krigen strax ved Torden dæmpet,
 Foruden ud at styrte Blod,
 Da bleve Fyrsterne i Live ;
 Men her, nu Fienden fanger an
 Med Tænder, Klør at slide, rive,
 Hver smutter bort, som best hand fand.
 De Smaa sig frelse, men de Høye,
 Som havde disse Taffer paa,
 For Hullet lode Liv og Trøye,
 Ey kunde Fiendens Bold undgaae.
 De bleve fangne, nederslugte
 I Fiendens Hule Bom og Kroe,
 Da Bæfelen Qvarter ey brugte ;
 Thi Muus, som Tyv, er ey at trøe.
 Som Tordenslaget treffer snarer
 Hin Ceder-Top, end Hessel-Rod,

Saaledes Modgang ikke sparer,
 Ey Purper, Scepter, Konge-Blod.
 Monarchen Liv og Krone vover,
 Men Undersaatterne de smaa,
 Naar først den største Pust er over,
 Med sikker Leyde trygge gaae.
 Men, naar ey gielder Land og Rige,
 Perplebs maa skattes, skrives ud,
 Da de, som have meest at sige,
 Ved deres Steeg ey lugte Krud.
 Saa snart der skrives Feyde-Breve,
 Er Bondens Roe og Soe i Rød,
 For to Soldater vel kand leve,
 Maa femten Bønder fattes Brød.

Horatius :

Sæpius ventis agitatur ingens
 Pinus, & celsæ graviore casu
 Decidunt tures, feriuntque summos
 Fulmina montes.

Fab. 6.

Poëten.

Selv-kloge Mand, om du vil laste
 Mit Skrift for dessen ringe Dragt,
 Giv Tid, jeg beder, og ey faste
 Det bort med ald for stor Foragt.
 Om Fablen haver for dit Dre
 En meget slet og ringe Klem,
 Du skalt Æsopus faae at høre
 Høytravendes at trine frem.

Forz

Forbandet Dyr ! ned som rykte
 Theffaliens den høye Gran,
 Af hvilken Pallas Skibet bygte,
 Alt trodse Dybets stolte Band,
 Hvormed Sø-Hanen Jason priste
 Sin Kunst, gif over Bølgen blaa :
 Den første Mand, som Veyen viiste
 Til det Euxinske Band at gaa,
 Compasset var Orions Belte,
 Og Kaasen stod til Colchis De,
 Alt faae den Skat, de store Helte,
 For at beskierme, maatte døe.
 Medea, Heye-Mesterinde
 Bort med sin Giest og Bole foer,
 Paa Flugten den besværig Qvinde
 Sig frelst med sin Broders Mord.
 Aetas, u-lyksalig Fader,
 Kom efter, faae sin dræbte Søn
 Parteret i elendig Maader ;
 Medea sin fortiente Løn
 Undgif, da Faderen lod sanke
 De strødde Lemmer her og der,
 Med Suk, med Corrig-fulde Tanke,
 Berøvet det, hand havde kjær,
 Thi, der hun fulte Jason efter,
 Og Guldet alt i Skibet bragt,
 Blev hendes Faders Filsbeens Scepter
 Elendig ned i Grunden lagt.
 Pelias Magt hun ned og styrte,
 Ja bragte Døttrene derhen,
 De deres gamle Fader myrdte,
 I Meening, hand blev ung igien.

Slig Snaak en heller dig vil smage;
 Du siger, det bevises fand,
 At Minos lenge for de Dage
 Gik over det Ægeist Band,
 At bruge Straf og Ret at skaffe.
 Men; Læser, Knark, hvad fand jeg da
 Fremføre, som du en vil straffe?
 Thi vilde jeg dig raade fra,
 At, eftersom Æsopi Krage
 Hos dig kuns liden Ynde faaer,
 Euripides og en behage,
 Fordi hand en til Troen staaer,
 Du da en kaste skal dit Dye
 Til sligt, at spille Tid dermed,
 Paa det du ikke skal tilføye
 Dig større ventelig Fortræd.
 De Folk, som ville synes vise,
 Vil over alting fælde Dom,
 Forkaste det, de burde prise,
 Ja, skulde skabe Verden om.

Fab. 7.

Slangen og Fiilen.

Den, som sig an med Skiendegiest
 I Munde-Krig tør binde,
 Af Fablen seer, hand gjorde best,
 Hand holdt med Guffer iude.
 En Slange bragt til Smidde-Boe,
 Kom der en Fiil i Møde,
 Paa den hand beed, i stadig Troe,
 Den tienslig var til Føde.

Holdt,

Holdt, raaber Fiilen, skaan din Tand,
 Lad mig ugnabet være,
 Viid, hvo jeg er, der Jernet kand
 Med lidet Strøg fortære.
 Skarpe Tunger kaldes Slange,
 Smidde-Huus er fuld af Snaak:
 Dyd, som Fiilen, er ey bange
 For Bagtales giftig Paak.

Juvenal: Sat: 9. 10.

- - Conviva joco mordente facetus
 Et salibus vehemens intra pomœria natis.

Fab. 8.

Ræven og Bukken.

At snedig Mand, som er i Nød,
 Skal sig Umage gjøre
 At frelse sig ved andres Død,
 Af Fablen vi kand høre.
 En Ræv (thi Ræven har den Gunst,
 I Fablen naar skal spindes
 Et snedigt Puds, hand ey omsonst
 Paa Skue-Banen findes.)
 Hand faldt udi en Pøtte ned,
 Hvor var saa dybt til Bunde,
 At hand ved Kunst og Snedighed
 Allene frelles kunde.
 En Nat gik bort i Angstens Sved,
 Omsider kom en Bukke,
 Der tørstig var, til samme Sted,
 Sig gierne vilde slukke.

Land

Hand spurte strax, om Vandet var
 Vel sødt, om overflødigt?
 Kom, Butti, kom, var Michels Svar:
 Her er, hvad du har nødigt.
 Hand havde sig derpaa bereed,
 Hvorledes det at mage;
 Thi bad hand Bukken stige ned,
 Det skionne Band at smage:
 Det var saa got og kosteligt,
 Hand ikke kunde styre
 Sin Lyst; saa Bukken efter sligt
 Sprang ned, men stod ham dyre;
 Thi Næven var ey seen, og sprang
 Paa Bukkens ranke Horne
 Flux op af Brynden, loe og sang,
 Der jamret sig tilforne.
 Lod Stakkels Mads med langen Skæg
 I Pøtten staae og bræge:
 Drik ud, hand sagde, syng for Æg,
 Det var en Michels Strege.

Claudianus.

- - Suprema pericula semper
 Dant veniam culpæ.

Fab. 9.

Menniskens Feyl.

En Mand er til paa Verdens Jord
 Foruden Feyl og Lyder;
 Og den sig best af alle staaer,
 Der snarest sin fortryder.
 Til egen og vor Næstes Feyl
 Vi lave tvende Sekke:

Vor

Vor Næstes for os, som et Speyl,
 Vor egen Bag os trekke.
 Til den, som mand paa Bagen bær,
 Mand sielden seer og figer;
 Man fra den fremmeste, disvær!
 Vort Dye sielden viger.
 Ja mere, som er over Pas,
 Alt mand de mindste Fluier
 I Dyets Microscopi-Glas
 Som Elephanter skuer:
 En Splind til Bielle skabes om,
 For Myg mand seer Cameler,
 Og ved en sær Partiiske Dom
 Med vores Næste deeler.
 Selv-Kierlighed, forgiftig Rod,
 Gemeenlig dig bedrager,
 Af den, naar du dig synes god,
 For stor en Dosis tager.
 Vil hver kuns duelig passe paa
 Det Almt, hand bør forrette,
 Skal hand sin Næstes lade staae,
 Og egne Sager slette.

Horatius. Respicere ignoto disces pendentia tergo.

Persius. Ut nemo in sese tentat descendere! Nemo
 Sed præcedenti spectatur mantica tergo.

Fab. 10.

Tyven med Lyset.

En Tyv, thi Tyvens Art og Slegt
 Har over Sexten Ahner,
 Og Verden altid seer en Sect
 Af Slags Cartouchianer;

Hand

Hand var saa dristig, hand sit Lys
 Ved Jovis Alter tændte;
 Thi der det efter Hednings Wiis
 I Templet stedse brændte,
 Bestaal ham brav, men før hand kom
 Med Kannet bort, hand hørte
 En Røst, som sagde ham sin Dom
 For det, hand med sig førte.
 Skiondt, sagde Røsten, det, du bær,
 Er onde Folkes Gaver,
 Som mig en tækkes, derfor er
 Mig got, i hvo det haver;
 Men du, din Elementske Lyb,
 Jeg skal en Dag dig møde,
 Naar Timen kommer, da dit Liv
 Skal stødes ned til Døde.
 Men, at den Gld, som er anvendt
 Til Guders Navn at dyrke,
 Herefter en skal worde tændt,
 For Skalkes Styk at styrke.
 All Felleskab, jeg strengelig
 Befaler, skal ophøre
 Med hellig Gld, og ingen sig
 Bør samme nyttig gjøre.
 Derfor bør en nogen Mand
 Sit Lys ved Alter tænde;
 Ved Lys en heller stikkes an,
 Naar Offeret skal brænde.
 Hvad mand af den fremsatte Text
 Til Lærdom sig kand tage,
 Kand den, som Fablen skrev, os best
 Af alle foredrage:

Først sees, at den, vi giøre got,
 Det, os er fiærest, give,
 Skal snarest os tilføye Spot,
 Til Ulve-Foster blive.

Vi seer dernest, at Skalken faaer
 Sin Straf, skönt ey saa fage :
 En Deel har Frist i femten Aar,
 En Deel i femten Dage.

All Samqvem med troløse Mænd
 Det allersidst forbyder ;
 Thi den, som troer Skalk, som Ven,
 I Enden det fortryder.

Et skabbet faar den heele Sti
 Besmitter, Pest i Klæder
 Tilføres, Ondes Maffapie
 Fordærver gode Sæder.

Juven. Sat. 2. - - dedit hanc contagio labem,
 Et dabit in plures, sicut Grex totus in
 agris
 Unius scabie cadit & porrigine porci.

Fab. 11.

Rigdom er fordærvelig.

Gy uden Skiel behiertet Mand
 En Hader er af Penge ;
 Det tunge Skrin et Hierte fand
 Fra Dyd vel snarlig trenge.
 Soldaten, medens fattig, stod
 Som Muur ; saa snart hand fiendte,
 Hvad Guld det var, hand Pladsen loed,
 Sin Ryg i Striden vendte.

Nu Hercules fra Junos Had
 Var bragt ved Dyd, til Ære
 Blant Guderne, de hannem bad
 Hos sig velkommen være :
 Igien hand hilste vel saa skøn
 Enhver, som hannem mødte ;
 Men Penge-Drotten, Lyffens Søn,
 Plutonem lidet skjøtte.
 Thi strax, da denne Pluto kom,
 Saae Hercules tilside,
 Og vendte sig fra hannem om.
 Hans Fader vilde vide,
 Hvorfor det skede ? svared hand :
 Jeg Penge-Trollen hader,
 For hand er falsk, som Skum paa Vand,
 Hver gierrig Puges Fader :
 Gevinst med Alager, Ewig, Profit
 Magneter er, som trækker ;
 Viis hannem Guld, og see, hvorvit
 Hans Ærlighed sig strekker.

Juvenalis: Sat: 6.

Prima peregrinos obscena Pecunia mores
 Intulit, & turpi fregerunt secula luxu
 Divitiæ molles

Fab. 12.

Løvens Regiering.

Sprigtighed, skönt stundom volder
 Fortræd, er dog en ædel Dyd ;
 Og den, som sig oprigtig holder,
 Skal see sin Tid fuldendt i Fryd.

Fane

Fantaster pladdrer ud og galer
 Alt det, som er paa Hiertet lagt,
 Den Falske svær paa Løgn, og taler
 Imod sin Siæl, sit Sind og Agt;
 Den Kloge meener, hvad hand siger,
 Dog siger ey alt det, hand veed,
 I hvor det gaaer, hand ikke viger
 Fra Sandhed og Oprigtighed.
 Nu Løven Kronen fik at bære,
 Og faact sit Dyr-Scepter fat,
 Hand strax lod see, hand vilde være
 En from retsindig Potentat.
 Sin forrig Skif forlod, og spiste
 Blant andre Dyr vel meget slet,
 I Dom og Rettergang sig viiste
 En Prins, der vilde skaffe Ret.
 Her ender Phædrus dette Rige,
 Da Kæsten er os ikke ladet,
 Men fattes det, hand vilde sige
 Om Løvens Dom for Hund og Kat.
 Hans Skonning det saa vel udfører;
 Dog Murmuls Klage viser os,
 At Dommeren ey altid hører
 En Procurator Reinit Fos.

Ovidius.

Nullus erat iustis reddere jura labor.

Fab. 13.

Løbsagtighed.

Hvad denne Fabel sige vil,
 Unødigt er at vide;

En heller værd at settes til;
 Thi settes den til Side.

Fab. 14.

Prometheus.

Du spørger, hvorfor somme Mænd,
 De ligne mere Qvinder
 I deres Væsen, end sig hen
 Til noget Dueligt finder.
 Naar Lyffens Drift mod Onske gaaer,
 Det Sindet strax forrykker,
 Som andet Glas og Potte-Skaar
 Mod Gulvet gaaer i Stykker?
 Poëten giver dette Svar,
 At Prometheus dette,
 Der hand af Bacchus buden var
 Til Giest, lod galt forrette;
 Thi hand, der Vandet overflød
 Ald Jorden, blev tilbage,
 Og siges, at hand Mennisk-Kiød
 Af Leeret kunde mage.
 Der hand med sligt en gandske Dag
 Geseftig var allene;
 Der feylte hver sit Sindelag
 Med Skabningen foreene.
 See! hand i Hast blev buden hen
 Til Bacchus, hvor hand lenge
 Forblev langt ud paa Aftenen,
 Dog, før hand gik til Senge,
 Skiondt hand af Ruus og Sønnen var
 Ret døsig, gik og skreilte,

Sit

Sit Arbejd vilde gjøre klar,
 Helst det kuns lidet feylte.
 Men Feyl tog Promotheus; thi,
 Som hand saa gif, og ravet,
 Til Mandfolk-Krukken tog, hvori
 Det Kiønnet var tillavet,
 Og Kvindfolk derimod hand gav
 Af Mands Personers Glaske;
 Thi sees saa mangen Kone brav,
 Men Manden kuns en Masque.

Feb. 15.

Giederne og Buffene.

Der Gieden nu med stor Uimage
 Af Jupiter den Naade fik,
 Hun maatte bære Skæg paa Hage,
 Det Buffene til Hierte gif,
 Alt Damerne sig skulde pryde
 Med deres Ziir. Mey blev dem sagt,
 Tillader dennem det at nyde;
 Hvad skader eders felles Dragt,
 Naar eders Styrke, Mod og Dyder
 Ey trædes ned ved denne Gunst?
 Hvad Ont, de kildre sig og fryder
 Ved slig forfænglig Ære-Dunst?
 Lad dig derfor lidet røre,
 Om anden Mand, som du, er klæd;
 Hvad skader dig, de sig opføre?
 Klæd du dig selv i Ærlighed.
 Saa er det og med Rang og Ære,
 Som mangen Een sig kiober til.

Vær du en Mand , lad andre være
Udi den Algt, som Kongen vil.

Fab. 16.

Styre-Manden og Skibs-Folkene.

Det feyler ikke, den, som er
I Nød, hand gierne for enhver
Sin Modgang frem vil sette.

Aflopus, som det hørte paa,
Jeg, sagde hand, med noget maa
Din store Corrig lette.

Et Skib var stæd i største Nød,
Eaa Folket saae, den visse Død
Hvert Øyeblik paafølge ;

Imidlertid blev Dagen klar,
Og Skibet, som i Fare var,
Gik Bør, en frygtet Bølge.

Etrax Folket baade loe og sprang,
Tilforne græd, nu Viiser sang,
Men Skipperen dem raade,

(Thi hand var floger) at de sig
I Glæden skifted viiselig,
I Sorgen holdte Maade.

Bort Liv, som Skibet, her og der
I Medgangs Bør og Modgangs Bær
For mange Vinde driver :

Med Sorgen Glæden vexles om ;
Hand ene bør berømmes, som
Beständig altid bliver.

Apelles Lykken maled af
At sidde, spurtes, hvi hand gav
Den lette Fugl et Cæde ;

Blev

Blev svaret, hun ey havde Fod,
Naturen det og ey tillod

Paa noget fast at træde.

Uf Lykken derfor ingen sig
Hofmode; thi hun vanskelig

Paa Sted vil lunge dvæle:

Det, hun i Dag seer underkast,
I Morgen reyse fand med Hast,

Igien hans Fiende quæle.

Et Hierte, som er vel bereed,

Ey frygter Ubestandighed;

Men Dyd maa E tyrmand være,

Lad komme saa, hvad komme vil,

Guds Forsyn vi det skriver til,

Med Taal vi bør det bære.

Sunt mala mixta bonis, sunt bona mixta malis.

Feb. 17.

Hundens Sendebud til Jupiter.

Den Fabel, jeg nu mødes med,
Er ikke værd en Hegte,

Kand dog ey den sit rette Sted

Blant disse andre nægte;

Thi, sandt at sige, Hunde-Lugt

Ey tækkes ædle Fruer,

Plump Snak og Corps de Carde Lugt

Bequemmer Borge-Stuer.

Thi tiener til Aldvarsel, at,

Om nogen den vil læse,

Den tage sig en Melliſ fat,

Og holde for sin Næse.

Der Hundene med Hug og Slag
 For hart angrebne vare,
 Med Trusel, Banden, uden Sag
 I daglig Nød og Fare,
 De deres Budskab sendte frem
 Til Jupiter, hand vilde
 Med naadigst Øre høre dem,
 Og deres Kor formilde :
 Da de, til deres største Spot,
 Kunns finge Klid at æde,
 Ja maatte tage Drek for got,
 Naar Manged ey var rede.
 Men Buddene kom sildig an ;
 Thi deres Næse stode
 I Skarnet, ret som Lækker-Tand
 I Mandelkees vil brode :
 De raabtes paa, men svared ey,
 Dog, da de kom til Stæde,
 Mercurius dem viiste Vey ;
 Og bange frem de træde.
 Men strax, de Torden-Guden saae
 I Himmelske Gemakket,
 Af Rædsel, som faldt dennem paa,
 De Galen overfakket.
 De pidskes ud ; men Jupiter
 Forbød dem bort at drage.
 De andre Hiemne fandt det sær,
 Alt ingen kom tilbage,
 Af Krygt, at der var noget giort,
 Som kunde Spot tilvende,
 En anden Ambassade bort
 De slutted strax at sende.

Som Rygtet følger Mand til Bye,
 Saaledes blev og snakket
 Om deres Tugt, ja gik stor Ry
 Af Salen, de befatted.
 Alt ey de sidste ligesaa
 Sig skulde Spot forskyldé,
 De Steden, hvor den Stank kom fra,
 Med Desmer lode fylde.
 Der skikkes nye Befalinger,
 De kommer an, og beder
 Om Audientz, det Jupiter
 Dem naadelig tilstæder.
 Nu Guden sad med Orne-Pragt,
 Sit flammet Lyn-Gld førte,
 Alt Himlen skalv, der hand dog sagt
 Sit Torden-Scepter rørte.
 Strax Hundene ved denne Skraak
 Saa tummel-masket bliver,
 Alt de den Desmer-Tugt og Drek
 Von Hinten fra sig giver.
 Hver Gud da raabte Hevn og Straf;
 Men Jupiter loed svare,
 For hand om Straffen Dommen gav,
 Vi bør dem lade fare;
 Det er mod alle Folke-Riet
 Legater ey at skaffe
 Fra sig. Vel er os meget let
 Slig Tølperhed at straffe:
 De bør (endskiønt det synes hart)
 Til velfortiente Plage
 Og Straf, ey slippes ud saa snart,
 Men hungre nogle Dage,

For sig at holde skikkelig
 Og de, som til os sendte
 Saadanne Slynkler, skulle sig
 Foragt og Spot forvente.
 Derpaa de sluttes, holdte saa
 Indlager nogle Dage;
 Endnu vel mueligt gandske saa
 Af dennem kom tilbage.
 Mand seer, de ventes hver en Dag,
 Naar Hund med anden møder,
 Den ene til den andens Bag
 Nysgierriq Næse støder.

Feb. 18.

Manden og Hugormen.

Hver den, som hjælper Skalk af Nød,
 Gjør det, hand høyt fortryder;
 Thi Skalken giver Steen for Brød,
 Forgift for Honning yder.
 En Bonde fandt en frossen Snog,
 Den hand, sig selv til Harmen,
 Af Ynk til sig i Barmen tog,
 At hjælpe den med Varme.
 Da Snogen nu til Kræfter kom,
 Hun viiste, hvad hun førte
 I Skiolden, bragte Manden om,
 Hun først til Medynk rørte,
 Der spurtes, hvi hun var saa slem;
 Hun svarte: For at føre
 En Lærdom frem for alle dem,
 Der Got mod Skalke gjøre.

Ovi-

Ovid: Vertere Naturam gratia nulla potest.
Pro benefactis vinxere Agamemnona Graji.

Fab. 19.

Ræven og Dragen.

En Ræv, der engang vilde mage
Sig udi Bierget Baanings Plads,
Hand grov saa dybt, hand fandt en Drage,
Beskiærmendes sin Guld-Palads.
Forbaust hand bad, hun vilde skienke
Ham denne sin Uvidenhed,
Derhos hun vilde ret betænke,
At hand af Guld blev ikke feed:
En Gaas hand heller vilde slagte,
End eye hendes store Skat,
Et Æg langt bedre hannem sinagte,
End hendes rareste Ducat.
Bad hende sige, dog ey brede,
Hvad Løn hun vented sig at faae
For det, hun ald sin Tid saaledes
Foruden Søvn i Mørkhed laae.
Jeg, svarer Dragen, intet venter;
Men Guden, vil jeg, her skal boe.
Du selv, spør Ræven, intet henter
Deraf til Føde, Lyst og Røe,
Ey heller bort til andre skienker?
Neu, svarer hun, jeg ikke maa.
Tør jeg da sige, hvad jeg tænker,
Og du der ey fortryde paa?
Da er du, skal jeg Sandhed sige,
En u-lyksalig Time fød,

Gaa

Saa baade du og dine Lige
 Sig maatte heller ynske Død.
 Du gierrig Siæl, som hen skal fare
 Til alle dine Fædres Grav,
 Hvi qvæler du dig med at spare
 Paa det, du nyder lidet af?
 Din Arvings ene Trøst og Glæde,
 Ey giver Gud det, Gud hør til,
 Ey nender selv dig mæt at æde,
 Bedrøves ved Music og Spil,
 Ved Flønte-Lyd du samler Kynker;
 Skal du dig fiøbe Fisk og Brød,
 Du over sliig Beføstning klynker,
 Og sulter ved din Potte=Grød.
 Naar du med Alager, Rentes Renter,
 Udsuer den, du falder Ben,
 Forsulten Skilling, du dig henter,
 Forsvæer dig slet til Helved hen;
 Gjør Regning paa, hvad an der vendes
 Paa Kiste, Klæder, Klokke, Glør,
 Betinget Lyset, som skal brændes,
 Kort sagt: En sulten Niding døer.
 En vis Person, der syg var lunge,
 Fortrød ey stort at takkes af,
 Fortrød et hundred Dalers Penge,
 Der skulde koster paa hans Grav.

Juven: Sat: 14.

Tantis parta malis cura majore metúque
 Servantur; Misera est magni Custodia censûs.

Fab.

Fab. 20.

Phædrus.

Skiønt Alvinds Ubefindighed
 Sig mesterlig fand dølge,
 Jeg skriver Bog, ja bliver ved
 Mit Forset fort at følge.
 Thi jeg vel veed, hun dømme vil:
 Er noget værd at giemme,
 Det hører strax Æsopus til,
 Er ey min egen Stemme.
 Men, falder noget slet og ret,
 Som ikke saa behager,
 Jeg vedde skulle, Phædrus det
 Af egen Hierne tager.
 Dog lige meget, hvad der er
 Paa dette Verck at laste,
 Om Ont og Got, da fand enhver
 Mit Svar sig forekaste;
 Æsopus mig et Mynster gav,
 Det har jeg bragt til Ende.
 Med dette Svar jeg bryder af,
 Mig til mit Skrift at vende.

Fab. 21.

Simonidis Skibbrud.

En vel belæst fornuftig Mand,
 Skjønt haver ingen Penge,
 Hver Sted er dog hans Føde-Land,
 For Brød fand aldrig trenge.
 Simonides, en god Foët,
 Der Armod hannem trykte,

3 Af.

I Aften vel vidt og bredt
 Med Viiser Brødet søgte.
 Som hand om disse Helte sang,
 Der Seyren vandt, hand magte
 Det saa, hand leved uden Trang,
 Ja Midler hannem bragte.
 Der hand med dem til Chios De,
 Hvor hand var baaren, seilte,
 Blev Skibet lef i vilden Søe,
 Og gandske lidet feylte,
 Alt det ey sank. Imidlertid
 Enhver sig med umager.
 Alt samle Sit, og med ald Glid
 Alt bierge sine Sager.
 Simonides allene tog
 Ey noget; thi hand meente,
 Skjønt alt forgik, hand vidste dog,
 Hand Brødet sig fortiente.
 Sig frelste saa: Den største Part
 Med Pakken gif til Bunde;
 De, som sig bierged, bleve snart
 Af Røvere, de funde
 Ved Stranden, plyndred, alle da
 Til Clazomene Landet,
 En Bye, som laae kuns lidet fra
 Det Sted, hvor Skibet strandet.
 Her fandtes een, som agted stort
 Simonidis hans Skrifter
 Og Viiserne, hand havde gjort
 Om store Mænds Bedrifter;
 Der hand Poëten selv nu saae,
 Og hannem fik at kiende,

Hand Manden bad med sig at gaae,
 Gav hannem strax i Hænde
 Kost, Klæder, Penge, Huusgeraad.
 De andre, som med vare,
 Ald Byen omkring om Almis bad,
 Sin Table frem de bare.
 Simonides, som mødte dem,
 See! sagde hand, jeg spaade,
 Mit Skrin med mig at føre Hiem;
 Men hvor er eders gode?
 I Havets Bold og Røver-Haand.
 Thi er det best at værve
 Den Skat, som hverken Skibbrud, Baand,
 Ey Tyve kand fordærve.

Svetonius Ner:

Quamvis Terram alere Artem.

Fab. 22.

Bierget, som føder.

Bierget fordum brumled, larmed,
 Jorden røstet, bæved, skalv,
 Jupiter sig selv og harmed,
 Frygtet for en farlig Kalv
 Skulde fødes, og Titaner
 Atter skulde bryde frem,
 Under deres Kiempe-Faner
 Storme til hans høye Hiem;
 Folk af Angest nesten døde,
 Flyde bort fra Hiem og Huus;
 Men nu, Bierget skulde føde,
 Blev det til en bitte Muus.

Fablen tage sig til Lære
 De, som med høy-pralend Svads,
 Og med Titler flødige ere,
 Naar dog Skriftet er kun Klads.
 Chatlatanernes Extracter,
 Hanemans Prognostiquer
 Mand som slige Skrifter agter,
 Som en Blære, fuld af Vær.

Parturiunt montes, nascetur ridiculus mus.
 Fortunam Priami cantabo & nobile bellum;
 Quid dignum tanto feret hic promissor hiatu?

Fab. 23.

Myren og Gluen.

Med Myren Gluen kom i Trette,
 Hvem Rangen af dem hørte til;
 Jeg, sagde Gluen, først med Rette,
 Mig undrer, du det tænke vil.
 Kænd du mig lignes i et Stykke?
 Jeg smager Gudernes Posten,
 Af Kirken mig skal ingen trykke,
 Fra Slottet ingen vise Ben;
 Paa Kongens Hovet, naar jeg lyster,
 Jeg uforfærdet setter mig;
 De smukke Frøkners hvide Bryster
 Jeg kysser vel saa sødelig.
 Jeg hverken spinder eller vinder,
 Dog lever altid fræselig;
 Svar, Tølper, om du noget finder,
 Hvori du veed at ligne mig.

Jeg,

Jeg, svarer Myren, gierne priser
 Den, som er Guders værdig Giest,
 Ey den, som der ubudden spiser,
 Saa uforfammet, som du est.
 Om Kongen du og Frøkner snakker;
 Men siig, hvad du ved Muren gjør;
 I medens jeg min Lade pakker,
 Du spiiser det, jeg tie bør.
 Du sees i Kirken og paa Glettet,
 Dog ikke sidder med Forlov;
 Du træller ey, derfor er blottet
 For Brød, naar gøres best Behov;
 Du praler stort, men burde følge
 Din Skam, du Sommer-Papegoy,
 Naar Sne med Vinter paa vil følge,
 En vakker Fugl! ja skøn og moy.
 Da jeg mig under eget Tælle
 Forlyste Land imidlertid;
 I Fryd mig overflødig spekke
 Med Frugten af aarvaagen Glid.
 Skønt dine Vinger høyt dig bære,
 Skønt jeg ved Jorden har min Gang,
 Er dog forsikkert, den bør Ære,
 Som Dyden giver første Rang.
 Af Fablen lære vi at stille
 Den selv indbildet stolte Mod
 Og den, som veed sig an at stille,
 Som hand var ypperlig og god,
 Fra den, som Duelighed og Dyder,
 Ketskassen Hierte, god Forstand
 Med u-forsalstet Ære pryder,
 Og viser ret en Aldels Mand.

Vi seer dernest, at Range=Syge
 Alt er en gammel Adams Synd.
 At den og elsker Ære=Skygge,
 Der lever i det skydne Dynd.

Juven: Sat: 8. Pluris enim Decii, quàm qui servantur
 ab illis.

- - 19. Tota licèt veteres exornent, undique
 ceræ

Atria; Nobilitas sola est atque unica
 virtus.

Fab. 24.

Simonides frelst af Guderne.

Svor meget Lærdom var i Algt
 Hos brave Mænd, vi have sagt;
 Og nu vi skulde finde,
 At sligt og skeer i Guders Sal;
 Derom jeg noget siæ skal
 Til Efter=Tiders Minde.
 Simonides, den samme, som
 Til Clazomene nøgen kom,
 Blev af en Fægter tinging
 At skrive Vers om Seyren, hand
 Ved de Olympisk Lege vandt,
 Men skrive Vers, der klinged.
 Poeten for sig Eene blev;
 Men nu, hand Kiempe=Viisen skrev,
 En kunde Geisten twinge.
 Materien kuns liden var:
 Thi tog hand hen, hvor Binden bar
 Med Pegasus hans Vinge.

De

De tvende klare Tvillinger
 I Wiisen kom, og bleve der,
 Som Fægtere berømte.
 Nu Wiisen gjort, fik Scopas den,
 (Saaledes hedde Fægteren)
 Som vel om Verset dømte;
 Men gav ham kun en Trede-Deel;
 Poëten vilde Summen heel:
 Nej, svarer hand, de Tvende,
 Som du i samme Wiise gør
 Saa skønne, dig betale bør,
 Saa har vor Regning Ende.
 Men, at jeg ey skal see, du est
 Fortørnet, kom og vær min Giest,
 En Aftens Mad at æde:
 I Dag jeg mine Kyndinger
 Indbyder, som du er mig kjær,
 Saa vil jeg dig og bede.
 Poëten, skönt sig skuffet saae,
 Som den, der Miner holde maa,
 Dog loved sig at komme.
 Hand kom: Det gik in floribus,
 Der driffes sterkt, Music derhos.
 Men hør en anden Tromme:
 For Dørren tvende unge Mænd,
 Anseeliger i Skabelsen
 End andre, hastig møde,
 Med Sveed og Støv fra Taa til Top,
 Alt over deres gandske Krop,
 I Rinden gandske røde:
 En Tiener strax de bade gaae
 Simonidem at falde paa

Til dennem ud at trine;
 Det hannem ängelegen var
 Strax Knegten hannem Budet bar
 Med slet forstyrret Mine.
 Simonides fra Bordet stod,
 Men neppelig den ene Fod
 Af Spise-Stuen bragte,
 Før Hvelvingen i Stuen brast,
 De andre overfaldt i Hast,
 Og dennem ødelagte.
 De tvende Mænd hand ikke saae,
 Som bade hannem ud at gaae,
 Før den Ulykke skeede.
 Nu dette rygtes, mente hver,
 At Castor, Pollux vare her
 Personligen tilstede,
 Og Steden for den største Part
 Af Lønnen, Scopas havde spart,
 Ham denne Gunst beteede.

Martialis.

Fert vates, Auguste, tuos, nos gloria dul-
 cis,

Nos tua cuta prior deliciæque fumus.

Fab. 25.

Poëten.

Sang Bey endnu tilbage staaer,
 Og meget var at skrive,
 Det jeg forbi med Bille gaaer,
 For feedsom ey at blive
 Jeg veed, du med Forretninger
 Har nok at tage vare;

Og Tiden, som dig kostbar er,
 Sig skynder, Trods en Hare.
 Tog nogen sig og vidre fat
 Sin Kunst med sligt at prøve,
 Sand da sig fandt det efterladt,
 Hvori sin Pen at øve.
 Materien skönt er saa rig
 Af overflødig Evne,
 At hver fand finde nok for sig
 Og nok til andre levne.
 Endnu jeg har en liden Bøn,
 Jeg kræve fand med Rette,
 Som er, du ikke vil den Løn
 I Glemme-Bogen sette,
 Som du mig for min Kortheds Flid
 Tilsagde; hold nu Love;
 Men gør det snart. Hvo veed den Tid,
 Jeg bort skal heden sove?
 Hver Time nærmer os vor Grav;
 Jo længere du haler,
 Jo mindre Nytte jeg deraf
 Skal faae, skönt du betaler.
 Endnu det komme fand til pas,
 Imedens jeg mig finder
 Ved Krefter, før mit Time-Glas
 Paa sidste Qvarter rinder.
 Naar Alderdommen mig en Dag
 Medtrykker, jeg ey skytter,
 Om det mig gøres til Behag;
 Thi sligt da lidet nytter.
 Naar Døden, Verdens Mester-Mand,
 Min Krop fra Siælen henter,

Sig mig, hvad Got jeg have fand
 Af det, jeg fra dig venter.
 Men hvad? det er en Daarlighed
 At døve dine Drer
 Med det; jeg desforuden veed,
 Du villig mig bønhrer.
 Mand Naade til Misdæderen,
 Som Synden fiender, byder;
 Og mere billigt er, det den,
 Som er u-skyldig, nyder,
 Nu har du Koret, andre før,
 Og den, der kommer siden,
 Naar Lykken pikker paa hans Dør,
 Forretter det med Tiden;
 Thi Verden løber Cirkel-rund,
 Døm du paa Troe og Ære;
 Døm uden Argelist og Sund,
 Saa jeg til Freds land være.
 Jeg skrider over Maalet, som
 Jeg først mig foresatte:
 Men saaret Sind, der tumles om,
 En Naade ved at fatte.
 Helst den, der sig u-skyldig veed,
 Og redelig af Hierte,
 Dog onde Skalkes Skamfuldhed
 Maa nødes at forsmerte.
 Du vil, jeg dennem nævne bør,
 En Dag de skulde findes;
 Skal nævne Barnet, før jeg dør;
 Thi Sproget vel jeg mindes,
 Jeg i min Ungdom haver lært,
 At ringe Mand bør tie,

Saa

Saa fremt at Livet er ham kjær,
 En Kroppen lide Gvie.
 Det samme, medens jeg er til,
 Min Kette-Snor skal blive,
 Og Atropos tillade vil,
 Jeg være skal i Live.
 Tab, Læser, en Taalmodighed,
 Du hører Phædrus drage
 Saa dybe Suk for den Fortræd,
 Hand nødes mod at tage.
 Hand maa sig have foresat,
 Nu en at skrive mere,
 I det hand kræve vil sin Skat,
 En naadig Dom begiære.
 Den Fiende, som hand taler om,
 Og her tør ikke nævne,
 Sejanus var, en Herre, som
 Var mægtig sig at hevne,
 Selv fandt omsider, hvad det galdt
 Til Ont og Blod at raade,
 Der hand og paa det sidste faldt
 I Keyserens Unaade.
 Saa finder gierne Skalk sin Mand.
 Sig Bøddel-Sverdet fryder,
 Naar den, der agter Blod ved Band,
 Sin Skyld Naturen yder.

Juvenal: Sat: 3.

Horum si nihil est, aulam resupinat amici,
 Scire volunt secreta domûs, atque inde timeri.

Ende paa den Fierde Bog.

Lands-Dommer Hans Lange.

in Augusto 1694,

For seeneste, du til mig skrev.
 Jeg hiertelig betakker,
 Og yuster, at dig dette Brev
 Maa siade, før du lakker
 Til Asmild-Kloster Hiem igien!
 Imidlertid, at give
 Dig Marsag til at lee, min Pen
 Vil nu Poëtisk blive.
 Jeg veed vel, Kente-Cammered
 Dig stundom forarsager,
 Alt du af Utaalmodighed
 De dybe Rynker drager,
 Ja siger i dit Hierte, naar
 Restancerne faaer Ende,
 Du ey saa bradt i Tanke faaer
 Til Sielland dig at vende,
 Og sværger ved den sorte Mand,
 Du agter ey at komme
 Til Kiøbenhavn, hvor ingen Land
 Beholde Hvid i Lomme.
 Men vær du kun ved tapper Mod:
 Jeg hørte dig berømme
 Forleden Nat ved Kongens God;
 Omstønt det var i Drømme,
 Og spurte da Hans Majestet:
 Hvo er den lange Broder,

Som

Som hisset staar? hvad er hans Fait?
 Har hand Supplique-Moder?
 Strax traade min Hr. Luxdorph frem,
 Og sagde: Naadig Herre!
 Den Mand nu vilde gierne Hiem,
 Vil I ham naadig være;
 Hvis Eders Majestet sig vil
 Erindre Willum Lange,
 Hand meener, det ham hielper til
 Et naadigt Svar at fange.
 Hand, samme Langes ældste Søn,
 Nu Supplicando klager,
 At Cammeret hans billig Bøn
 Saa gandske slet afslager.
 Dog jeg med hannem vidne fand,
 Og ingen siger andet,
 End hand jo er saa smuk en Mand,
 Som nogen her i Landet.
 Strax sagde Kongen: Kom her op;
 Hand spurte, hvad du hede,
 Og dig besaae fra Taa til Top,
 Stor Naade dig betede.
 Vel, sagde hand: Din Fader var
 Bor Tro og gammel Tiener,
 Gaf derfor bort med dette Svar:
 Din Bøn vi dig forleener,
 I denne Drøm jeg vognede;
 Nu haabes, du skal komme
 Med vel forrettet Erinde,
 Og Kongens Brev i Lomme.
 Drik derfor lystig, lad kuns gaae;
 Lad det paa Boen reste;

Den Søster-Lod kand vel formaae
 Alt give dig det beste.
 Helst dette deylig frugtbar Aar
 Skal Bondens Lade fylde :
 Hand baade for i Aar og Fjor
 Kand give dig sin Skyld.
 Du skriver, Lehn, den gode Mand,
 Mig skielde vil og gnave,
 For jeg mig en beqvemme kand
 Til Renten, hand vil have.
 Mig lidet er af hannem skienkt,
 Og lidet vil jeg være
 Ham skyldig. Hvo vel havde tænkt,
 Det gielte Folkes Ære
 Alt sige ney til det, mand en
 Med Billighed kand gjøre ?
 Thi lad ham gaae den rette Vey
 Og Sagen vel udføre.
 Jeg agter lidet, Abraham
 Mig paa min Ære skielder ;
 Det er en Mand jo ingen Skam,
 Alt Hunden af ham bielder ;
 Og veed jeg vist, naar jeg mig hen
 Til Skienderie begiver,
 Hand u-feylbarlig Obersten
 For Regimentet bliver,
 Med Trusels Ord vel muligt hand
 Vil af min Pung udjage
 Ei Anker Wiin ; det gaaer en an,
 Jeg ræddes en saa sage.
 Ney, for hand mig herunder faaer,
 Jeg skal paa hannem varmis,

Helst

Helst nu, hans Procurator staaer
 Til Felts, og er in Armis.
 Til første Ting-Dag maatte slet
 Sin Avant-Garde miste;
 Formoder, hand for Raadstu-Ret
 Skal samme Skiebne friste.
 Til Højest Ret om hand da vil
 Mig over Bølgen drage
 Jeg hannem, hvad jeg setter til,
 Totaliter skal slage.
 Kort sagt: Om dette Posten mig
 Erindrer at afbryde;
 Og ynsker jeg dig hiertelig,
 Dit Forsæt du maa nyde.
 Ja, snarlig see dit Huus og Hiem,
 Du ellers selv skal lære,
 At det er ondt at finde den,
 Som Foret ud skal tære.
 Far vel! min Hilsen vilde du
 Til Brødrene frembære,
 Som Madam Rus med Hr. Glück zu
 Har ført i Tugt og Ære,
 Ja sige dem, jeg fand og vil
 Paa deres Sundhed drikke,
 Naar Appetiten siger til,
 Og Bremserne mig stifke.

T. R.

In Octobri Anno 1694.

Til

Jens Madsen Gandorph.

Min Herre sendes Lispund tre
 Udaf min Kones Øste,
 Gaas snart jeg eder faaer at see,
 Skal siges, hvad de koste.
 Dog sparer Penge, gode Mand;
 Thi maatte jeg befale,
 Jeg veed, at sorte Maren fand
 For eder alt betale.
 Men, spørges: Naar? der svares paa;
 I selv fand Tiden agte,
 Naar jeg min Kixmark Danske maa
 Med gode Benner slagte.
 Hvor meget hun vil skienke mig,
 Jeg ikke vil beskrive,
 Men ynster, disse Øste sig
 Selv Titul kunde give.
 Thi prøver, skuer, see dem an;
 For dennem, jeg tør sige,
 Een Tybonit, ja Parmasan
 Og hollandst Kæf maa vige.
 Ja, naar min Herre samme Kost
 Har smagt, min Øst skal bære
 Sin Priis. Hver ærlig Kones Øst
 Dog u-fortalt skal være.
 Ney, ney, mit Rim vil ikke fort,
 Saa gierne som jeg vilde;

Thi

Hi maa jeg slenge Pennen bort :
Hvi skal der skrives ilde ? T. R.

No. IV.

Eil BROBERG.

In Majo 1695.

Tak, Broder ! Tak saa stor og kion,
Som du den vil beskrive.
For seeneste ; det er den Løn,
Jeg har igien at give
For Østers, Østers, Viin og Brød,
For Cedro, Næse-Tvinger,
Og for den Gunst, min Hoppe nød
Hos din Høy-baarne Springer.
Hvis Phœbus vilde staae mtg bi
Et Brullups Vers at skrive,
Og mig tillades af de Ni
En stor Poët at blive,
Jeg skjøtter ey, min Pande blev
Eil Rynker, og min Hierne
Blev lagt i Blød, naar det, jeg skrev,
Nu fik Poëte-Stierne.
Men see ! min Geist er alt for slet
De Dyder at asmale,
Som dette Par beqvemmer ret
Een Kingo burde tale.
Jeg veed, hand fandt Materie nok
Af Dagen, naar det skeede,
Af Hestens Hoved, Hals og Krop,
Af den, som Bruden lede.

Hand

Hand vel og et Par Linier
 Alf Brude-Gfaren laante,
 Alt du og jeg vi vare der
 Med andre nær forbante,
 Kort sagt: Hvis hannem Sæbye-Tyr
 Et Adels Navn vift giver,
 Med Rette hand for dette Dyr
 Sig Pegasus tilskriver.
 Men jeg, hvis Geist kun fattig er,
 Og u-belefen Tunge,
 Med Billighed maa tie qvær,
 Og bede Kingo siunge.

T. R.

No. V.

Eil BROBERG,

Den 22 Maji 1695.

Dit Brev var skrevet, Lyset tændt,
 Og Laffet var til rede;
 Jeg tænkte strax: hvad har du sendt,
 Hvormed din Ven at glæde?
 Eil Lykke var Papiret blot,
 Hvorom jeg kunde skrive
 Et Vers, du tage vil for got,
 Din Tid dermed at drive.
 Et fattes mig: jeg ikke veed,
 Hvorom jeg skal begynde,
 Foruden at min Geist er breed,
 Og suur, som Edik-Lynde,
 Alf Mangel, først for Compagnie,
 Derneft for Rhinske Koster;

Eh,

Thi, Kiære ! siig, hvad ere vi,
 Naar disse tvende Poster
 Formeenes os ? Jeg siger, fast
 Som Bruden uden Smykke,
 Et Skib foruden Seyl og Mast,
 En Krøbel uden Krykke.
 Derfor du, saafremt mit Sind
 Igien skal faae til Live,
 Alt jeg kand atter legge Bind
 Paa Riim og Vers at skrive,
 Du straxen ufortøbet maa
 Mig lade see dit Hoved ;
 Naar jeg det seer, skal følge paa,
 Hvad mig min Geist har loved. T.R.

No. VI.

Exhortatio ad excolendam Poësin

Til

PEDER REENBERG,

In Januario 1696.

Det beste Sted Musiquen sig
 Med Andagt lader høre,
 Er det, hvor Eccho lydelig
 Sin Tone kand indføre.
 Mand fiedes ved at tale der,
 Hvor ey er Svar at vente,
 Alt øse Brønden, hvor ey er
 En Draabe Vand at hente.
 Jeg, for at give dig et Mod,
 Du ey Naturens Gave

Og Bændet, som dig er betroed,
 I Jorden ned skal grave,
 Med lige Mynt her færdig staaer:
 Kom an! bliv ved at skrive;
 Jeg Niim for Niim og Ord for Ord
 Skal vide gien at give.
 Ja sandelig! jeg var til Freds
 I dette dig at vige,
 Og at du til Parnassi Spids
 Med Tiden kunde stige.
 Mens da skal bruges Glid og Kunst;
 Ey spares Svæd og Hierne;
 Thi ellers vente vi omsonst
 At naae den høye Stierne.
 Nej, ingen Dag maa gaae forbi,
 Og ørkesløs hendrages:
 Den lade Svend udaf de Ni
 Gudinder ey antages.
 Bliv derfor ved i Dyd og Tugt;
 Jo mere du dig tager
 Af denne søde Kundskabs Tugt,
 Jo sødere den smager.
 Du jo blant dine Sødskende
 I Alder er den første;
 Thi brug din Glid, og stræb og see,
 Du er i Dyd den største.
 Var dem et Forskrift, de af dig
 Alt leve kunde lære,
 Sit Føde-Land fornøvelig,
 Paarørende til Ære.
 Naar eders Fader takker af,
 Og hand i Jorden ligges,

Hans Navn maa blomstres i hans Grav,
Og hand med Kette siges
Dedisse Cives Patriæ.

Det samme jeg formoder,
Som er, mens jeg maa Solen see,
Din hulde Fader-Broder.

No. VII.

Autoris Horæ.

Naar Klokken er sex, jeg først vogner op,
Et Korter jeg rekker og strekker min Krop.
Jeg kalder min Dreng, om Varme jeg spør,
Dog ligger mit Hoved det samme, som før.
Omkiønt er giort Varme, jeg skulker paa nye;
Jeg vilde mig revse, men see, jeg, som Blye,
Kand neppelig bringe mit Hoved i Bær,
Ja værre, før Tøflerne drages paa Tær;
Dog kommer af Leyen, og raaber paa Band
At vaske mit Ansigt og skure min Haand.
I Klæderne trekker, Vifter jeg gjør
I Stalden og Vaden til Øren og Rør.
Derneft i mit Kammer fra 8te til 10.
Thuanus, Sleidanus mig gjør Comgagnie.
Dog stundom jeg rykker min Christians Haar,
Og siger: Læs over, dit skabede Haar;
Saa Timen er borte, og intet er lært,
Før Tidende kommer: on a mis le couvert.
Saa spises og snakkes fra 12 og til 1.
Strax Piger og Drenge sig føyer til sit
Jeg og i min Hytte, og seer i min Bog.
Af det, som for tusende Aar sig tildrog,

Lyfsalig jeg priser mig i mit Contor,
 Ey bytter med dem, som for Kongerne staaer.
 Kand jeg mig kun hytte for Debet og Laan,
 Jeg trodse tør Paven i sit Vatican.
 Naar Klokken er 4re, jeg slenger min Pen,
 Og gjør saa min Lade-Visite igien.
 Da Dagen er borte fra 5 og til 6.
 Maa Christian læse, forklare sin Læx;
 Og tænde saa Lyset : de Døde jeg spør,
 Hvad Julius Cæsar, Tiberius gjør.
 Med Draco jeg seylar ald Verden omkring,
 Og kommer til Indien udi et Spring.
 Naar Klokken er 8te mig bæres to Æg,
 Det er min Potage, Fisk, Terte og Steg;
 Jeg dennem fortærer og gjør mig ret glad,
 Misunder ey andre den leffere Mad.
 Men haster til Steden i Bogen, jeg slap,
 Og synes, at Tiden den er mig vel knap.
 Naar Tiden saa lakker til 12 jeg gaaer hen
 Alt sove til sex, jeg mig reysar igien.

No. VIII.

Qui non est hodie, cras minus
 aptus erit.

En Ting vel synes vanskelig,
 Helst, før mand den begynder,
 Og skeer, fordi mand ikke sig
 Med Fryd til Verket skynder.
 Den, som i Dag er ey beqvem
 Til noget frem at føre,

Hand

Hand ey med større Fynd og Klem
Skal det i Morgen gjøre.

No. IX.

Lyffens Ubestandighed.

Vel maatte Cræsus uden Skrømt
Paa Solon, Solon skrige,
Der hand til Glden var fordømt,
Alt miste Liv og Rige.
Ehi nævn en Stand, hvor Lyffen ey
En ret Forkeering spiller,
Med Gey og Es, med ja og ney
Hun os paa Love driller.
Hun ey engang sig knæler ned
For Majesteters Krone,
Men Trælle tit i deres Sted
Opstige Kongers Trone.
Mod store Mæud hun elsker meest
Alt vise Skiøge-Miner:
Bed Grysten hand er ofte næst,
Der prægtig staaer og triner.
Skønt Cæsar havde tvunget Rom,
Med Rom ald Verden skrækket,
Dog vises os, at Solons Dom
Af hannem er usvækket.
I Dag Sejanus stiger fort,
Er vel en stor Minister,
I Morgen maa Sejanus bort,
Naar Lyffen bliver bister.
Kort sagt: Ney, ingen er saa vel,
Alt hand er uden Fare.

En Daare bygger sig Castel
Paa Lyffkens sandig Aare.

No. X.

Veneris Havn
aabnet for
Brudgommen Capitaine Neuspizer,
og
Bruden Jomfrue Louise Meyer.

Paa deres Brøllups = Fæst

den 14 Junii 1715

af J. Bergendal.

Soldt Æolus da op, lad Bølaen være stille,
Og en saa sagte Luft paa Seyle-Bingen spille
Alt Martis qvæste Son og Elskovs Fange fand
Til nye Forfrisknings Cuur ledsages vel i Land,
Du har jo ofte hørt hans Suk og Længsels Tanker,
Saa stridig Bølgens Fald paa Skibet ikke banker,
Alt jo hans vaandte Siel, der, som i Bølger gik,
End meere tumled blev af Elskovs skjulte Hik.
Hver Vind der kom og drev, forøgede hans Smerte,
Og blæste Bløden op, som dulmed i hans Hierte,
Hvad ey en Mast, en Stang, en Flag paa Skibet
saae,

En Skygge af hans Deel jo syntes for ham staae.
Hvi vil du da hans Haab end længere opholde,
Da som en daglig Død i Længsel ham forbolde?
Lad Vind og Vand og Luft, og al Neptuni Hær,
Tienfaldtig sig betee og føye hans Begiær!

See

See Venus Coursen selv til Havnen har afridset.
Dg sine gyldne Flag til Vres Tegn ophidset,
Gaf kuns Hr. Brudgom gaf en yndig Nymphes
Favn,
Har opladt for dit Sind den beste Elskovs Havn.
Der skal du finde Lyst og tusend Glæde-Dage,
Dg hvad som heldst din Siel i Verden fand behage,
Thi Yndighed og Tugt, og Dydens gandske Chor,
I denne Nymphæ Siel samdrægteligen boer.
Til Lykke med din Deel, den Skat du sildig savne,
Til Lykke ! at du har saa konstig lært at havne,
Hvis alle slig en Havn i Søen kunde naae,
En Seemand vist i mig og Kongen skulde faae.

Bo. XI.

Landmandens Enfsalighed
præsentered
J. Egtestabs Fornøielighed
BRUDGOMMEN
Hr. Søren i Veibye,
BRUDEN
Inger Svends Daatter.

Den 29 Junii 1715.

Jens Bergendahl.

Saa endrer Eder Tanter da
I pæne Kibsted Duffer,

263

For

For hvis Amour og venlig ja
 Saa mangt et Hierte sukker,
 Hvad er hos Kiøbsted-Mand at naae
 Som eder Land indtage?
 Der er vel Stats men ganske faae
 Kornøvelige Dage.
 I Ulyst jo paa Lyst maa see
 En Daare den forlanger,
 Mand maa min sandt ad eder lee
 I stakkels Kiøbsted Fanger.
 I Land ey drage ud en Miil
 Til Lystighed paa Landet,
 I Land jo neppe slaa en Smiil
 Jeg tør ey sige andet.
 I Land jo neppe see jer om
 Og ud ad Gaden fige
 For Folkes Snak og brange Dom
 Udskilligt har at sige.
 Jeg taler ey om den Uroe
 Som udi Staden høres,
 Hvad Gladder der i hver et Boe
 Paa hvert et Hiørne føres.
 Jeg taler ey om Trommens Gang,
 Om Brygger Bognens Rummel,
 Om Begterens og Klokkens Klang,
 Om anden mere Lummel.
 O Corydon! hvor fand du med
 Din møersom Hyrde-Viise,
 Dit Levnet af Lyksalighed,
 Dog frem for andre priise.
 Heel skionsom er vor unge Brud,
 I dette som i andet,

Og derfor villig drager ud
 Til Roelighed paa Landet.
 Der tænker hun fand jeg i Fred
 Min Tid til Lyst anstille,
 Der fand og Præsten roeligst med
 Sin Ungdoms Hustru spille.
 Der gaaer jeg i den grønne Eng,
 De Blomster=fulde Bange,
 Og nyder ald den Lyst i Fleng,
 Mit Hierte vil forlange.
 Der hører jeg med Glæde, hvor
 Alt Fuglene de siunger
 Og saasom holder Morgen=Chor
 Med Lov paa deres Tunger.
 Der seer jeg Lyst i hvor jeg gaar
 Som inde saa og ude
 Paa Høns og Gææs, paa Lam og Faar,
 Paa Grise, Kiør og Stude.
 Her møder mig Jep Hønsen med
 Sin Høe Lee paa sin Nakke,
 Hist gaar hans Luke og Guds Fred
 Mig siger: Jeg maa takke.
 Nu gaar jeg ud, og seer mig om
 Hvor Havren groer til Hesten,
 Nu maa jeg hiem, thi see ! der kom
 Et tiende Læs til Præsten.
 O skønne Sager: derpaa tab
 Vor Brud og jeg biefalte,
 Dog forhen en Erindring gav .
 Og saa til Slutning talte:
 Løst Vejbye med mig Røsten op
 Og ønst din Præst til Lykke

Gid at hand med sin Rosen-Knop
Maa leve efter Lykke.

No. XII.

BRUDGOMMEN
Sr. Claus Holm,
BRUDEN
Dem. Maria Jens-Daatter.

Saa kom da Venus paa en Stus
Send an de vaanlig Brude-Blus
Bed Elskovs reene Lue.
Lad dine Lys som Stierne staae
For Brude-Parred hvor de gaae
Dit eget Verk at skue,
See Himlen selv har lyst dem ind
I dette Eenig Venskabs Sind,
Hvor med de er forbundet
Det Hierte-knyttet Egte-Baand
Som nu er lagt paa fælles Haand
Har Himlen Eene spundet.
Hvi vil du da opholde dem?
En Time er saa lang som fem,
Lad Klokke-Slaget ile,
Gak for i Hast, og lys din Ven
Med Brudgom sin til Stedet hen
Hvor de i Nat skal hvile.
Føel kuns hvor Pulsen hastig slaar,
Hvor Hiertet som i Bølger gaar,
Hvor Kinderne de blegne.

Hvor

Hvor Længsel efter Nattens Stund
 Skönt hand maaskee ey faar et Blund
 Ham plager allevegne.
 Bort! derfor bort med hvad som fand
 I sig en sød Foreenings Stand
 Hans Haab til Ophold være.
 Forhaling udi Elskovs Sag,
 Og Tidens langsom Klokke=Slag,
 Kand Venus ikke bære.
 Bort med Confect og andet sligt,
 Thi intet er saa nydeligt
 Alt det vor Brudgom smager,
 Sin Portion og beste Deel,
 Sit Sindes Confect og anden Siæl,
 Hand heldst i Sengen tager.
 Bort med Musiqv og Harpe=Klang,
 Her æskes nu en anden Sang
 Paa Amaryllist Thone.
 Cupido skal ved Sengen staae
 Og Taecten selv paa Cithar slaae,
 For Manden og hans Kone.
 Ga bort med Dank og Etime=Gard,
 Thi det er dog kuns lidet værd,
 Paa Gulvet om at svanke,
 Vor Brudgom selv ved Elskovs Spill
 I Nat sin Kierest rigtig vill
 Af Pige=Labet danke.

Hr. Peder Dafs til Amtmand
LINDENOU.

Selbaarne Lindenou hav Tak
 For din Poëtisk Ære,
 Om dig gaar Rygte, Rye, og Snaa
 Saa vit vor Land mon være.
 Hav Tak for din velmeente Pen,
 Sig deri vil bemøye,
 Alt den adskilte Peer igien
 Sig til Accord vil føye.
 Saa kiært som du erindrer dig,
 De mange Peders Navne,
 Saa meget, ja saa hiertelig
 Dig alle Peder savne.
 Pêr Præst, Pêr Provst, Pêr Cappelan,
 Pêr Foged sammelunde,
 Pêr Skriver og Pêr Courtisan,
 Pêr Kræmmer og Pêr Bunde,
 Pêr Lendsmand, og Pêr Laugrets Mand
 Pêr Persen, Pêr deslige,
 Hver Pêr, som Munden løfte fand
 De skal det samme sige.
 Pêr Strömer dig forønske vil
 Ald Velstand, Glor og Lykke,
 Pêr Bredal siger ja dertil,
 Pêr Meyer skal samtykke.
 Min Lindenou! Gud signe dig!
 Det er Pêr Broches Tale
 Det samme gjør Pêr Falck for sig
 Ja! svarer alle Dale.

Pêr

Pêr Rusch hand siger : Slig en Mand
 Er værd, at vi skal priise,
 Og Trovalds Peér ey andet Land
 End siunge samme Viise :
 Hver Pêr for noble Conversatz,
 Lykønsfning dig tilbyder,
 Pro Resto siger Peter Dals,
 Skam faa den det fortryder,
 In Summa hør du Helge-Land,
 See til du det beholder,
 At Lindenou den ædle Mand
 Holdt styr blant dine Knolder.

No. XIV.

Sil den Velbaarne Jomfru,
 Jfr. ELSE WORM

recommenderes denne
 Sorte Lercfe.

Her kommer frem en sær Compan
 Som vil sin Stand forandre,
 I Baar tog jeg den Pæbling an
 At hand ey skulde vandre,
 Som andre af hans Art omkring
 Paa vilde Mark og Heede,
 Med bange Flugt og vildsom Spring
 Sin Føde at oplede,
 Jeg gav ham strax en Cantors Plak,
 Jeg gav ham Kost og Kammer,

Dog

Dog gjorde hand for ald den Stak
 Mig ifkun daglig Klammer.
 Thi Kammeret var ham en ret,
 Fri Luft hand vilde have,
 Helst naar hand havde ædt sig mæt
 Da var hand slet aflave.
 Naar hand kun hørte andre fri
 I Luften quinquelere,
 Hand strax med dennem stemmed i
 Begyndte at regiere
 Som den der vilde Bæg og Tag
 Ja Jerne Stenger bryde,
 Om hand kun sin Naturs Behag
 I Frihed kunde nyde.
 Men hand sig nu forandre tør
 Til stille Skif og Sæder,
 Thi hand er en saa vild som før
 Ja fielden engang qvæder,
 Hand har vist seet, at mange Mand
 Med sort Habit og Hue
 Er hos Biskoppen meldet an
 Udi min Gaard og Stue.
 Saa troer jeg, hand besluttet har
 At hand vil christlig blive,
 Og sig der for blant Lærker var
 Blant Klerker vil indskrive.
 Hand for en Maaned eller to
 Den braaged Trøye slengde,
 Og det mand neppe skulde troe
 En sværted paa sig hengde.
 Hand som en Munk sig har tilred
 Jeg meen, at hand er vorden

Udi en selvgiort Hellighed
 Af sorte Brødres Orden.
 Men, som jeg ham dog nødigt saae
 Saa slet forfæret at blive
 Saa tager jeg mig dette paa
 Til Gavn for ham at skrive.
 Velbaarne Jomfrue jeg vel veed
 At hun paa Etet slægter,
 Og ingen sin Vældedighed,
 Om hun kand hielpen negter,
 Jeg haaber da, at hun formaar
 Vor Bisp, sin fromme Fader.
 Hand denne Klerk udi sin Gaard
 En Pension tillader.
 Jeg hende vil forsikre, det
 Hand skal sig saa forholde,
 At hand for sin Vanartighed
 Sig Utaf ey skal volde.
 Hand drikker gierne bare Vand
 Naar Vinen ey kand havees,
 Hand æder Kaal med Gryn og Grand,
 Om den end raa tillaves.
 Hans Klæder intet koste kand,
 Sin sorte Dragt hand sparer,
 For Rist og Glid for Sitt og Band,
 Saa den ham nok udvarer,
 Hand aldrig skal Grasate-Gang
 Med Drik og Dobbel øve,
 Alleneste hand med sin Sang
 Vil stundum Dret døde.
 Adjeu gid hun i Velstand maae
 Sin Alder glat henlide,

Til ingen Perle meer er graae.
Men alle Navne hvide.

Sören Jonæsen,
Præp. Roschild.

No. XV.

BRUDGOMMEN

Hr. Ludwig Nicolai Herfort

BRUDEN

Jonfr. Mette Apollona Faber.

den 31 Julii 1715.

af een her 3 Byen.

Ærværdig Herrens Mand, høytelskte Ven og
Broder,
Som fordum med mig drak af de Soranske Floder,
Da vi leed ont og got i felles Skolegang,
Og sad paa Lære-Benk i nærmest Side-Rang
Gud veed hvor høylig jeg mig glæder i din Lykke,
Alt Himlen selv for dig, har vildet saa samtykke,
Og føre alting ud til Hjertets Velbehag
Paa en saa lykkelig og Glæde Samlings-Dag.
Vel har vi fordum tit om Seyer-Krandsen trekket,
Og til en fyrig Drift hver andres Mod opvekket,
Da Seyeren den som i Veneskaalen stod,
Og ingen af os sig tilbage trykke lod.
Nu vandt du Elskovs Krands og kom mig for i dette,
Alt du en Brudgom først fandt sidde hos din Mette,
Jeg maa som Munk endnu i Kloster lidet gaae,
Dog haaber, jeg engang skal samme Maal opnaae.
Lev

Lev midlertid kun vel i mange Velstands Dage
Med sig en Rosenknop, og Engel yndig Mage,
Som Himlen selv har lagt dig ligesom i Skød,
At nyde i din Favn, sin Lyst og Lykke-Brod.

No. XVI.

Over
Frue Drude Margrete Tistorph
Sal. Mag. Sevels.

den 16. Februarii 1714.

Salig Tistorp ædle Dame,
Lig i Dyd dit Perle-Navn
Nu blant Sions Engle Stamme
Landet ind i Glædens Havn!
Er det tilladt at mand sanker
Blomster paa de Dødes Been,
Da skal mine Afskæds, Tanker
Ogsaa møde for din Steen.
Dyden selv med Held og Ære
Skal ved Graven stande hos,
Og for alle Vidne bære,
Du var større, end din Roes.

J. Berg.

No. XVII.

BRUDGOMMEN
Hr. Otto Marfwin
Og BRUDEN
Hfr. Leene Marie Hovenbech,
Deres Brude-Seng.

Spørg du o Vandrings Mand, hvad got her er at
finde
Da ligger Marfwin med sin Hovenbech derinde
Dnft dem en roelig Nat, gaft saa og giv dem Koe,
De i hver andres Favn saa sødt saa sødt maa boe.
Gudfrygtighed og Dyd, hvo dennem tog i Syne,
Har reed den Brude-Seng, og pusled hver en Dyne,
Belevenhed og Tugt med Filsbeens Fingre smaa,
Har hengd Gardined om, og lagd de Lagen paa.
Den lille Elskovs Gud med Sølv polered Binge.
Saa fro og lattermild om Sengen sees at svinge,
Med Lilier dem bestrøe, og med Fioler blaa
Og med en Sukker-Sang en Dulme Kaster paa.
Ugifte unge Folk-beseer da disse tvende
Bed Elskov støbt i Et, ja Elskov uden Ende,
Tøe Siæle støbt i Et i Kierlighed og Tugt,
Gaae saa og siger: O hvad laae de Tøe dog smukt.

Begravelse Vers.

Her Kaster jeg ved denne Grav
Min sønderbrutte Vandrings Stav
Og Verden overgiver.

Staar

Staar lidet hid I Børne-Sloct
 Og fast paa eders Tancke-Stoet
 Min Svane-Sang opskriver
 Halffierdsfindstyre Aar og trey
 Jeg vandret her en maysom Bey
 Blandt Verdens falske Skygger,
 Dog stundet alt i Aanden glad
 Til den u-rørlig Sions Stad
 Hvor Guds Udvalde bygger.
 Imidlertid har meget mødt
 Af ont og got, af suurt og sødt
 Af Drøvelse og Glæde,
 Som fra mit første Barne-Svøb
 Til Døden mig om Hiertet krøb
 Har vaklet om mit Sæde.
 Jeg stundum som Propheten glad
 I Skygge ved mit Græs-Kar sad
 I Glæde hos min Mage,
 Men see! her kom et Orme-Sting
 Mit Kikajon det faldt omkring
 Jeg eenlig stod tilbage.
 Hvor bitter saadan Skaal mig faldt,
 Det kiender Gud som kiender aldt,
 Og i mit Enke-Sæde,
 Mig gav end meer en Balsom Lugt
 Af eders gode Levnets Frugt
 Til Ovegelse og Glæde.
 Jeg daglig bad for eders Tær
 Gud vilde selv sin egen Aerb
 Med Huld og Naade smykke,
 Hand gjorde det, og viiste mig
 Sin Naades Forsyn rigelig
 I alle eders Lykke.

Jeg derimod og stedse baar
 For mine graae og gamle Haar
 Ald Lydighed og Dre.
 Og som den unge Storke-Slæggt
 Lod ey min tunge Alders Vægt
 Til Byrde eder være.
 Saa værer da betakkede
 For ald den Omhue Jeg lod see
 For eders gamle Moder,
 Gud af sin Naades dybe Veld
 Til eders Lykke, Liv og Held
 Udøse sine Floder,
 Jeg ender da min Svane-Sang,
 Og hører alt en bedre Klang
 Af Engle Melodier,
 Thi fand jeg her en suunge meer
 Min Harpe var, som jeg, af Leer,
 Jeg Graven begge tier.
 Mit Lys er slugt, mit Legem matt,
 Jeg glædes ved en roelig Nat
 Far vel Jeg kiære Poder,
 Og Morgen samles vi igien
 Med Manden, Hustru, Ven med Ven
 Og Barnet med sin Moder.

J. Bergendall.

BRUDGOMMEN
Johann Conrad Ernst

BRUDEN
Jomfr. Magdalena Foss,

1703
23 April.

af
Mort: Reenb:

Svad er en gammel Peber Svend
En Orme stikken Duffe,
For Nullo regned iblant Mænd
Blant Qvinder for en Krukke,
Som ledig staar, dog tegned er
Ved Titel, Sort og Number.
En gammel Peber-Svend hos hver
Passerer for en Stumber,
Som gammel Billed-Snider Verk
Paa Bislag, Kister, Senge,
Som hvid Som ved en Brude-Serk
Og Brudens Fattel-Drenge,
Som Brude-Huers pene Dragt
Som Brude-Pigers Kaaber,
Som Hals-flær net i Folder lagt
Og Mund, der finlig maaber
Som Hatte med en høy-spids Poll
Og Skieg i i Balsom flined
Som Sviker Kraver lagt i Gold
Og Trøyer bag til grined
Som hvide Buxer skiult med Baand
Og lang Rapir ved Siden,

Som Støble=Kraver med Canon
 Og Sporen=Klang i Riden.
 Ja fort at sige, siig mig den
 Forældet gamle Chose,
 Alt gammel u=gift Peber=Ebend
 Jo deraf faaer en Glose?
 Hr. Brudgom I gjør derfor best
 Alt I det Laug qviterer
 Et Laug mistenkt af Degn og Præst
 Som Verden ey formerer,
 Et Laug, hvor mand incognito
 Kand i de Sager rage
 En fattig Jeppe for en Koe
 Selv Hornene maa drage
 U=qvanned Mand, og Mandløs Møe
 Er Rigens Antichrister,
 Thi Verden maatte snart uddøe
 Om alle sig saa lister,
 Jeg tier hvad Forargelse
 Sig mangen en Kand tænd tage,
 Alf det u=nyttig Jordens Kræ
 Som synes uden Mage.
 Endskiønt af Egteskab ey hver
 Faaer Marsag til en Bugge,
 Det dog Capunen prislig er
 Som Kyllinger vil rugge.
 Nu tenker muelig, den og den
 Her andet hør til Pløyen,
 End sige: Ho! hver unger Ebend
 Kand beyle med en Bøyen,
 Men gift dig selv, bliv denne Mand
 God Kone, Piger, Almne,

Og siig saa først om eenlig Stand
 Kand ey af Frihed bramme,
 Hør! svar igien, jeg negter ey
 Det Ægteskab kand pine
 Men viis mig den paa Riødsens Ben
 Der ikke finder sine:
 Skal Skipperen astakle strax
 For Vinden ey vil føye,
 For Beyret falder heel u-mags
 Og bløder digt hans Trøye
 Skal modig Helt, en brav Soldat
 I Ledings Tog ey ride,
 Fordi hand ikke veed hvor brat
 Hand skal i Græffet bide.
 Skal Rosen ikke plukkes af
 For den af Tørne plukkes
 Her maa for alt hvad Himlen gav
 Arbejdes, svedes, sukkes.
 Skønt snorre Liv er u-commod,
 Skønt Skoen Foden trykker,
 Skønt Lægen lader lade Blod
 Skønt Hesten haver Nykker,
 Skønt Huuset staaer ey Soele-Ret
 Skønt Verket gaaer for fage,
 Skønt Maalen falder for et Sæt
 Skønt Berset vil ey smage,
 Skal alle Ting da være leed
 Som Ret og U-ret dadler
 For idel Ufuldkommenhed
 Naturen selv assadler.
 Den smukkeste er har og sit Ur,
 Den Sterke faaer og Sygen

Den Klogest tenker sig en Nar
 Hand finder best til Myggen
 I støver bort fra Brudescær
 Indbildede Pedanter,
 Hver pakke sig med sit Gevehr
 Til eders Velbekandter.
 Vor Brudgom er en anden Mand,
 Hand sig i Tugt og Ære
 Begiver ind til Ægtestand
 Til sin den Hiertens Kiære,
 Hand sørger ey for Tiden hen
 Hand veed hans eget Dye
 Hvis Guddoms Raad har sørget end
 Skal Tiden videre føye,
 Hand veed saa vel hans Ungdoms Gud
 Hans Stykke Brød har skaaret,
 Og nu den snutte søde Bruud
 For hannem selv udkaaret,
 Hand veed Gud sluttede den Sag
 Af Ævighedsens Dage,
 Thi lader hand paa Guds Behag
 Hver Dag sin egen Plage,
 Guldbyrder da foreenet Par
 Hvad Kierlighed tilsteder,
 Det er et hellig Æres Kar
 Og Himlene selv glæder.
 Naar Ægte Par foreenes vel
 Men følger der end mere
 Saa takker Gud for eders Held
 Om I kand blive flere.
 Gjør lille Føls gjør hvad I kand,
 Jeg derpaa Skaalen drikker,

Gjør

Gjør Brudgom snart til Dannemand
 Jeg drifker til jeg hifker.
 Oprenser den af Ægte-Favn
 Der fand de Fodspor træde,
 Som brave Fosters lærde Navn
 Har vist til Ærens Sæde.
 Saa skal Hr. Brudgom ingen Æt
 Af eder mere kræve,
 Og hver maa give mig det Ret,
 At Gassen beed en Næve.

No. XX.

N. N. Paa hans Frues Fødsels-Dag, som
 indfalt den 19de Octobr.

In Engels Fødsels Dag jeg bær i kjerligt Minde
 Jeg kom, jeg saae, jeg fant, jeg glædes ved at
 finde,
 Den søde Dag paa nye; Gid du i snese Aar
 Endnu den leve maa, jeg aldrig bedre faaer.
 Din Fødsel glæder mig, ved dine Aar jeg frydes
 Jo mere de tår til, jo flere Tak Gud ydes
 Af mig, som ynsker, at du leve maae min Død,
 Saa er mit Liv mig sødt, og Døden selv mig sød.

No. XXI.

Sendt fra en god Ven paa Mortens Dag
Du, søde Ven, en maae dig undre at jeg skriver
 Dig til i Dag paa Vers, og-til Poët mig
 gjør,
 Din kære Fødselsdag mig Geist og Indfald giber,
 Og lærer mig det jeg har aldrig vovet før.

Sanct Mortens Dag den gjør, at mangen Gaas maae
fiæffe

Sin sidste Gaase-Sang, den ogsaa lærer mig,
At Kierlighed kand Geist og Sandserne opvekke,
At man ved den paa Ord og Riim kand blive riig.
Dog er min Mening ey, at du af mig maae vente
Et Vers som artigt er, og efter Regler giort,
Mand det allene maae hos lærde Skialdre hente,
Og af en Fuffer kand ey ventes noget stort.
Den Kierlighed jeg i oprigtigt Hierte bærer,
Til dig, min Hierte Ven, gjør, at jeg Mortens Dag
Langt meer end nogen Dag i heele Aaret ærer,
Den gjør, at jeg i den har ene Velbehag.
Jeg ved din Fødsels Dag med Billighed mig glæder,
Mig Himlen givet har i dig en trofast Ven,
At sige dig det selv mig Skæbnen ey tilstæder,
Hvorfor til Hiertets Tolk jeg bruge maa min Pen.
Mit Ønske være skal, det Himlen maa behage,
At hand i mange Aar med Helbred leve maae,
Gud til hans Leve-Tid leg mange Aar og Dage!
Gid det i alting ham maa efter Ønske gaae.
Gid hver hans Leve-Dag lyksalig maatte blive!
Det ynker jeg mens der i mig er Liv og Siæl.
Gud alt det gode, som hand ynker sig, ham give,
Saa glædes jeg og de, som ham og mig vil vel.

No. XXII.

EPIGRAMMATA.

No. I.

Evad Ont vor Verden end om Gierighed vil sige;
En gierrig Mand er god: thi veed hand ej saa lige
At

Alt bruge selv sit Gods i Verden, som hand bør,
 Hand lader det til den, som veed det, naar hand døer.
 Hvad hand undvære kand foruden nogen Skade,
 Hand vil af Kiærlighed sin Arving overlade;
 Ja! hand bevarer det med Troskab og Forstand,
 Saa det urørt udi hans Hænder komme kand
 Den Nøysomhed, hand har, den Sparksomhed, hand
 bruger,

Ej ringe Priis er værd; langt fra, at hand opsluger
 Een andens Gods med sit; hand saasom hellig gjør
 Sit Gods til bedre Brug, og det ej røre tør.
 Hand veed, at Guld det kand Dyden selv forblinde,
 At i den gylдне Tid kun lidt Guld var at finde;
 Thi giemmer hand sit Guld, og gjør sin største Glid,
 At hand kand skaffe os igien den gylдне Tid.
 Fra hver en Synd og Last, som Guld i Verden
 fremmer,

En Gierrig gjør sig fri, i det hand Guld det giemmer;
 Sin Siæl fra mangel Synd, som Guld, hand
 holder reen,

Ja haard mod Kiødets Lyst, ret som en Flintesteen.
 Hovfærdighed hans Siæl hand lader ej forderve,
 Den Rang og Ære, hand ved Guld det kand forhverve,
 Hand lader til en Gieff, som Ære kiobe vil,
 Og Verdens Pragt seer an kun for et Gieffe-Spil.
 Gjør nogen Mand ham Ont, og vil ham forurette,
 Hand nødig sætte vil hans Penge bort paa Trette;
 Den Hevn, hand kunde faae ved Retter-Gang og
 Strid,

Hand sig ej kiobe vil for Skilling eller Hvid.
 Imod Løssagtighed hand veed sit Kiød at spæge;
 For Kiødets Lyster hand i Hunger har sin Læge;
 Ham

Ham Guldets Farve er for dejlig og for skøn,
 Alt gjøre der udaf en sminket Liiskens Vøn.
 Med Graadserie hand ej vil Livet af sig tage,
 Hand veed, at Guldet kand forlænge ham hans Dage,
 Ej, naar det bliver ædt, det holder hand for Skiemt,
 Nej, naar hand Guldet kun kand længe holde giemt.
 Tyvagtig er hand ej, langt mindre Marsag giver,
 Alt nogen ærlig Mand til Tyv for hans skuld bliver;
 Nej, vil enhver for sit kun luffe, saa som hand,
 Mand aldrig Galge har fornøden i et Land.
 Hand fiøber saare lidt, saa kand hand Meen=Ed spare
 I mangel Kræmmers Hals for Skarns og falske
 Vare.

Sit Guld hand bruger ej til Kort og Tærning-
 Spil;
 Med Riv og Banden hand ej Gud fortørne vil.
 Hand syer for sig selv, og flikker selv hans Klæder;
 Hand kaager selv den Mad og Spise, som hand æder;
 Thi see! det lumpne Guld, det Manden heel vel veed,
 En nær betale kand hans Næstes sure Sveed.
 Om hver Mand var, som hand, i Klæder, Mad og
 Drikke,
 Mand havde ey behov til Lands og Bands at skikke
 Saa mangt et kostbar Bud om Kræsenhed og
 Pragt,
 Hvorved saa mangt et Land slet bliver ødelagt.
 Om hver Mand var, som hand, hvor mangel Livets
 Fare
 I giennem Gld og Band vor Verden kunde spare?
 Ja, spare mangt et Suk hos mangt et Creatur,
 Alt mand paa deres Liv i Verden gaaer paa Luur.
 Hand

Hand ald den Ondskabs Tid, som Guldet forarsager,
 Saa vidt det staaer til ham, af Verden slet borttager,
 Ret som for Gretes Bryst en fangen Edder-Kop
 Usundhed tager bort fra hendes gule Krop.
 Hvor kommer mand da til en gierrig Mand at laste?
 Hvo kand med Billighed hans Nøysomhed forkaste?
 Nej, Sygen staaer heri, at mangel Odland
 Til Pralerie hans Guld ham ey frasnakke kand.
 Og Sandhed, om enhver, som hand, sig kun lod nøye,
 Med hvad hand har behov, og hvad hand kand fordøye,
 Og Verden lettelig var nok for alle Mand;
 Hvad var vor Verden da i en lykkelig Stand?
 Og Verden blev da vist enhver hinandens lige,
 Og Verden skulde det, om jeg det torde sige,
 Paa denne Dag staae til paa samme Art og Viis,
 Som det i første Tid stod til i Paradiis.
 Og Paradiis? ja vel endnu maaskee lidt bedre,
 End som i Paradiis; thi havde vore Fædre
 Kun ret, som denne Mand, saa nøysomt Levnet ført,
 Af Synd, af Straf og Død mand havde aldrig
 hørt.

No. 2.

Et Menniske, som Gud ret ære vil og dyrke,
 Frem for Guds Engle selv maa have Magt og
 Styrke:
 Et Menniske, mod Synd og Satan kiempe maae,
 Mod hvem har Engle vel behov i Kamp at gaae?
 Og, naar da Mennisket den store Kamp har bundet,
 Hvad Under, Gud deri sit Velbehag har fundet?
 Men Mennisket hermed ey prale skal ret stort,
 Guds Aand i Kampen dog det beste selv har giort.

No. 3.

No. 3.

Hvor Skriften taler klart, det Manna er at spiise
 For Siælen, at den Gud for Mættelse kand priiseshi
 Hvor Skriften taler mørkt, og ej har Manna fal,
 Det skeer, at Siælen ej ved Manna bemmes skal.

No. 4.

Den Gamle, veed mand vel, ej gierne kand fordrages
 Alt unge Mennister har Fryd og gode Dage:
 Bellysters Dands er Skarn, fordi hand selv es a
 træet,

Bellysters Mad Forgift, fordi hand selv er mæt.
 Frue Grete ved sit Bord med Graadighed sig mætter,
 Og æder som en Uls af femten fræsne Retter;
 Men, naar hun vel har ædt, og tømmet hvert et tr
 Fad,

Saa heder det da først: Her stinker saa af Mad. .G
 Ret vel Frue Grete gjør, at hun sig engang mætter,
 Men Mads har sidt til Bords, og ædt af fræsne Rette
 Fem gange femten Aar; Endnu er hand ej mæt, is
 Ej heller bliver, før hand faaer sin sidste Ret.

No. 5.

Du bygger, saasom den, der gaaer med Segl og
 Breve,
 Alt hand til evig Tid paa denne Jord skal leve;
 Dog seer man dig dit Gods forgiæves at udstrøe, 9
 I Kalk og Steen, som den, der skal i Morgen døe. .9

No. 6.

Med stor Betyrning mand ald betlen vil affkøff
 Alt betle om sit Brød, det byder mand at straffe 9
 Men Dyden om sin Tærb hos os dog betle maae 9
 Med betlen Udyd selv kand Hielp og Forsvar faae. .9

No. 7.

No. 7.

Du har et prægtigt Huus med mange skønne Sager,
 Med alt hvad kostbart er og allerheldst behager;
 Du fylder Huset op, og propper derudi
 Alt, hvad, som tiene kand til Lyst og Graadserie.
 Naar Maven fyldest fuld med alt, hvad Munden
 smager,
 Den kommer til at spy. Hvad, om det sig tildrager,
 Naar Huuset slet er fuldt, at det, som Maven, vil
 Spy alting ud igien, dig selv maaskee dertil?

No. 8.

Hvad en Nabal med Lyksalighed vil bramme,
 En Enke med en Skierb en Nabal gjør til Skæme:
 Hand er i det, hand har, lyksalig, dog kun kort,
 Men evig hun i det, hun har og giver bort.

No. 9.

Den grimme Mopsus soer for Nisa, sin Hyrdinde,
 Alt ingen, saasom hun, elskværdig var at finde;
 Ja, Mopsus, sagde hun, det værste er for mig,
 Alt jeg ey sige kand det samme og om dig.

No. 10.

Stank nok i Stolthed er, skönt den i Silke-Klæder
 Og Purpur, ald sin Mad med Ambra-Sukker
 æder;
 Men tænk, hvad Satans Lugt og Stank omkring
 den staar,
 Naar den forfultet slet i skidne Valter gaaer.
 Saa har mand mig tilforn om Stolthed vildet lære;
 Men, at den lugter vel, at den er værd at ære
 Udi en skiden Valt, jeg det fornummet har,
 Den Tid jeg Stolthed blev i Munkens Valter vår.

Indholden

No.	Ober femte Samling.	Pag.
I.	Phædri Fablers fierde Bog	321
II.	Til Landsdommer Hans Lange	360
III.	Til Jens Madsen Gandorff	364
IV.	Til Broberg	365
V.	Ligeledes til Broberg	366
VI.	Exhortatio ad excolendam Poësin til, Peder der Keenberg	367
VII.	Auctoris Horæ	369
VIII.	Qui non est hodie, cras minus aptus erit	370
IX.	Lyffkens Ubestandighed	371
X.	Veneris Havn	372
XI.	Landmandens Lyffsalighed	373
XII.	Brudgommen Hr. Claus Holm &c.	376
XIII.	Hr. Peder Daß til Amtmand Lindenow	378
XIV.	Til Gømsfru Else Worm	379
XV.	Brudgømen Hr. Ludw. Nic. Herfort &c.	382
XVI.	Om Hr. Drude Margrete Tistorff &c.	383
XVII.	Brudgommen Hr. Otto Marsvin &c.	384
XVIII.	Begravelse-Bers	384
XIX.	Brudgommen Johann Conrad Ernst	387
XX.	Paa hans Frues Fødsels Dag	391
XXI.	Sendt fra en god Ven paa Mortensdag	391
XXII.	Epigrammata.	392

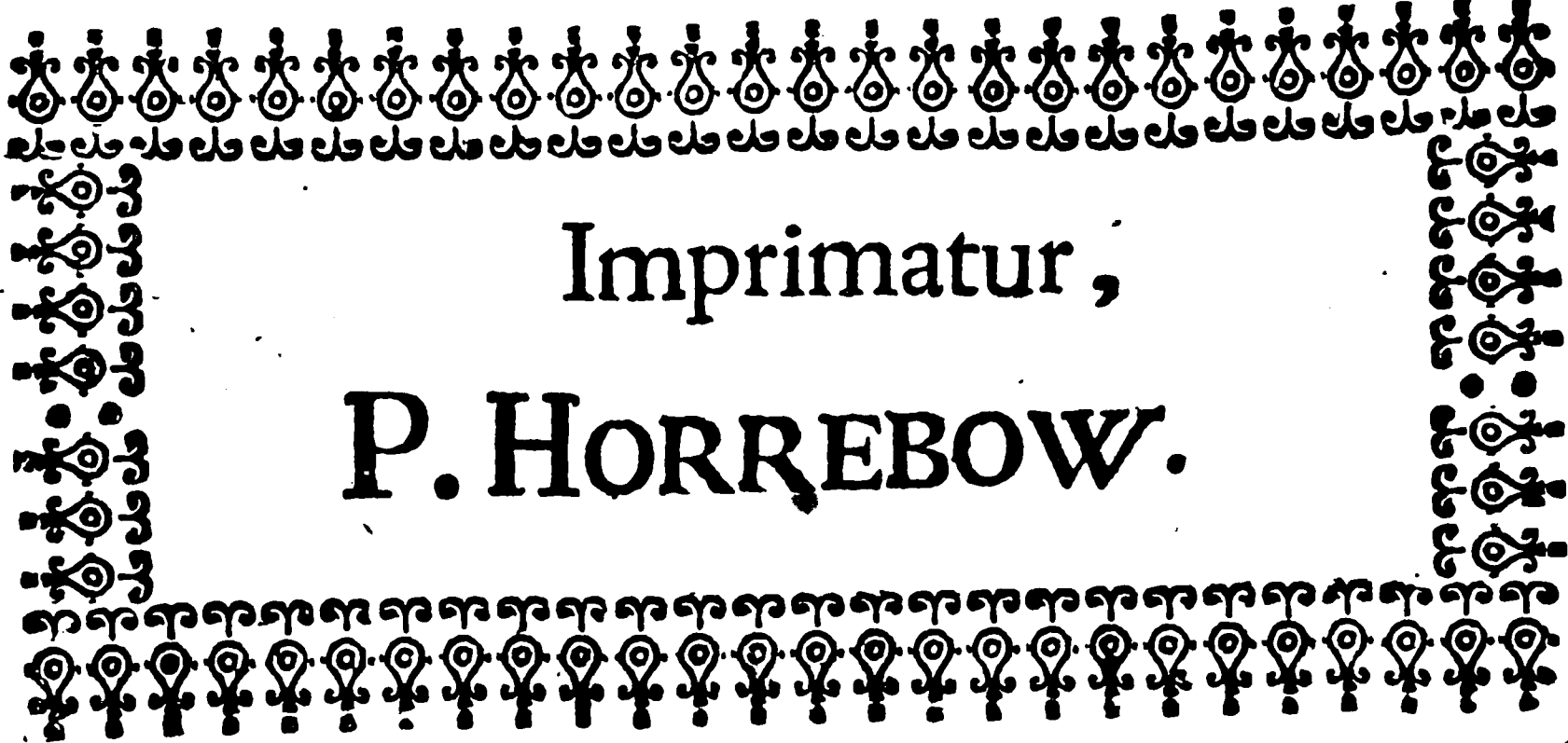
Siette Bind
Til en
Samling

Alf smukke
Danske Vers

Og
MISCELLANEA:
Sproget til Nytte og Siir,

Befordrede til Trykken i
R J O B E N S H A U S N,
Ved det andet Oplag udi Hans Kongel. Ma-
jestets privilegerede Bogtrykkerie.

Imprimatur,
P. HORREBOW.

Phædri Fablers.

Femte Bog.

Poëten.

Su jeg mig havde foresat
 Fra Moven af at spende,
 Til andres Lamper overladt
 Ælopi Verf at ende,
 Jeg hos mig selv mit Forsæt fandt
 Utidigt, naar en anden
 Opdages, der deslige fandt
 Og Fabler faaer i Panden.
 Hvorledes fand hand giette det,
 Jeg vilde have skrevet,
 Og føre paa sit Tanke-Bret
 Det, her er udeblevet?
 Hvert Hovet har sit eget Sind;
 Hver Geist sin egen Maade,
 De vil, som Klygten falder ind,
 For Pennens Foster raade.
 Cy derfor af Letsindighed
 Graftaldt de første Tanker;
 Men vel beraadt jeg bliver ved,
 Og, hvad jeg finder, sanker.
 Particulo, du lade vil
 Dig Fablerne befalde,
 Dem jeg, samt dem, jeg setter til
 Ælopiske vil kalde,

DD

For

For Mandens Skyld, som Jisen brød,
 Hand bragte faa, jeg fleere;
 Og dette jeg, skiondt nylig fød,
 Som gammelt vil staffere.
 Om nu mit Arbejd staaer dig an,
 Du det vil gierne læse,
 Jeg skiotter lidet, Alvinds-Mand
 Deraf gjør spodske Mæse,
 Og dadler det, hand ikke veed
 Med ald sin Kunst at gjøre;
 Thi er hand mild, og er hand breed,
 Kand sligt mig intet røre.
 Alt Ere nok det er min Pen,
 Og større jeg ey skiotter,
 End du og flere brave Mænd
 Sig disse Fabler nytter;
 Ja, dømm, de fortjene bør
 Bor Efter-Alders Minde,
 Alt de med Kette, naar jeg døer,
 Sig hos de Lærde finde.

Saaledes Phædrus sig forsvarer,
 Og tigger yndest hos sin Ven.
 Sit Onske naaer, da Phædrus parer,
 Imedens Verden bruger Pen.
 Hvad Skiebne hand udi mit danske
 Kand nyde, raader andre for:
 Er hans latin ey uden Danske,
 Bør jeg da nyde bedre Kor?
 Kand det de gode Mænd behage,
 Som bragte mig paa dette Band,
 Jeg skiotter lidet, andre vrage
 Det, jeg ey selv berømme kand.

Poëten atter.

I Verdens Sal og Stue-Plads
 Hvad er det, vi bestille?
 Med Skriven, Praten, Pragt og Stads
 Comœdier vi spille.
 Den spiller best, som best forstaaer
 Alt skyble sine Renker;
 Den sig i Verden best begaaer,
 Der seer, hvad andre tænker.
 Hver i sin Stand en Harlequin,
 Med Maske sig bedækker,
 Men, naar mand seer i Kortet ind,
 Er Hiertet fuld af Trekker.
 De Lærdes hocus pocus er,
 (Som mand af Phædrus hører)
 At deres Skrift slig Titul bær,
 Som Læserne forfører.
 Æsopi Titul, skriver hand,
 Om jeg skal stundom sette
 For Fabler, vide maa hver Mand,
 Det ikke skeer med Rette.
 Thi det, som hand er Fader til,
 Er giort bekiendt; herefter
 Ved samme Navn jeg give vil
 Mit eget Synd og Kræfter.
 Og det paa vores Konstners Viis,
 Der sig Credit at gibe,
 Og deres Verk i større Priis
 Hos Kiøberen skal blive,
 Alt hvad, som er af Marmor giort,
 Praxitetis maa være,

Og Sølv, om skal agtes stort,
 Bør Navn af Myron bære.
 Thi Alvinds Tand er ey saa fiendsk
 Mod det, som gammelt Minde
 Os haver ladet, som hun er synsk
 I det, vi nylig finde.
 Men derimod, hvor stort et Gavn,
 Hvad Fordeel, Agt og Ære
 Os giver et prisværdigt Navn,
 Skal næste Fabel lære.

Horat: Si meliora dies, ut vina, poemata reddit,
 Scire velim, pretium chartis quotus arroget
 annus?

Fab. I.

Demetrius og Menander.

Demetrius, Athenens Tvinger,
 Der hand nu Herre-Sædet fik,
 Alt Folket, som de havde Binger,
 Strax hannem udi møde gif,
 Med Vivat. Vivat! raabte Lykke;
 Hver Ædling gav den Haand et Kys,
 Som dennem under skulde trykke;
 Men bandte Lykken, dog med Lys.
 Peér Plebs og de, som leved eene
 Foruden Amt, at hand ey dem
 Det siden ilde skulde meene,
 Og krøbe blant de sidste frem.
 I Flokken sig Menander viiste,
 Een ypperlig berømt Poët,
 Hvis Geist Tyrannen høylig priiste,
 Men Manden aldrig fiendt og seet.

Der

Der hand nu kom med hvide Klæder,
 Med pudred Haar, pertentlig Gang,
 Storagtig, Alamode Sæder,
 Som den, der nylig faaer en Kæng,
 Der Herren saae ham an at stige,
 Og sidst i Skaren komme frem,
 Hvad : sagde hand, vil dette sige
 Hvor har den Pikkelhøring hiem,
 Der for mit Alsyn tør sig stille
 Saaledes frem i slig en Dragt ?
 Hand vist forlade skal sin Grille,
 Og lært snart at trine sagt.
 Men, som hans nærmeste Betienter,
 Der kiendte Manden, gav et Svar :
 Det er Menander, den Scribenter,
 Blev hand tilfreds og Sagen klar.

Fab. 2.

Tvende Bysfarende og en Røver.

To reyste sammen paa en Bey
 For Selskabs Skyld og Fare
 Den Eene flink, den Anden fey
 Og modig, som en Hare.
 Nu hendte sig, en Røver dem.
 Paa Beyen kom i møde :
 Gir flux; hand sagde, Pungen frem,
 Jellers ere Døde.
 Den Feye løb, og pristte Been,
 Men den, som havde Hierte,
 Stod fast, trof Kaarden, var ey seen,
 En Streg sin Fiende lærte,

Sig værge de saa mandelig,
 At Skielmen kom af Dage;
 Derpaa kom den, som frelst sig
 Med Flugten, strax tilbage.
 Drog Sverdet, kasted Kappen om
 Paa Hylen, brouter, springer:
 Kom, sagde hand, du Røver, kom,
 Og prøb, hvor dig gelinger
 At feide den, som mandig staaer,
 Holdt, svarte da den sande,
 Som gav den Døde Bane-Saar,
 Er det nu Tid at bande?
 Du skulde, medens Kampen stod,
 Dig her hos mig indfundet,
 Da havde jeg med større Mod
 Af Skielmen Seyren bundet,
 Ja troet fast, du varst ey fey,
 Stik ind, hold nu din Tunge,
 At du for den, dig kiender ey,
 Kand slige Biiser siunge.
 Jeg, som dig haver seet og veed,
 Hvor hurtig du kand løbe,
 Nu kiender, at din Mandighed
 Er fal for Vidst og Svøbe.
 Den, som i Medgang om sin Magt
 Vil store Ting opregne,
 Men udi Faren er forsagt,
 Kand Fablen sig tilegne.

Fab. 3.

Den Skaldede og Fluen.

Med Føye kand en Snylte-Giest
 Vel lignes ved en Flue;

Chi

Thi hand, som hun, det næsbiis Bæst,
 U-buden er i Stue :
 Hand Steg, hun Blod, i Sted for Tak
 For det, de faaer at slikke,
 Hun snurrer, hand vil føre Snael,
 Hand sladdrer, hun vil stifke.
 Gengang hun paa en skaldet Mand
 I Ginde fik at beede,
 Der hun sig snablet ind, var hand
 Strax med en Dask til Rede ;
 Men feylte Slaget, Fluen loe,
 Hand sig saa maatte slage :
 Hvo, siger hun, har af os To
 Fortient den største Plage?
 Vil du en liden Flue-Sting
 Saa hart og bitter hæbne,
 Alt du med Haanden i et Sving
 Vil Blod i mig ey levne ?
 Hvad Straf har da en Haand fortient,
 Der slog dig med Bancere,
 Den største Spot, som er bekiendt,
 Som nogen Mand kand bære ?
 Ja, svarte Manden, denne Sag
 Jeg snarlig kand foreene,
 Thi Slaget var mig til Behag,
 Og skeede mig at tiene.
 Men du, dit slemme gastig Kree,
 Der Mennisk-Blod vil sue,
 Mig lystet, skönt med større Bee,
 At knuse hver en Flue.
 For hart den ikke straffes bør,
 Som sig forseer af Waade ;

Om hand det end forsetlig gjør,
 Skal dog beviises Naade.
 Men Falskner, Voldsmand, Drab og Ran,
 Samt Skyldener, der kræves,
 Ey nogen Dommer hielpes Land;
 Thi Retten bør handhæves.

Had. ad J. Corn.

In maleficiis voluntatem, non exitum spectari debere.

Fab. 4.

Manden og Nienet.

Sil Hercules en Mand sin Galt,
 For Løftet sit at holde,
 Et Offer gav, saa stor Gevalt
 Kænd Overtroe forvolde.
 Det Byg, fra Galten levnet blev,
 Hand for sin Æsel setter;
 Men pyt! hans Næse Texten skrev,
 Alt det var Svine-Retter;
 Ja, skød det bort Undskylding gav,
 Hand Kosten ey foragted,
 Men, at den Galt, som aad deraf,
 Blev offret op, og slagtet.
 En Skrek bør denne Fabel være
 For dem, som søger sig Profit
 Af det, som gielder Liv og Ære,
 Naar dømmes skal om Dit og Mit.
 Derpaa sig ingen lade blinde
 Af Sølv og Guldets skionne Glands,
 Hvad fand du andet deraf vinde,
 End miste Frihed, tabe Sands?

Du

Du svare vil, at den, som snapper
 Per fas & nefas hist og her,
 Hand stiger op ad Lykkens Trapper,
 Er riig, naar andre usel er.
 Got nok; men, naar de dennem tegner,
 Som gribes an for Lyverie,
 Hvad gielder, Galgen flêere egner,
 End de, som gaaer fra Nebet frie.
 Den Frugt, Forbovenhed os bringer,
 Skiondt for de Onde findes sød,
 For gandske Saa dog vel gelinger,
 Og Enden er de fleestes Død.

Juvenalis.

Sed plures nimia congesta pecunia cura
 Strangulat — —

Fab. 5

Gøgleren og Bunden.

Saa underlig er vor Forstand,
 Saa blind vor Kundskabs Øye,
 Alt hvad os først indprentes fand,
 Sig ikke lader bøye.
 Hvad enten det er saa og saa,
 Det mand først faaer i Sinde,
 Kand ingen Ting os bringe fra,
 Men dømmes hen i blinde.
 En mægtig Mand anrette lod
 Et Skue-Spil, lod byde
 Hver Gøgler ind, som best forstod
 Med Pudser Folk at bryde.

D d 5

En

En hver, som Kunsten vidste best,
 Did kom for Priis at vinde,
 Blant dem en ret pudserlig Giest,
 Bekiendt for Skiemt at finde.
 Hand broutet af at viise frem
 Et nyt og sælsomt Stykke;
 Der skulde have Synd og Klem,
 Sig vinde hver Mands Lykke.
 Det Ringe spredes, hver en Plads
 Betages, alle mødte,
 Begiærlig for at see den Stads,
 De før kuns lidet skiøtte.
 Da hand nu paa Theatred kom
 Foruden Dragt og Abe,
 Allene stod og saae sig om,
 Begyndte hver at gabe,
 I vente noget Nyt at faae,
 Strax hand sit Ansigt skvulte
 I Rappen, som en Griis tog paa,
 Nu skreg, nu pøb, nu grynte.
 Saa vel hand Grise-Sproget fandt,
 Og Stemmen efterfulgte,
 At alle tænkte vist og sandt,
 Hand Grisen hos sig dulte,
 Bad hannem ryste Rappen ud:
 Det skeer, men intet viises.
 Vor Gøgler strax, som liden Gud,
 Med Haand og Tunge priises.
 En Bunde, som saae Spillet an,
 (Hvo skulde troe en Bunde
 Til sligt?) hand puffet, soer, at hand
 Saa got det gjøre kunde.

Ja neste Dag det skulde see:
 Did møder mange fleere,
 Saa meget ikke for at see,
 Som Bunden at fixere.
 Thi alle var for Gøgleren,
 Der strax, som før, begyndte
 Med Næsen under Mantelen
 Som anden Griis at grynte.
 Med Skreg og Klap med Hænderne
 De raabte: Lykke, Lykke,
 Og bade Bunden, lade see
 Sin Kunst og Mester-Stykke.
 Skjønt denne bar hos sig en Griis,
 Dog syntes ey at vilde
 Paa dette giøre Folket viis,
 For Konsten ey at spille,
 Sig skublte, som den anden før,
 Kneb Grisen i sit Dre,
 Den peb og skreg, som Grise gør,
 Og lod sin Stemme høre.
 Men Folket (thi saa blind er Gunst)
 Lod Gøgleren betakke,
 Bad Bunden for sin slette Kunst
 Sig udaf Døren pakke.
 Hand Grisen strax af Barmen drog,
 Seer, sagde hand, en Prøve,
 At Eders Dom er daarlig, og
 I dømmes, som de Døve.

Poëten.

Sndnu mangfoldigt er at skrive,
 Og manges Ting tilbage staaer,
 Som

Som Underretning kunde give,
 Hvorledes til i Verden gaar.
 Men Skiemt, naar bruges med behænde,
 Et Selskab lystig gjør og mildt,
 Na, naar det Skiemt er uden Ende,
 Er Lauget split, den Ven er spildt.
 Som Korthed da sig selv berømmer,
 Er baade Læg og Lærdes Smag,
 Saa veed jeg, du om dette dømmes,
 At det bør finde dit Behag.
 Saa lenge Verden ey er Sinke,
 Dit gode Navn, vil du mig tro,
 Skal i mit Skrift, som Stierne, blinke,
 Min redelig Particulo.
 Kand Geist og Artighed ey lade
 Mig nogen Roes, da visselig
 Bør min den korte Skrive-Maade
 Udi det mindste tæfkes dig.
 Helst efterdi de onde Skialdrer,
 (Et slem forbistret Kiedsom Paf)
 Som Plutôs Musicanter squaldrer,
 Og myrder Folk med idel Snak.

Martialis.

Scribere versiculos miseros & perdere
 chartas.

Fab. 6.

Tvende Skaldede.

Se o skaldede Antiquiteter,
 Foruden Haar, foruden Tand,
 Et Glags af fire-fødet Kreter,
 Som bær en Fod i hver en Haand,

Da

Da disse mødtes, fandt den Eene
 En Kam, som hand fik op med Nød :
 Mit halft, det bør os begge tiene,
 Den anden raabte, Krum er Brød,
 Viis op (det skeer) men see vor Skiebne,
 Den første svarte, see vor Skat,
 Vi tænkte fange Guld med Giebnæ,
 Men fandt en O for en Ducat.
 Hver den, som Huus paa Haab vil bygge,
 Hand sielden lukker Porten vel ;
 Thi Grunden settes paa en Skygge,
 Naar Huset er et løs Castel.

Feb. 7.

Keyser, Muscant.

Den, som af selv indbildet Dyd
 Betages, elsker gierne
 Forsænglig Roes og Ære-Lyd,
 Men løber med en Stierne.
 Thi samme daarlig Tanke, som
 Indvortes hannem fryder,
 Udvortes hannem skaber om,
 Med Narre-Kappen pryder.
 En Spille-Mand, der Keyser hed,
 Udaf Bathylli Bande,
 Engang, Theatred tages ned.
 Faldt ud og slog sin Pande,
 Sit venstre Been i samme Fart
 Hand brød, blev straxen baaren
 Af Folket hiem, sig klaged hart,
 Og ilde var hand skaaren.

Gen

Een Maaned, ja vel tre gif hen,
 For Beenet kunde føres,
 Til Keyser Spille-Mand igien
 Af Folket kunde høres.
 Imidlertid blev Tiden lang
 For den, som gierne gabte
 Paa Gøgler-Dands, der uden Klang
 Cadantz og Tagter tabte.
 Een Dag omsider kom hand frem,
 Og stod det hart, hand vilde,
 Der Een af Stand, jeg veed ey, hvem,
 Gav Folket Gøgler-Gilde.
 Med Løn og Bøn hand bragtes til
 Alt lade sig tilsyne,
 Og paa den Dag, der holtes Spil,
 Paa Fløyte sin at nyne.
 Nu Talen gif, at Keyser kom,
 Stor Bulder hørtes, somme
 Ham sagde død, ja bedded om,
 Hand ikke skulde komme.
 Men, der Gardinet neder gif,
 Og Torden-Skrallet skeede,
 Strax Guderne (thi det var Skik)
 Med deres Sprog sig teede;
 Derpaa, som Keyser Spiller kom,
 Bad Choret hannem kvæde;
 Den Gamle sang: Op! fryd dig, Rom,
 Dig ved din Lykke glæde,
 Din Keyser lever, medens hand
 Er vel, du har en Fare.
 Med Hænders Klap stod op hver Mand,
 Og raabte: Længe vare!

Den Sang Herr Keyser sig tiltog,
 Som siunget ham til Ære,
 Paa Hænder kyste, Kyssset slog
 Til dem, for Tak at bære.
 Nu Adlen hans Grimacer saae,
 Befalte Choret atter
 At siunge Wiisen, for at faae
 Af Gieffen større Latter.
 Det skeer: Vor Mand i Jorden need
 Sig slenger, Adlen griner,
 Sig spotter med hans Daarlighed,
 Men Folket af hans Miner
 Indbildte sig, hans Tanke var
 At ziies med en Krone;
 Men strax, det kundbar blev, den Nar
 Slog paa en høyre Tone:
 Som Prins af Blodet føre Pragt
 Med hvid om sine Beene,
 Hvid Kiortel, hvide Skoe, en Dragt,
 Som Princen bar allene,
 De Hovedfulds Herr Urian
 Af Skue-Pladsen stødte.
 Det var den Løn, vor Spille-Mand
 For høye Tanker mødte.
 Det er i Verden hos Enhver
 En allgemeene Plage,
 At giøre sig Inderbilleder,
 Og meest sig selv behage,
 Ja, betle Vers, som Stodder-Mand
 Til Præste-Lommen stormer.
 Gaa fast en Hare løbe fand,
 Udspringer Hoved-Ormer.

Lerligheden afmalet.

En Skaldet, som gesvindig render,
 En Kagekniv i Haanden bær,
 I Vanden Haar, naar hand sig vender
 Til dig, hand muligt det affkiær.
 Ja, hand, som nogen er, ey gierne
 Sig lader gribe, pas du paa;
 Thi est du føder med den Stierne,
 Du hannem fand i Hænde faae,
 Da see, du Knøsen ikke slipper;
 Thi far hand eengang fra dig hen,
 Ero mig, dit Haab dig stedse glipper,
 At du den Time seer igien.
 De Gamle have forestillet
 Os Tidens Flugt ved denne Digt,
 Og os ved dette Sinde-Billet
 Erindret om vor Glid og Pligt,
 At du, om Lykken eengang vilde
 Paa Haanden skienke dig sit Glas,
 Det ey af Ladhed skulde spilde,
 Og staae tilbage, som en Mads.

Fronte capillata, post est Occasio calva.

Ovid. Nec quæ præteriit, iterum revocabitur unda;
 Nec quæ præteriit, hora redire potest.

Oxen og Kalven.

Oxen til sin Krubbe søgte,
 Men for Hornet var ey Rom,

Kal.

Kalven, som giß hos, og spögte,
 Bad ham vrie Halsen om.
 Du Spötte-Giög, hold Munden til,
 Svarer Oxen, jeg ey vil
 Af din Kötter noget lære,
 Hvor jeg mig skal ret adbære;
 Thi jeg Halmen aad og Straa,
 Mens du i din Moder læae.
 Selv-kloge Gieß, som faaer i Sinde
 Paa andre Folk at sette Skik,
 Sig lade Fablen gaae til Minde,
 Og vente Svaret, Kalven fik.
 Som Ganten, der ved Kloster-Bordet,
 Naar hand med Ergo pladdre fand,
 Allene siden haver Ordet,
 Og meen, hand er en lærder Mand,
 Vil, som Sophist, den gamle skiegged
 Modtrette, selv nye-baget Rus,
 Betragte vel, at hand, som Egget
 Lær Hønen, og Minervam Sus.

Persius.

Tecum habita, & nôris, quàm sit tibi curta suppellex.

Fab. 10.

Jægeren og Hunden.

En Hund, der i sin Ungdoms Tid
 Var meget skön og prægtig,
 Nu gammel tabte Mod og Flid,
 Thi Stakkel blev asmægtig.
 Som hand nu med en Basse kom
 I fær, hand Svinet fatter

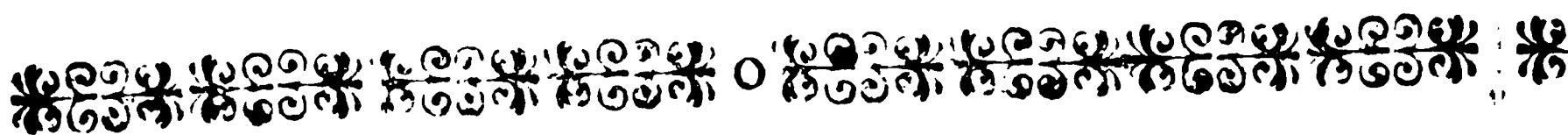
E e

I Dret,

Og Dret, flux de tumler om,
 Til Hunden sig udmatter,
 Maa Dret slippe; thi hans Tand
 Var stumpet. Skytten fiender,
 Fordi hand slap. Ja, svarer hand:
 Det volder mine Tænder,
 Der jeg var unger og ved Hyld,
 Jeg gav en noget efter;
 Thi har nu Villien en Skyld,
 Men mine svage Kræfter,
 Var jeg dig teffeligg og fiær,
 Da jeg var flink og vakker,
 Da last mig ikke, for jeg er
 Forstødt og gammel Præker.
 Du seer, Philete, selv min Ven,
 Hvorheden Fablen sigter.
 Og glad er jeg, at Phædri Ven
 Er klar med sine Digter.
 Poëten pæger selv paa sig,
 Sin Alder Skylden giver.
 Hvad hand om sig, det jeg om mig
 Med lige Foye skriver.

- - - Reprehensus a Romanis M. Cato fuit, quòd
 senio debilitatos ex familia servos venun-
 dari præceperit.

Ende paa den femte Bog.

Til li

Til Hr. Justits-Raad Helverskov
til Irup. af T.R.

Siig, Helverskov, min gamle Ven,
Naar du blant Phædri Blade
Dit Navn skal see, bør da min Pen
For dette Livet lade?
Til Eutychus, Particulo,
Om Skudsmaal Phædrus skriver.
Og dit du mig, jeg skulde troe,
Skønt ey til Tinge, giber.
Vel Ti gang Fire Vinter sig
Fuldende fra de Dage,
Jeg saae dig først, og kiendte dig,
Just da jeg kom tilbage
Fra Seine, Tyber, Themis og Rhin,
Og da vi begge unge
Bed Drue-Saft, hin ædle Viin,
Om Galathea siunge.
Nu, denne Daarlighed er ladet,
Mand snakker om Processer,
Om Rente, Lagie, Rang og Skat,
Men Kiære! Was ist besser?
Imidlertid, som Venner bør
Sig med hver andre raade,
Om hvad mand taler, skriver, gjør,
Kand være Folk til Maade;
Saa kommer Danske Phædrus op,
Sig tigger nogle Timer,
Vil vide, hvor det Romer-Sprog
I Danske Maal sig rimer.

Om hand vel tør i denne Dragt
 For Danmarks Dyne komme,
 Og være siden underlagt
 Peêr Plebses mange Domme?
 Om jeg og vel foruden Spot
 Mig nu til Fabler binder,
 Nu Lachesis paa sidste Tot
 Af mine Dage spinder?
 Derneft om den, hvis Daarlighed
 Jeg træffer, sig kand støde
 Med Kette, da jeg sikker veed,
 Det mig skal snarest møde.
 Hos Folk er Febrer ey saa slem,
 Som Orme-Soot kand være,
 Naar Tørsten kommer over dem
 For Venge, Roes og Ære.
 Og hvo kand sig vel sige frie?
 For Fader Adams Syge,
 Naturens Arve-Liverie
 Os følger, som en Skygge.
 Derpaa giv Svar, men tænk dig om,
 Før du vilt Svaret sige;
 Thi, fælder Verden fælles Dom,
 Er vores Straf jo lige.
 Et fremmet Dye snarest seer
 En andens Feyl og Lyde;
 Stryg ud, set til; naar dette skeer,
 Skal Momus mig ey bryde.

36 (419) 52
Tilhængenget.

Fab. I.

Den unge Glente syg.

En Junker Glente længe svag,
Der Haab om Liv var ude,
Hvad sin Frue Moder bad en Dag
Til sig, tog til at tude,
Alt hvad nu rykkes til sin Grav
I Ungdoms Aar og Blomster;
Thi bad, hun med sin Pilgrims Stab
Vil søge Kirke og Kloster,
Og Almis love rundelig
Til Kirker, Skoler, Urne,
Alt Guderne dog vilde sig
Af Miskundhed forbarne.
Ja gierne, siger hun, min Søn,
Jeg skal, men høyt maa frygte,
Alt ingen høre skal min Bøn;
Du veed dit stemme Rygte.
Du veed, at du, ja tænk dig om,
Har Guderne foragtet,
Og skaaet noget Offer, som
Til deres Bord var slagtet.
Hvad vil du, jeg begiære skal,
Alt Guderne de vilde
Forlænge dine Dages Tæll,
For kuns at leve ilde?
Besmitte sig med Vold og Blod,
Sin Næstes Fejl at blotte,

Og kun med Løfter giøre Bod,
Er Nettens Gud at spotte.

Has Matho mendicis fecit justissimus Aedes;
Sed quos mendicos fecerat antè Matho.

Fab. 2.

Harerne Fæde af Livet.

Sver den, som ynker sig sin Grav,
Og synes en Kand bære
Sit Kors, til andres see, deraf
Taalmødighed at lære.
Tengang der var en stor Tumult
I Skoven, hver en Hare
Til Beens, som den, der hart forfult,
For Livet var i Fare.
De vilde strax eendrægtelig
Langt heller Livet ende,
End tilig sildig frygte sig,
Udstaae saae stor Glende.
Da de nu søgte til en Søe,
For Afsked der at tage,
Bed deres Komme hver en Frøe
Til Springs, og det vel fage
Med i Moradsen under Log
Hey! raabte da en Hare,
Som frem for alle syntes flog,
See her en anden Skare,
Som frygte sig saa høyt, som vi;
Thi er det best, vi bære
Det Uag, os Skiebnen spender i,
Og Dagen vil bestiare.

— — Similes aliorum respice casus,
Mitiùs ista feres — —

Fab. 3.

Ræben og Jupiter.

Et ont Gemyt, hvor høyt i Rang
Det klavrer op og stiger,
Dg siunger sin medfødde Sang,
Fra sin Natur ey viger.
Klap Ulven, mens du flappe Kand,
Dg vel for hannem slege,
Hand bliver Ulv : En Morian
Kand Huden ikke blege.
Der siges, Jupiter en Dag
Sik Lyst til en Ræbinde,
Dg hende for sin egen Smag
Omskabte til en Dvinde.
Nu Dronning Ræv paa Tronen sad,
En Olden Kop hun skuer
Paa Jorden gaae, sin lekkre Mad,
Som Terten er for Kruer,
Hun sprang fra Tronen hastig ned
Til Byttet, hver Gudinde
Brast udi Latter, Guden vred
Tog bort den skamfuld Dvinde :
Bort, sagde hand, fra mig, og vær
For dig, som du fortienet,
Der ingenlunde værdig er
Den Gunst, jeg dig forleener.

Horat: Naturam expellas furcâ, tamen usque
recurrat.

Løven og Musen.

At mand sin Under-Mand skal spare,
 Skiont hand sig lidet kand bestaae,
 Os denne Fabel kand forklare,
 Da Løven bort loed Musen gaae.
 En Dag hun med sit Selskab rendte
 I Skoven, hvor en Løve sig
 Til Hvile havde lagt, sig hendte.
 At Musen uformodentlig
 Paa hannem springer. Løven vækkes,
 Og snapper Musen; hun med Graad
 Bad, hannem sligt at maatte tækkes,
 Da det var ikke skeet med Raad.
 Imidlertid sin Synd bekiendte,
 Hvis Løven vilde være vred,
 Tilstod, hun største Straf fortiente;
 Dog bad om Naade, Liv og Fred.
 Som Dyre-Kongen nu betænkte,
 At Naade best stod Konger an,
 Slap Musen, hende Livet skienkte,
 Loed see, hand ikke var Tyran.
 Nu Løven efter nogle Dage
 Om Natte-Tider vandrer om,
 Faldt i en Grav, sig maa beklage,
 At hand i skyulte Strikker kom;
 Tog til at brøle. Musen hører
 Hans store Brøl, kom i Galop:
 Frygt ikke, sagde hand, jeg fører
 Dig Naad, og hielppe skal dig op;
 Jeg dig betale skal det Gode,
 Du gjorde mig, der jeg dig bad,

Strax

Strax gav sig til at see og brode,
 Hvor Garnet skulde skilles ad,
 Skær op hver Knude, løsner, brækker.
 Hvo skulde tænke vel og troe,
 At Løven, som var sat i Strikker,
 Ved liden Muus kom til sin Røe?

Fab. 5.

Manden og Træerne.

Over den, som Fiende hielp vil,
 Skal vist af Enden lære,
 Hand bringer Fienden Sværdet til,
 Som skal hans Bane være.
 En Mand engang sig havde gjort
 En Dyr, Skæftet feylte;
 Thi gik hand udi Skoven bort,
 Til Ege og Ege beylte:
 De vilde give hannem Et,
 Der dygtig var; de gave
 Ham Skæftet af Oliven; det
 Hand tog, og lod tillave.
 Det prøvde strax paa Top og Rod
 Af Ege og Ege tillige:
 Det Træ, som hannem best anstod,
 For Dyren maatte vige.
 Som Manden nu forsynet sig,
 Og Skoven ødelagde,
 Berettes, Egen flagelig
 Til Egen dette sagde:
 Got nok til os! vi har fortient
 At hugges om for Fode,

Jordi vi Skæftet u formeent
Til hannem overlode.

Vid. Syr, 12. v. 6.

Slutningen.

Tak Phædrus, tak, at dine Dyr
Omsider tabe Mæle,
At jeg mig ey med Eventyr
Skal ndermeere qvæle.
Vel stræbt. Nu snart i fiorten Aar
Du med mig haver vandret,
Og mange Mile, hvor jeg foer,
Til Fierdings Bey forandret.
Saasnart jeg Texten havde læst,
Blev Bogen luft en Time.
Jeg pønsed, pønsed, hvor jeg best
Din Meening kunde rime.
Omsider, naar jeg Rimet fandt,
Da, for det ey at glemme,
Mig satte Tegne-Bogen Pant,
Som fik det i sit Giemme.
Sandt nok, jeg ikke Spor i Spor
Dig haver fuld, det ikke
Kom mig tilpas; deslige Kor
Med Skolen best sig skikke.
Men Fablen, hvor den sigtet hen,
Hvad Hunden vilde bieffe,
Hvad Fuglen sang, med Danske Pen
Jeg haver søgt at treffe.
Ja lagt een Deel af Eget til;
Thi disse Tider give

Anledning nok, om nogen vil
 Een Ulv og Ræv beskrive.
 Men, som mit Levnets Lob og Gang
 Fast ad December lakker,
 Høj Tid det er, med anden Sang
 Jeg af fra Verden takker;
 Og til den lange Rejse mig
 Bereder, Lampen tænde
 For Stæden, hvor ald List og Svig,
 Ald Fablen haver Ende.

Til Bogen.

Horat: Lib: I. Epist: 20.

Na men! Du hvege-sindet Pen,
 Mig synes ret, du stiler
 At løbe Fastelavn, og hen
 Til Hoved-Staden iler,
 Maaskee forinden du det veed
 Bliir trykt iblant Gazetter.
 Men du, som de, naar læst og seed,
 Strax Appetiten mætter.
 Mit Skab, jeg seer, er ey din Ven,
 Du heller løber sattes
 Til Abesteens, paa Børsen, end
 Hos mig, som Fange, slattes.
 Hos mig ey mange hørte dig,
 Kuns Venner, mine Lige:
 Bram, Rosenörn, Friedenrig,
 Og nogle Faa deslige.
 Til Helverskov, min gamle Ven,
 Det første Tog du gjorde,

Da

Da du til Tye spadseret hen.
 Nu, gammel nok i Gaarde,
 Vil fort; Dig dog jeg minde vil,
 Før du fortabt er vorden,
 At Fæstningen, du sigter til,
 Athenen er i Norden,
 Der nøye seer hver Punkt og Prik,
 Der bumrer; hvad, som fattes,
 Er Jydens Tale=Maades Skik,
 Og Dansk Barbarisk skattes.
 Naar Een, der veed, hvor ondt det er,
 Alt Vers fand altid klingre,
 Med dig medliden Dye bær,
 Og seer igiennem Fingre,
 Da tænk, hvad dig ved Kloster=Bord,
 Hvad paa Regentzen møder:
 Moraler, Fabler, rimet Ord,
 Ja Stavelsen dem støder.
 Fra dem naar du paa Landet ud
 Til Provster, Præster, Degne
 Med Torve=Bognen gaaer, som Bud,
 Skurrigles allevegne.
 Forpagter, Fogder, naar de faaer
 En Væl, een Deel dig roser.
 Imedens Kanden har en Taar,
 Du hører deres Gloser.
 I Herre=Sal du kommer ey,
 Om skeer, da er det staffet,
 Vel muligt forter en Laquey
 Sin Tid i Forgemaftet.
 Et har jeg glemt, naar du paa Thé:
 Til Biels og P... kommer,

Hver

Hver Satyrift vil af dig lee,
 Hver Skrædder er din Dommer.
 Men, vil du dog, sligt uanseet
 Dig hen paa Reysen gibe,
 Da gik, betænk, jeg var Prophet,
 Som kunde dig beskrive
 Din Pilgrims Fær. Nu, som du est
 Til Springs, du faer at rende,
 Ey snarest Hund, ey raffest Hest
 Kand dig tilbage vende.
 Den første Dag du muligt skal
 Nysgierig Læser smage;
 Men, naar du er for Alle fal,
 Da mindre vil behage.
 Saa den, dig kjober, Skillingen
 Fortryder, lidet takker,
 Og slenger dig bag Benken hen
 Blant gamle Almanakker.
 Naar du og der har lunge lagt,
 Af Orme giennem boret,
 Een Deel af Muus til Neede bragt,
 Halv heelt og halv opskaaet.
 Til Kræmmer-Huse Kesten er
 Bessikket, gaaer til Landet
 Med Peber, Safran, Ingefer,
 Og siden brugt til andet.
 Saa det er Frugten af vor Svæd,
 Din lange Kenses Ende;
 Og vel, om Ulv og Ræv derved
 Naturen kunde vende.

Etats-Raad BARTHOLIN, Landsdommer i Jydland.

af Joh. Berg:

Jeg da her ved denne Skygge
 Jeg Astræa ned den Vegt,
 Og et Sørge-Telt opbygge
 Dig iblant den døde Slegt.
 Næppe nu et Vres Sæde,
 En din Domstoel du har frie,
 Døden den jo tør betræde,
 Og opstige frit deri.
 Rettens Spir fand ikke væbne
 Dine imod Dødens Magt,
 Stat derfor, begræd din Skæbne
 I den Afse her er lagt.
 Een blant dine Vres Sønner
 Een saa trofast Kongens Mand,
 Een (det Alvind selv og skønner,)
 Stytte for de Cimbrers Land.
 Har jo her, hvor Ormen bygger
 Lagt sin Vandrings Flytte-Stav,
 Og fra Verdens falske Skygger
 Os til Afssang takked af.
 Gud hand veed sliq Dødsfald krenker
 Hver en ærlig Patriot,
 Som det Meening-Gavn betenker,
 Og ey Dyden har for Spot.

Dog mand tie maa og taale,
 Hvad som er Guds sluttet Raad,
 Hand fand best vor Tid afmaale,
 Og vor Levnets skjulte Traad.
 Jeg fand tro, at Himlen vilde
 Prøve Jordens Skønsomhed,
 Om hun og paa Dødens Spilde
 Og Forliis at skønne veed.
 Om hun veed med Priis at favne
 Skyggen af de Levninger,
 Som har Landet vidst at gavne
 Med saa høye Tienester.
 Jo enhver, o salig Herre,
 Bidne skal end i din Død,
 Du til Landets Gavn og Ære,
 Og til høye Ting var fød,
 Lov og Dom og Dommer-Sæder
 Hver betrængt og skønsom Siæl,
 Skal med Tak til Graven træde,
 Ønske dig et ævigt vel.
 Ja sig Døden selv skal skamme
 Og fortryde, hand har giort,
 I saa dyrebar en Stamme,
 Elig et u-betænksum Mord.
 Hand vor Ønske frit bifalder,
 At der skal med dobbelt Begt
 Skee Forsoning for din Alder,
 I din efterladte Slegt.
 Midlertid mens du nu svinger
 Dig for Lammets Trone ind,
 Skal dit Navn paa Ærens Vinger,
 Sveve ved en stadig Vind.

Disse

Disse Blomster lit kun ziirer,
 Det dit Legems visne Frøe,
 Men dit Rygte ævig spirer,
 Og din Roes skal aldrig døe.
 Held og høye Viisdoms Gaver
 Troskab, Flid, Retfærdighed
 Og hvad mere Dyden haver
 Sig i Flok indforet med,
 Skal en Støtte dig til Ære
 Reise ved din Hvile-Stavn,
 Som skal Folk og Vidne være
 Om dit priselige Navn.

No. III.

Et dansk Begravelse Vers over en tydsk
 Mattergal.

Hvilken kort Tid efter sin Tilkomst her til Kiøbenhavn
 fra Danmark, døde i en Gaard paa Nørregade.

af

Peder Kickert,
 nu Sognepræst i Stochemark
 i Holland.

Den Tidende jeg glædelig,
 For kort Tid siden hørte,
 At Een en Mattergal med sig
 Fra Danmark til os førte.
 Jeg tænkte, nu skal Fugle-Sang
 Opfylde hvert et Dre,
 Jeg selv skal ogsaa mangen gang
 Faa dette Næb at høre.

Canari-Fuglens Sang og Leeg,
 Og Lerkens quidre Stemme,
 Som før er hørt, herefter jeg
 Aldeles vil forglemme.
 Og skal det nu min daglig Lyst
 Og Nøe herefter være,
 At høre Nattergalens Røst,
 Musikken der at lære,
 Melankolie, jeg tænkte saa,
 Skal mig ey mere drille,
 Med hans Musik skal jeg forslaae
 Hver melankolist Grille.
 Thi Verdens Skove Vidne bær
 Om det jeg har hørt sige:
 At hand blant Himlens Fugle-Hær
 I Sang har ingen Lige.
 Mens Ach! til intet blev den Fryd,
 Jeg tænkte mig at giøre,
 Min Pibe fik en anden Lyd,
 Jeg fik ham ey at høre.
 Thi der jeg ilde daaret! Giæf,
 Først spidsede mit Dre,
 Var Marcus med sin Lire vel
 Og lod sig aldrig høre.
 Men hvad er Aarsag til din Død,
 Og u-forventet Smerte,
 Som Halsen paa dig sønderbrød,
 Og knusede dit Hierte,
 Maa skee at du til fremmed Land,
 Din Lykke der at friste,
 Drog over Søe og salten Band,
 Var Vinden til din-Riste.

3f

208

Dog veed jeg det, som sund Fornuft,
 Og god Raison kand give,
 Alt ey den sunde danske Lust
 Har taget ham af Live.
 En Tydsker var hand af Geburt,
 Og som jeg kunde tykke
 Da saae de danske Fugle suurt
 Paa denne Tydskes Lykke.
 Men det forvoldte ey hans Død,
 Misundelse ey tærer,
 Mand veed at det misundte Brød
 Saa mangel Stakkel nærer.
 Mon Aarsag til hans Død var Gult,
 Det kand mand ey bevise,
 Jeg veed hand fik til Nebbet fuldt,
 Og altid rigtig Spise.
 Hand var logeret i det Huus,
 Som hver nok saae sin Føde,
 Hvor aldrig nu den mindste Muus
 Har sultet sig til døde.
 Men Sygen jeg indbilder mig
 Er kommen af hans Mave,
 Alt hand har altid propped sig
 Og stoppet i sin Krave.
 Thi dertil var hand u-bevandt
 Alt lade sig tractere,
 Hand blant de Tydske ingen fandt
 Som vilde saa Ipendere.
 Den Sygdom kunde uden Tvil,
 Af Dage hannem tage,
 Thi der vil stærke Beene til,
 Alt bære gode Dage.

Dog som jeg nu erindrer mig,
 Alt hver en Doctor siger:
 Den Sygdom, at foræde sig
 Alt efter Haanden viger,
 Og ey saa snart til Hiertet slaar,
 Saa skulde jeg ey mene,
 Alt denne proppe Sygdom har
 I Graven lagt hans Beene.
 Men jeg forgieves pønser paa
 Hans Sygdom at beskrive,
 Hand skulde ladet den forstaae,
 Den Stund hand var i Live.
 Da kunde Doctor Hielpeløs,
 Som hjælper andre Svage,
 Holdt Strekke-Been fra denne Knøs,
 Og jaget ham tilbage.
 Men om den beste Doctor kom,
 Og om Machaon vilde
 Frembære ald sin Lægedom,
 Saa var det dog for silde.
 Thi som den Hoved-løse Gaas
 Hun aldrig mere opvekker,
 Saa er der for hans Liv sat Laas
 Alt ingen ham opvekker.
 Til Slutning paa Poeters Wiis,
 Jeg hannem maa berømme,
 Og tale lidet til hans Priis,
 Om Resten maa de dømme,
 Som haver kiendt hans Art, og seet
 Hvad hand i Skioldet førte:
 For min Person jeg siger det,
 Jeg hannem aldrig hørte.

Thi naar jeg kun paa Klinken drog,
 Og vilde til ham komme,
 Sin Nodde-Bog hand sammen slog,
 Stak Fløyten i sin Lomme.
 Dog skal hans velfortiente Roes
 Ey derfor blive sparet,
 Min Pen skal gierne sætte hos,
 Alt hvad jeg har erfaret.
 Hand sad saa rolig i sit Buur
 Foruden Riv og Klammer
 Hand var et sparsomt Creatur,
 Gik aldrig af sit Kammer,
 At drikke nogen Skilling op:
 O kunde jeg det gjøre,
 Da kunde jeg fra Taa til Top
 Med Fløvel mig iføre.
 Hand tarvelig i Klæder var,
 Det vidner jo hans Fiere,
 Af hvilke hand en Klædning bar,
 Og havde aldrig flere.
 Udaf Gemyt hand ærbar var
 Ey som Æsopi Krage,
 Der gjorde sig engang til Nar,
 Og efter lang Umage
 Gik laant sig en og anden Klud,
 En Fier af alle Fugle,
 Der hver tog sit, da saae hand ud
 Som en forstyrred Ugle.
 Mey Trods! om nogen Fugl ham skal
 Den mindste Fier afdrage,
 Vor Nattergal var ey saa gal
 En fremmed Dragt at tage.

I sin naturlig Dragt hand gif
 Med Ket beleven Lader,
 Og lignede til Punkt og Priſt
 Sin gode gamle Fader,
 Hand levde ſaa fornøyet hen
 Ved daglig Mad og Dricke,
 Og vidſte ſig ved Spisningen
 Saa meget vel at ſkilke,
 Hand Læring efter Mæring ſkar
 Dog aad ey det ſom ſtinker,
 Som andre Dyr, hans Spiſe var
 Et ſlags gemeene Finker
 Dem ſpiſte hand, og holdt ſig keſt,
 Ved ſin ſædvanlig Spiſe,
 Og ſang ſaa undertiden veſt
 Sin tydſke Sang og Viſe.
 Endſkiønt hand ikke ſang ſaa reent,
 Hans ſvage Brøſt det voldte,
 Saa veed jeg det dog vel var meent,
 Hand Tonen rigtig holdte.
 Min Pen vil hermed takke af,
 Og bort af Bladet ſkride,
 Jeg ſtynder mig fra Fuglens Grav
 Og vil nu nogen vide,
 Hvor mange Aar vor Matteredgal
 I Verden tog ſin Føde
 Til Slutning hannem ſvares ſkal
 Hand levde til hand døde.

Til Oberster

Johan Albrecht von Peperlou.

Før, Peperlou! Fornemme Ven,
 Jeg kommer at betale
 Min Skyld og Gield, endskiønt min Pen
 Har længe lagt i Dvale;
 Ja lagt saa længe, saa jeg fand
 Med billig Skiel og Riede
 En ubeleven Bonde-Mand,
 Ja Bonde-Tølper hede.
 Og kunde du med Billighed
 En Anke til mig fatte,
 Og tænke, jeg ald Kiærlighed
 I Glemme-Bogen satte.
 Men, var jeg hos, jeg skulde vel
 Undskyldinger fremføre,
 Ja baade med min Haand og Hæl
 Stor Baslemanus gjøre,
 Først med en fransk Pardon, Pardon
 Jeg skulde Beyen bane,
 Mig bukke dybt for din Person,
 Og skrabe, som en Hane.
 Jeg skyldte paa min Stud og Hest,
 Paa Sæd og Høst tillige,
 Men paa min Grobhed allermest,
 Thi hver Mand veed at sige,
 At mand forgiæves Hove-Skil
 Af Bonden vil udfræve,

Der ikke veed til Punkt og Priß,
 Som Courtisan at leve.
 Naar dette var til Side sat,
 Før vi kom til at snakke
 Om hand og hun, om det og dat,
 Jeg skulde skyldig takke
 For din Paavisck, du sendte mig,
 Som skal herefter bære
 Det Navn, og kaldes efter dig
 Hr. Peperlou til Ære.
 Fra Capitain den blev Major,
 Jeg haabes den skal blive
 Til General i Lime-Fiord,
 En spare Fugl i Live.
 Naar Strids-Mænd efter gammel Skik
 De skuldee Fiender møde,
 Den Afgud Otthin Løfte fik
 Alt offres alle Døde.
 Jeg ogsaa dig et Løfte gjør,
 Alt det, som jeg fandt skyde,
 Jeg skal det Blod, som for mig døer,
 Paa Sundhed din udgyde.
 Jeg skal til din Almindelse
 Vel mangt et Dye lufte,
 Og skal hver Dyr, jeg faaer at see,
 For Peperloven bukke.
 Kort sagt; Herefter naar du hør,
 Det for dit Øre klinger,
 Da tænk, at Creaturet døer,
 Og Siæle-Messe ringer.
 Naar nu den Bøsse-Snak var endt,
 Jeg veed, du vilde vide,

Hvor alle Ting hos os er vendt,
 Hvor Pêr og Paul de lide.
 Jeg skulde da med korte Ord
 Opregne og beskrive,
 Alt Bispen og Bispinden staaer
 Sig vel, og er i Live,
 Alt Bylow er i sit Quarteer,
 Men Naboe, Ven og Broder,
 Maa nøyes med sit Huus og Leer,
 Paa Bonde-Viis og Moder,
 Alt Lange dig for seeneste
 Stor Tak for Hilsen yder;
 Min Broder dig sin Tieneste
 Og Kiærlighed tilbyder;
 Alt mand endnu ey hører til,
 Alt Mangor sig vil gifte;
 Dog veed jeg vist, hand ikke vil
 Herefter med dig skifte;
 Alt Gandorf er og vel til Pas,
 Endnu ved Sundhed lever;
 Dog nu, som før, hand for et Glas
 Een Rixmark danske kræver.
 Saa veed jeg gode Peperlow,
 Du vilde vel og ikke
 Mig lade fra dig, at jeg jo
 Skal deres Skaaler drikke.
 Derpaa min Velkom hentes op,
 Omstiont jeg nødig funde,
 Dog drikker udi fuld Galop,
 Og puster, som en Bonde.
 Naar Riet er gjort, du strax paa stand
 Tre Glasser lader fylde;

AS (439) SE

Jeg svær, om hvad jeg svære fand ;
 Det fand mig en undskyldte.
 Men vogte dig ; thi , naar jeg faaer
 To Potter i min Belle,
 Jeg neppelig af Huset gaaer,
 Før jeg fand dobbelt tælle.
 Ga fire maa du lave til,
 Det er, hvad jeg fand taale ;
 In stando dog en glemme vil
 Dit Huses Velstands Skaale.
 Men, Peperlou, min Hierte-Ben !
 Naar skulde det sig skikke,
 Jeg skulde komme til dig hen,
 Og Skaaler med dig drikke ?
 Nej ; Kiøbenhavn, foruden mig,
 Har nok af slige Fugle ;
 Thi er det best, at Bonden sig
 Forsøyer til sin Hule.
 Dog lover jeg med Haand og Mund,
 Naar jeg skal lystig være ;
 Din Skaale jeg af Hiertens Grund
 Til Compagnie skal bære.
 Far derfor vel , min Ben, far vel !
 Du en forgiette vilde
 Min Hilsen til din halve Siæl,
 Din Engel-søde Bille.

P. S.

Nu, som jeg sluttede mit Brev,
 Tog Blev til F: at skrive,
 Jeg mig betænkte, hvad jeg skrev,
 Mit Navn loed borte blive.

Sf 5

Jeg

Jeg frygted for, om nogen fik
 Mit Brev at see, det vilde
 Alt gaae mig efter gammel Skif:
 De fleeste dømte ilde.
 Thi, spørges dig: Hvo er den Nar,
 Som med Poëte-Fagter
 Til Lydsken skriver dansk? Da svar:
 Det er en gal Forpagter.

No. V.

Til General Löwenörn.

Næ! Løve-Hiertet Dn, tør jeg mig forestille,
 At du gadst endnu hørt min Harpes døde Lyd,
 Naar i din Næde du fand med din Unge spille
 Mod Solen, til et Tegn paa ægte artet Dyd.
 Du fand med Glæde see, hvor Solens heede Straaler
 Sig bryde maae i hver hans klare Dyesteen;
 Slig Prøve ey enhver foruden Blinken taaler.
 Som ikke er af Sind og Hierte ædel reen.
 Din Glæde billig er at see dit Haab opfyldet,
 Og den, som eene ald dit Haab og Glæde gjør,
 At de anvendte Ting ey er forgiæves spildet,
 Og at du ikke for hans Lykke sørge tør.
 Hand har Compas i dig, hvorledes hand skal føre
 Sit Skib igiennem eet og andet skiulte Skær;
 Du, som en gammel Lods, veed hvad hand har at gjøre,
 Naar Misgunst stormer an med haardt og farligt
 Vær.

Jeg burde og vel paa den Deel af Glæde stille,
 Som mange tage vil i din med Jvriched,

Men

Men jeg har ikke lært Lyfynskninger at stille,
 Og dræbe Folk med Snaak af ydmyg Skyldighed.
 Hvad har du ey maat laant dit kræsen-vandte Dre
 Til mangel Beemands Stiil, og endda sagt dem
 Tak.

Du for den eene ey den anden kunde høre.
 Fem gif, ti andre kom, med samme pyntet Snaak.
 Min Sygdom hindret har, jeg ey har kundet øve
 Min Skyldighed mod dig ved denne Leylighed,
 Skjønt jeg en havde tordt dit trætte Dre døre
 Med en Lyfynskning fuld af lærd Beltalenhed.
 Dog maae jeg ikke slet min skuldig Pligt nedgrave,
 Mit Ynske følge skal dit Ynske uden Svig:
 Vid at du af din Søn fremdeles her maae have
 Saa megen Glæde, som hand Ære har af dig.
 Om du i dette Vers ey Liv, ey Tanke, finder,
 Forundre dig ey paa min Ufuldkommenhed;
 Thi Sindets Kræfter nu med Legemets bortsvinder,
 Dog er jeg, frisk og siug, med stor Ærbødighed.
 ved W. v der O.

No. VI.

Til Jomfrue N. N.

I.

Sanfelmødig Gæle-Tanke!
 Hvilken Side vil du til?
 Tør du vel paa Skiebne anke?
 Og du veedst ey hvad du vil.
 Kald dit Hiernes Raad tilsammen!
 Gjør et flogt og syndigt Ball,
 Om dit Hierte Elfskøbs-Flammen
 Taale eller dæmpe skal?

2. Af!

2.

Alf ! hvad er mand ilde faren,
 Alt mand uden Skionsomhed
 Selv sig kaster udi Snaren,
 Det mand forud seer og veed.
 Men de største Heltes Skare
 Feilte ogsaa derudi,
 Ja ey Templer fordum vare
 For forelskte Guder fri.

3.

Kand en jordist Siæl da taale
 Uden Følelse og Sands
 Den Regierings milde Straale,
 Den livsalig milde Glands,
 Som et helligt Dye sender
 Fra sin Siæles Afsyn ned,
 Naar den Kierlighed antænder
 I en Siæls Bankundighed.

4.

Ney ! min Siæl staaer strax i Lue,
 Og mit Blod slaer haart i Gang,
 Naar mit Dye faaer at skue
 Englesyn , ved Englesang.
 Naar jeg finder Dydens Kiærner
 Udi Skionheds Skaller lagt.
 Naar jeg seer toe milde Stierner
 Ved en Himmelstemmed Pragt.

5.

Smukke Systre = Flok ! til Eder
 Deelte Himlens Gavmildhed,
 Skionhed, Røst, og Yndigheder
 Til at fange Siæle med,

Mens

Mens, fornøye kuns mit Dre,
 Eller Dyet eene glæd.
 Hvad skal tvende Baaben gjøre
 Eet er nok at saare med.

6.

Aldrig skal min Siæl forglemme
 Eders Dynes milde Pragt,
 Og den Engle-liige Stemme,
 Som i eders Bryst er lagt.
 Hiertet skal for eder knæle,
 Naar jeg selv langt borte er,
 Som for Dydens reene Siæle,
 Og for Danmarks Gratier.

No. VII.

Til Jomfrue SWANE.

Du veed, jeg elsker dig; Elsk mig igien, Florinde!
 Jeg elskte, da jeg saae dig allerførste Gang;
 Elsk nu igien til sidst; Men, est du ey at vinde,
 Med første siunger jeg min sidste Swane-Sang.
 ved W. W.

No. VIII.

Under

Sbrister TROLLES Contrafey.

Her staaer dit Contrafey, afgangne Anders Trolle,
 Vil Verden skrive dig i Glemmebogens Rolle,
 Saa skal dit Mindes Noes hos os dog altid boe;
 Thi du var dette Huus til Døden huld og troe.

Bel

Vel nægter Gud os ey i Liv og Død sin Naade:
 Dog vil jeg, uden Skrømt, den sikke Verden raade,
 Alt de paa Trolles Grav vil dette Blomster strøe,
 Og sukke ved sig selv: GUD lær os vel at døe!
 ved H. Nordr.

No IX.

ROSENCREUTZES Epitaphium.

Her hviler Rosencreutz, hvis Trostab, Flid, og
 Ære
 For hvert et fattigt Barn skal et Exempel være.
 Her fik hand for sin Dyd et Kors med Roser paa:
 Der skal hand, uden Kors, blant Zions Roser staae.
 ved H. Nordr.

No. X.

Nye Bergen, nye Lykke,
 Nye Huuse, nye Smykke

Det ynsker af Hiertet
 Peder Dass.

1.

Siger de Skibe, som bruge Seyladser,
 Paa de fraliggende Havne og Pladser,
 Alt de til Bergen i tusind Tal fører
 Pander, Tagsteene, og hvad dertil hører,
 Paa det de Grunde, som strød er med Aske,
 Kand med skafferede Bygninger braske.

2.

Her er, for kort Tid, begravet en Damme,
 Hvilken begrædes af Blinde og Lamme.

Nu

Nu vil vi lade Begraveller blive,
 Og os til andre Forretninger give.
 Det er paa Tid mand en Brud fand oplede,
 Og vore Naboer til Bryllup indbede.

3.
 Men hvormed skal vi tractere vor Gæste,
 Siig mig, hvad er her i Staden til beste?
 Her er ey Huuse, ey Bord eller Bænke.
 Her er ey Skiver, hvorpaa mand fand skænke.
 Her er ey Fiæller, hvorpaa mand fand træde,
 Her er ey Kamre, hvori mand fand æde.

4.
 Elffelig Benner, hvad er her at giøre?
 Skal ald Friemodighed jages paa Døre?
 Skal mand ald Tanke om Næring bortslage?
 Skal mand i Haanden en Bettelstav tage?
 Ney! vi maae stræbe, mens Seenerne mægter.
 Saa gif det Adam, saa gaaer det hans Slægter.

5.
 Paa det at alting fand have sin Giænge,
 At ey vor unge Brud tøve skal længe,
 Da lad os alle Gemakker tillave,
 Efter den Magt, og den Evne, vi have.
 Lad os af Øster indkalde de Striiler,
 Som ere vante med Ører og Biiler.

6.
 Kommer, Jviide-land-buxede Bønder,
 Hugger det Tømmer, og fløver det sønder.
 Bygger subtilig og nætte Palasser
 Fælder de Næver alt efter en Passer.
 Saa der opreises paa forige Toster
 Sal over Sale, med dobbelte Loster.

7. Rom

7.

Kom, du Glasnager, gjør nye Vinduer,
 Fæld dem i Kammer, og sætt dem i Stuer.
 Hid, I Muurmestere, kalder vor Dobne,
 Reiser Skorsteene, og værer ey doovne.
 Tømmermænd, laver til Sparrer og Lægter.
 Skynder, arbejder, det snarest I mægter.

8.

Skynd dig, du Snekker, vor Dør at panneele,
 Skynd dig, vort Kammer correct at afdeele:
 Skynd dig, du Smed, skaf os Laas for vor Døre,
 Skynd dig, lad Hængsler og Hager hidføre.
 Gaf til Anbolten, tag fat paa din Hammer,
 Skaf alt behørig til Stuer og Kammer.

9.

Nu gaaer Arbejdet med drivendes Hænder.
 Snekkeren staaer her med Høvel og Tænder.
 Tømmersmand staaer her med Ører og Biiler.
 Smedden, med alle sin Tænger og Fiiler.
 Her staaer Glasnager, og skærer den Rude,
 Her staaer Muurmester, og kalder derude.

10.

Henter ind Bruden, gjør hende den Ære.
 Vnser, hun stedse velkommen maae være.
 Alt hun i tusind utallige Dage,
 Seer sine Venner i Flor at tiltage,
 Alt hun indbyder sin Gæster med Glæde,
 Og dem beskikker enhver til sit Sæde.

11.

Bruden skal heede Susanna den Rose,
 Hende beqvæmmer med rette den Glose.
 Gid hun maae blomstre, som Rosen i Saron,
 Gid hun maae prydes saa deylig, som Aaron,

Alt

Alt de, som hende bestuer, maa sige :
 Herren velsigne den deylige Pige !

12.

Naar mand nu har alt Gemakker bereedet,
 Og mand paa Salen har Bruden indleedet,
 Da skal mand Gæsterne samle tilhaabe,
 Og ved Trompeter paa Gaden udraabe,
 Alt mand høytidelig Bryllup skal holde,
 Alt i fra Vaaren til Høsten hin folde.

13.

Først skal mand byde, naar Vaaren begynder,
 Fynboer, Tyder, i Nør og i Sønder.
 Falsterboer, Lolliker, og de som vaane
 Paa den De Sædland, tvert over for Slaane.
 Møen og Samsøe sig ey skal undskylde,
 Paa det mand alle vor Borde kand fylde.

14.

Hører, J Svenske, for Bordet oppasser,
 See til, J skænker i Kander og Glasser,
 See til, J lader tractere de Danske,
 Saa de kand blive fornøvede ganske.
 Alt, naar de komme til Danmark tilbage,
 De skal ey kunde med Billighed klage.

15.

Siden, saa skal J paa Gader og Stræder
 Kalde dem ind fra de Hanseeske Stæder.
 Alle, som Handel i Øster-Søe bruge,
 Alt de med os fyldestgiøre en Uge.
 Og, naar mand dennem de Skaale tilskaffer,
 De da paa Brudens Velgaaende drikker.

G g

16. Las

16.

Lader os paa vor Captainer og tænke.
 Det er det Folk, som vel værd er at skænke.
 Naar de med Floden fra Spanien komme,
 Fyldes de Binge, som før vare tomme.
 Hilser dem venlig, og lader dem byde,
 At de vil Lavet nærværende pryde.

17.

Møder I Slaver, Hollænder, og Friiser,
 Seer til, I dennem med Gutmæls Kees spiser.
 Møder I Hitlænder, Engelsmænd, Skotter,
 Oser for dennem en Pudding i Potter.
 Møder I Franskmænd, da steeger dem Froske,
 Møder I Normænd, da kaager dem Torske.

18.

Finder I Lybske, Stralsunder, og Bremer,
 Bærer ind Skinken, hun dennem ey skræmer.
 Seer I Hamborger, da skifter dem Sæde,
 Seer I Holsteener, da giør dem at æde.
 Hitter I Svenske, da byder dem Læxen.
 Hitter I Lappen, da fylder ham stræxen.

19.

Hitter I Folk, som i Norge boer Ofter,
 Kofter, og Seien, dem allermest lyster.
 Seer I Stabangrer spadserer paa Gader,
 Skaffer dem Bresling, og sætter paa Fader.
 Giver Sundmøringen Havregrøds Rager,
 Giver Enhver, hvad dem selver behager.

20.

Efter dem alle da skal I forsamle
 Alle Nordfarer, graahærved og gamle.

Stip:qi

Skipper, Haasætter, og Nordiske Slægter,
 Samler dem op af de kommende Jægter.
 Giver dem Brendviin og Rasmus at drikke,
 Tænker dem alle, men sprænger dem ikke.

21.

Ugter, der ere gemeenlig tre Stevner,
 Korsmis, Sanct Hans Tid, og Olsmis mand
 nævner.

Det er de Tider, hvorpaa vor Nordfarer
 Seyler til Bergen, og selger sin Varer.
 Værer, naar Tid er, mod dennem beleven,
 Tænker: Nordfaren skal bydes paa Kleven.

22.

Egen Indvaaner ey heller maae glemmes,
 Hvad der er nydeligt, bør til dem glemmes.
 Naar at den Dren Drift findes til reede,
 Slagter for Borgerne Studen den feede.
 Lader Contoiret sin Deel og tilføres,
 Paa det Enhver kand Fornøjelse giøres.

23.

Værer til Aaron og alle hans Sønner,
 Som for Almuen udøser sin Bønner.
 Skoler og Degner, om Mortensmis Tide,
 Hvilke paa Brudens Velbillighed lide,
 Lader dem alle deelagtige være
 Af det, vor HErre vil Eder besticere.

24.

Tænker paa dennem, for Dørene ligge,
 Skifter ud Smuuler til dennem, som tigge.
 Lader de værgeløs Enker og nyde
 Af det, som kaages i Kiedel og Gryde.

Saa skal vor HErre Belsignelse sende.
Hermed saa haver det Bryllup en Ende.

No. XI.

Skyldigste Ere-Minde

over

Madame CATHARINA WEST,

Krigs- og Land-Commisarius

Salig Matthias Rasmussens Enke,

den 27 Sept. 1714.

af J. Friis.

Den Sang vi sang i Fjor, den Tone alle hørte,
Da vi til Hvile-Sted en yndig Dame førte,
Med samme og i Aar vi atter holder ud,
Og tager taalig op det store Himmel-Bud.
Vi veed, at HErren vil de Frommes Dyne lufte;
Alt de ey længe skal i dette Bochim sukke;
Thi samles og i Hast fra Graad til ævig Fryd
De som var Sødskende i Blod, i Sind, i Dyd.
Dog er det meget tungt saa got et Par at savne,
Vi gaaer til deres Grav med vaade Dyne savne,
Til den, som salig West i Live haver kiendt,
Er ey med liden Graad og løse Sukke tient.
Jeg tier, hvad der er om Trendes ømme Hierte,
Her kand J tale best, som føler egen Smerte,
J veed, om nogen veed, hvad Hierte-Lav hun bar
Som med fornøyet Sind hos eder altid var.

Dog

Dog er de faren værst, som tilig dette friste :
 De veed ey, hvad de faaer, de savner det, de miste ;
 Den Lykke har I havt, I traadde Børne-Skoe,
 For denne fromme Siæl gif til sin Himmel-Roe.
 O søde salig West ! jeg kand dig aldrig glemme,
 Og, maa jeg ey din Støv, som vore Fædre, glemme,
 Din store Høflighed, som fandtes kun hos faa,
 Skal findes i mit Sind, og præntet altid staae.
 Til Slutning vil jeg da ved denne Grav og Kiste
 Optegne, hvad det var, vi sørgelig forliste.
 Een From, een Dydefuld, een Dame af Forstand,
 Som Alvind ikke selv med rette laste kand.
 Sov sødt i Herrens Fred, indtil Vasunen minder,
 Og Guds udvalde Folk een varig Glæde finder ;
 Vi sørger for din Død, vi glædes ved din Roe,
 Vi længes, som vi bør, hos dig engang at boe.

No. XII.

Til

Baron CHRISTIAN RANTZAUS

Og

Frue CHARLOTTA AMALIA
 GLÖES

Bryllup den 30 Nov. 1716,

af J. Friis.

Lar op, gjør Dagen lys, før langsom i det Høje,
Du Stjerne-Syrste ! gif et Smil af gunstigt
 Dye :

Vyd ey din Fakkels-Svend i Vester spende fra,
 For du bestraalet har vor Brud Amalia.

G 3

Sid

Sid stille, yndig Brud, den Stund jeg dig betragter
 Med ald din Artighed og Engle-søde Fagter,
 Tillad min ringe Pen i Dag at øve sig,
 Og ved din Ziirlighed at blive lykkelig.
 Og Dorothees Hof * en Jomfrue haver været,
 Og siden hendes Tid ved Kloster-Skif fortæret,
 For Dyd og Deylighed saa yndet overalt,
 At hun i Landet blev det smukke Blomster kaldt.
 Men hør mig, salig Siæl! derved din Kind ey falmer,
 Og dig gaaer intet fra af dine Ære-Palmer:
 Den Roes, du har fortient, kand blomstres ved
 din Grav.

Endskjønt at Himmelen dig her en Søster gav.
 Forlad mig, dog jeg veed, min Evne er for ringe,
 Din Søsters Deylighed for Lyset ret at bringe,
 At tegne Skønheds Pragt fra Hoved indtil Fod,
 Og hvad der plantet er i hendes ædle Blod.
 To Sole, veed jeg nok, kand ey paa Himlen være:
 Ey tvende Hoveder i Landet Kronen bære;
 Men tvende Lilier kand nok tilhobe staae,
 Og hver alligevel sin Priis og Ære faae.
 Let dig af Støven op, fortæll, hvad du har eyet,
 Hvor høyt din Deylighed og Skønheds Pund har
 veyet;

Viis sexten Anher frem, Forsædres Værd og
 Stand;

Men hør og strax igien, hvad jeg fortælle kand.
 Du har nok fordum seet de Giöers Byrd og Ære
 Og Rune-huggen Steen til Eftersyn at være;
 Men see den sidste Grav, hvor Marcus Giöe staaer,
 Som Brudens Fader var, og læs, hvad den for-
 maaer.

* Ao. 1445 her i Dannemark.

J fremmed Herrers Hof hand havde at bestille,
 Hand talde Landets Gavn og Danner = Kongens
 Wille :

J Hiertet var der Dyd : J Hiernen stoer Forstand :
 J Ord en mægtig Kraft hos denne rare Mand.
 Nu var Naturen træt, den maatte lade blive,
 Og kunde ey igien saa høy en Hierne give ;

Derfor til ingen Søn hans Navn og Stamme gif ;
 Men Dyd og Deylighed til Arv hans Daater fik.
 Der Himlen havde saa til hendes Bugge ydet,
 Alt hvad et Himmel-Barn er ziiret med og prydet,
 Kom hun til Nar og Bert med alles Velbehag,
 Og Tiden skyndte sig med hendes Bryllups Dag.

Den brave Hiertens Mand, vor kielke danske Due,
 Som fløy saa uforsagt i Fiendens Gld og Lue,
 Hand blev af kærslig Gld indtagen, og fik Lyst
 Til den Fuldkommenhed, der laae i hendes Bryst.
 Vel var hand Martis Søn, beklæd med Jern og
 Pandser,

Og vant at hærde sig for Fæstninger og Skandser :
 Alt staae for blanken Epids : at lugte Svovl og
 Krud,
 Mand syntes, dette var hans Bryllup og hans
 Brud.

Men, der Amalia kom Manden ret for Dye,
 Hun var den eeneste, der kunde Hiertet bøye :
 Den spæde Jomfru-Arm har lagt den Helt i
 Baand,

Som aldrig bunden blev af nogen Kæmpe-Haand.
 Bort, bort med Skiold og Sværd, med Stykker og
 Cartover,

Nu er hand Krigen vred, og hos sin Jomfrue sover :
 Og 4 Den

Den Kiedel-Trommes Skrald hand gider aldrig
hørt,

Og angrer, at hand ey er før i Fængsel ført.
Hvor længe varer det? Nep var en Time sovet
Hos denne søde Siæl, hand havde sig trolovet,
Før ham for Orne kom, at Trommen gif igien:
Hand lader sadle op: Hun spørger: Al! hvor hen?
Nok værd at spørge om: Om nu var Tid at fare,
Og blande sig paa nye med Martis fæle Skare?
Nu, nu hand laae saa got, som Jomfrue i hans
Favn,

Men see, hvad gjør hand ey for Føde-Landets
Gavn?

Kort sagt: Hand drog i Strid, fik Bane-Saar og
Ære,

Derom du Skaane-Land skal ævigt Minde bære:
Saa længe Græsset groer paa din blod-tørstig Eng,
Skal der og Palmer staae til Dues Ære-Seng.
Saa blev da Bryllups Fest med Jordefærd beblandet,
Og nylig giftet Brud en Enke her i Landet:
Hvad veddet mangen da? hvortil og Føye var,
At Dyden gjorde snart et got og andet Par.
Men Sorgen var for stor det Sørge-Floer at kaste,
Og til en Glædes Dag fra Enke-Stand at haste;
Derfor og mangen Soel er stiget op og need,
Før hendes Brude-Seng igien er bleven reed.
Hvo har da anden gang det fromme Hierte bundet,
Og sig med hendes Dyd i Kiærlighed forbundet?
Det er jo Hr. Baron, aarvaagne Kongens Mand,
Som tiener daglig Tak fra Søe og saltens Vand.
Har Store Friderich havt Gavn af Dues Klinge,
Vor Rantzaus Dye fand og Landet Nytte bringe:

Hvor

Hvor saae hand ikke til , og Verket hiemme drev,
 Alt Fienden sidste Aar saa dygtig flappet blev ?
 Begynd fra Orlogs Mænd, som føre Kongens Flode,
 Indtil den beeged Røst, der roer de mindste Baade,
 Spørg flittig, kom igien med hvad, du hørte der,
 Hvad gielder : Rantzaus Navn er elsket af enhver ?
 Af Kongen og hans Mænd for Vittighed og Hierne :
 Af fattig Badmels Stand, fordi hand hjælper gierne :
 Af alle over alt ; fordi mand seer og veed,
 Alt hand har Hiertet fuldt af lutter Ærlighed.
 Det var saa fortelig, hvad Tiden mig tillader,
 Om Bruden og den Mand, hun haver havt til Fader :
 Om Due, første Ben, der sover i sin Grav :
 Om Rantzau, som hun sidst sit Hierte overgav.
 Saa har hun ald sin Vært fra Dyds og Fromheds
 Kilde,
 Og ey sin Blomsters Aar i Kloster tære vilde ;
 Skal Sandhed for een Dag : Hun overtreffer den,
 Der intet Blomster-Blad har ladet os igien.
 Hølt op, min svage Pen, jeg seer, at Solen daler,
 Og paa mit Skrive-Bret sin Aften-Skygge maler :
 Din Glands, Amalia ! dog meest forblinder mig,
 At jeg ey mere fik optegnet her om dig.

456

No. XIII.

Til

Seignr. DITLÖF BIERINGS

Og

Domfr. ELSEBETH KIRSTINE
BLAKS

Bryllup i Marhuus d. 5 Maji 1718.

af O.B.

Su passer hver en Kiøbmand paa
Alt selge og at kiøbe :
Nu vil den Jydskke Flode gaae,
Og flux af Havnen løbe.
Vor Aalborg Mand med Smør og Sild
Vil sine Tønder fylde ;
Og Osten springer glad og mild
Fra Thyboe-Præsters Hylde ;
Helst nu, den skal fra Føde-Stavn
I Verden sig forsøge,
Og Jyders Lob og gode Navn
Hos Fremmede forsøge.
Nu reysen Skavboe Masten op
I sin den lille Snekke,
Og veed at spile høyt i Top
Alt, hvad der meest kand treffe.
Ehi hvo der først og snarest kand
Til Torv sin Glynder føre,
Hand bliver vist en holden Mand,
Og kand sin Lykke giøre.

Vor

Vor Randers Lax, saa rød og feed,
 Alf lutter Harmes beder,
 Fordi hand er af Hiemmen feed,
 Om Keyse-Pas hand beder.
 I Aars mand hører Lofte-Giæl
 Alt knerke og at knage:
 Der maales Rug, der pakkes Mæl
 Til Kauring og til Kage.
 Her tumles sterkt fra hver en Kant
 Om daglig Brød og Mæring:
 Enhver vel gierne saae, hand vandt.
 Hvad gjør vor gode Biering?
 Er hand da ikke med paa Trav?
 Hvor skal jeg troe, hand lider?
 Forsømmer hand saa got et Løb
 I disse Markeds Tider?
 Jo, jo, hand stræber, vil og kand
 Den rette Kiøbmand blive,
 Saasnart det Forbund er i Stand,
 Som Blak skal underskrive.
 De andre Vare, som hand faaer,
 Dem prøver hand om Dagen,
 Men nu forkeert; hand selv forstaaer,
 Og best begriber Sagen.
 Dog tviles ingenlunde paa,
 Hand jo, før Aar er omme
 Skal Frugt af Hoved-Stolen faae,
 Og Renten vist bekomme.
 En Skaal derpaa vi drikke vil,
 Alt alting vel maa blive,
 Og ynske ald den Lykke til,
 Som Himlen har at give.

Til

Raadmand HANS MICHELSEN

Og

MARGRETHE BÖLCH,

Salig Mag. Niels Spydstrops Enke,

Deres Bryllup den 5 Octobr. 1719.

af J. Friis.

Saa maa du, Hefinge, din Afsskeeds Tale føre,
 Og med Ærbødighed dit Ønske lade høre:
 Den brave Dame nu af Egnen fra dig gaaer;
 Jeg veed du ynskesfuld, vil længes, som du staaer.
 Jeg veed, du tager Deel i den Forandrings Glæde,
 Som Himlen har bestilt for hendes Enke-Sæde;
 Jeg veed du takke vil for hver en Glædes Dag,
 Hun været har hos dig til alles Velbehag.
 Ja, jeg, som efter Guds og Kongens gode Lykke
 Uværdig her fik Brød, og venter paa min Lykke,
 Jeg billig stemmer i, jeg bruger samme Sang,
 Og er forbunden til mit sidste Aandefang.
 Jeg haver Prøver nok paa hendes fromme Hierte,
 Og derfor blander nu min Sang med Længsels
 Smerte:

Hun mig i Moders Sted har været fra den Stund,
 Jeg kom og satte først min Fod paa denne Grund.
 Saa kand ald Billighed min Lære-Mester være,
 Alt jeg mit Offer maa til denne Høytid bære;
 Hvad, som mig feyler nu af Talens Ziir og Pragt,
 Det skal her neden for i Korthed blive sagt:

Lev

Lev da, Hr. Raadmand vel med den udvalde Mage
 Som Himlen har forund i Eders Favn at tage;
 Guld krone dette Par med Naade, Held og Roe!
 Det ynsker den, som kom til Helsing at boe.

No. XV.

Paa

Salig Etats - Raad KNUD JUELLS
 yngste Søn
 Liig-Kiste.

Der giæmmes i, Knud Juells den yngste Spiir
 og Pøde,
 Der arbejdede hans Navn, og op saa yndig grode.
 Fra fædre Moders Skød ham skildte Dødens Lee:
 Men tænkt: Hand skulde og engang sin Fader see.
 N. P. Luccopidan.

No. XVI.

Stormægtigste MONARCH!

Allernaadigste Arve-Herre og Konge!

Blandt dem, som Hielp og Brød fra Kongens
 Trone tigge,
 Monarchen seer mig her med Bøn i Støvet
 ligge,
 Det Stæd, som ledig er, har Navn af Helsing,
 Gud veed hans Navn, som skal den Held og Lykke
 see.

Det veed jeg; Om saa var, min Lykke kunde blive,
 Monarchen vilde mig sit Brev paa Kaldet give,

Jeg

Jeg blev saa Hierteglad, som Hiarne, da hand skrev,
 Og, efter Frodes Død for Riimet Konge blev.
 Jeg skulle paa min Dør den Tid og Lykke skrive,
 Det skulle til min Død i Sindet prentet blive:
 Da Gud gav Friderich den Senr paa Tyd,
 ske Bund,
 Gav Gud og Friderich mig Brød paa den
 ne Grund.

allerunderdanigst
 af J. Friis.

No. XVII.

Paa

FREDENSBORG Slot.

Da ti Mars Feide var med Sverrig bragt til Ende,
 Og Gud i Naade lod den ædle Fred tilsende,
 Da blev jeg bygt og sat i denne Form og Skif.
 Og kaldet Fredensborg af Fierde Friderich.
 Gud lad ham og i Fred opleve sine Dage,
 Og giv ham, hvad hans Siæl fandt glæde og behage!
 Lad Nordens Riger ey faae Krig og Strid igien,
 Før Fredensborg er alt af Ælde tørret hen.

Overleveret
 af J. Friis.

No. XVIII.

Sørge-Sanker

Over

Den Høvedle og Velbaarne Herre, Hans
Kongel. Mants. Etats, Justits, og Cammer-
Raad nu hos Gud salige

NIELS LETH,

Da hand ved en Høyanseelig Comitæt blev begravet
1713 den 29 Decembris i Trinitatis Kirke.

af J. Friis.

Det falt os ikke LÆT, da salig Leth hand døde,
Det Fald vil giøre Sorg, og mange Dyrne bløde.

Gud gjør det ey for tungt for disse, som her staae,
Lad Byrden blive LÆT, som du dem lagde paa.
Her staaer den Enke først ved Mandens Grav og
græder,

Og siger ved sig selv, naar hun den Muld betræder:

Du skiuler den for mig, som gjorde Sindet LÆT
Hvad Under, at jeg her af Graad er bleven træt.
Her trine flere frem, som sørge dybt og sukke,
Og med et kjærlig Kyss sig ned til Jorden bukke.

De ynste: O! at vi den Fader havde her,
Som Himlen til sig tog, og Jorden skybler der.

De Ord er neppe talt, før der et Echo høres,
Og af den løse Muld en Himmel Tale føres:

LÆT slap jeg. Sørger ey. Jeg fik min Juules
Fred.

Hvad har I Daarlige, som I fandt glædes ved.

Maae

Maae vi en sande det, som boe i Mesechs Hytter?
 Er den ey faren best, som allerførst henflytter?
 Vor Liv er jo en Vey, en Reysse til vor Grav?
 Og den er lykkelig, som fæster først sin Stav.

Grav-Skrift.

Til Hvile gik den gode Mand
 Som Gud og Kongen tjente,
 Og som hand var i Ærestand,
 Til større Gud ham hente.
 Kierkommen var Guds Klokkeslet,
 Hans Pund var sat paa Rente,
 Et hastig Bud det falt ham LÆT,
 Hans Lampe stedse brendte.
 Hand stod sin Bægt, og ey for LÆT
 Blev for sin Gud befunden,
 Ved Troen fik hand Troens Ræt,
 En vigtig Krone bunden.
 For skal hans Grav og Hvilested
 Sig ikke lade finde,
 End vi hans Dyd og Ærlighed
 Bortslippe af vor Minde.

No. XIX.

Til

Raadmand Hans Michelsens

Begravelse den 28 Oct. 1721.

Saa kræver Jorden sit, og skiuler manges Glæde,
 Saa rekker Tiden os et Glør og Sørge-klæde,
 Saa har vi intet her, som Undergang ey faaer.
 Paa fast og stadig Goed Forandring ene staaer.

Den

Den klare Morgenskye fand blive fort, før Aften:
 Den allerbeste Viin forlører ofte Kraften,
 Det skyggefulde Træ er nøgent, før mand veed,
 Og Middags-Solen gaaer om Aftenstunden ned.
 Vor Hauges Blomsterblad bortvisner og forsvinder,
 Golsikken under Fod mand tit paa Jorden finder.

Den rosenfarvet Eng forandres om til Høe.

Saa , naar vi leve best, da maae vi til at døe,
 Det Saa vi og befandt , da det var Himlens Vilde,
 Saa from en Fader bort fra sine Børn at skille,
 Hvis Hoved-Krone falt og visned i en Hast ;

Det skjøere Lyffens Glas imellem Hænder brast
 Saa kort en Tid det var, jeg nød den Held og Ære,
 Blandt vor Afdødes Børn et sælles Navn at bære,
 Saa Kedebon og from jeg hannem og befandt.

Hans Ord var ney og ja, hans Løfte fast og sandt.
 Hand havde ikke lært sin Kappe saa at bære,
 Alt den for hver en Vind forandred skulle være ;
 Hand syntes, den hand var, og var, som mand ham
 saae,

Betænksom, lige frem, i hvad hand tog sig paa.
 Hans Raad var sund og got, bort Silke-Huus skal bære
 Et Bidne, at hand har beklæd sit Sted med Ære.
 En Arm og Fattig sig en glæder ved hans Død,
 Som ved hans Forbøn fik sit Livs og Opholds
 Brød.

Just derfor er det, at hans Død gjør Suk og Smerte
 For den, som været har hans Deel og halve Hierte,
 For dem, som ham saa dybt i Sind og Hierte laae,
 For mig og fleere, som fortrolig Venskab saae
 Vi skrive dette paa den Grav, hvor hand er inde :
 Far vel, ô salig Siæl ! Du bliver os i Minde,

Saa lunge Siæl og Liv sig rører i vort Blod,
Vi mindes, at Du varst oprigtig, from og god.
J. Friis.

No. XX.

Stormægtigste Monarch!

Kong Friderich den Fierde!
Hvis Geyer-Salig Magt, som beste Muur og Gærde,
Gjør, at hver Undersaat, i denne Krigs Uroe,
Kand frie for Fiendens Evang udi sin Frelse boe.
Hvis Baaben Himlen selv velsigner med den Lykke,
At Fienden miste skal nu eet nu andet Stykke,
Ud af det Lande-Rov, ham fordum tillagt blev,
Da Banhelds Skiebne det fra Twilling-Riget drev.
Hvis Purpur daglig med nye Glædes Smykker
prydes,
Hvis Hoved daglig med nye Laurbær Kroner frydes;
Hvis Hænder Palmer bær, dog uden dines Blod,
Eil Tegn, Gud elsker dig, Kong Fridrich eie-god.
Optag i Raade, at i Dag ved Prent fremføres
Det Ønske, hver en Dansk begjærer at bønføres:
Giv GUD i mange Aar at Kongen leve maae;
Thi Norden aldrig kand en bedre Herre faae.
af J. Wielandt.

No. XXI.

Durchleuchtigst Arve-Prins!

Hvis høye Dyd bebuder
Den Danske Norden, at blant Jordens store Guder
Dit Erkekronet Navn det største blive skal,
Naar det er worden satt i Danske Kongers Tal.
Dig

Dig er det, Store Prinds, det Danske Purpurs
 Smykke,
 Enhver med mig i Dag tilynsker Held og Lykke,
 Og for dit Huuses Gavn fremfører denne Bøn:
 At et langvarig Liv maae blive dig til Løn.
 Sligt Himlen hører, og dig lover at beklæde,
 Med Ære Held og Roes til begge Rigers Glæde.
 Saa Norden aldrig skal bestraales af den Soel,
 Der savne skal din Æt paa Danner-Kongens
 Stoel.

af J. Wielandt.

No. XXII.

Til Hr. PEDER DASS.

Salutem incognito Viro, Amico tamen svavis-
 simo, perennem!

Jeg haver læst nogle velrimede Ord,
 Som siges, at Præsten paa Næstne har gjort;
 Gid jeg kun hans Værdighed kiende!
 Jeg skulle befale min dristige Pen,
 At bede ham, som en arbeidsom Ven,
 Sligt tækkeligt Tøy at fuldende.
 Jeg mange Aar haver i Nordland selv vært,
 Dog har jeg af samme Niim agtet og lært
 Aldskilligt, jeg ikke forgiætter
 Tak være dig, flittig og trøysomme Præst,
 Som kalder og byder os alle til Gæst,
 Paa gode Nordlandiske Retter.
 Halvand et Urk haver jeg havt i min Haand:
 Det laante mig Giedden, den Hierte-god Mand,

Som snarest igiennen at læse ;
 Men jeg alt for længe har haft dem i Giem ;
 Jeg sender dem nu udi Ydmyghed hjem
 Jeg venter et Knepp paa min Næse.
 Gid Digteren vilde betee mig den Gunst,
 Og rime fremdeles, og vise sin Kunst,
 Paa hvis som om Nordlanden refter,
 Da skulle min Kinghed ham takke med Gliid,
 Som udi det Gode spenderer sin Tid,
 Langt mere, end nogle Gields Præster.
 Til læsen og skriben jeg haver vel Lyst ;
 Men Corrig og Tancker, som er i mit Bryst,
 De monne mig Lysten formindre :
 O ! Jesu , o Jesu, jeg klager min Nød,
 Friagør mig fra hvis, som i Hiertet gjør Stød,
 Mit Huuses Kors faderlig lindre !

Hic vale, & errata benigne corrige !
 atque me precibus tuis apud Deum
 promove.

O. Nyfted.

No. XXIII.

Gienfvar paa Ole Nyfteds Skrivelse.

Nyt tie, naar nogen tiltales af Een,
 Den billigen agtes en Knub og en Steen,
 Blant Mennisker ikke bør regnes.
 Den 20de Augusti jeg fik i min Haand
 En Skrivelse fra een mig ubekendt Mand,
 Hvis Navn lit ufiendelig tegnes.
 Et O, med et H ved, derunder er sæt,
 Jeg veed ikke, om jeg fandt giætte det ræt,

Det

Det vist Ole Hansen mon være,
 Som siges i Nysted er baaren og fød,
 Og er nu beskikket at søge sit Brød
 I Nordland, ey uden besvære.
 Mig vides af Eder, velærede Ven!
 Den Ære, som ey kand forskyldes igien.
 I mig paa Poetisk besøger.
 Hvad veed jeg at svare? som intet got kand,
 Som er en Hiemsfødning, og boer i det Land,
 Hvor ey bruges Skrift, eller Bøger.
 Hvad vil jeg bestue Poeternes Spil?
 Mig sommede heller, af gammel Postil
 En Bonde-Prædiken at sticke,
 Der vævet er sammen med Halm og med Straa;
 Og strøet et Scolastiske Pulver oppaa;
 Thi Sneer mig berøver mit Mæle.
 Til Helicons Bierge fra Helgelands Skær,
 Et svælgende Dyb der imellem mon vær,
 Moradser og megen Uføre.
 Stort Skræk den skal have, der løbe vil hen;
 Jeg veed ey, om min uanseelige Pen
 Slik Reiser fordrister at giøre.
 Hand melder i Skrivelsen, mig er tilsendt,
 Og ynsker, hand med min Person var bekiendt:
 Da lades ham fortelig vide.
 Hand aldrig end kiendte en slettere Svend
 Den ringeste blant Apostoliske Mænd,
 Som boer ved Nordlændernes Side.
 Jeg er en Zachæus, som ikke naaer op,
 Forkortet i Vexten, forkortet i Krop,
 Forkortet i Middel og Evne.

Naturen og Lykken mig begge gjør Stands,
 Jeg fægter, og vinder, som Raaben i Dands,
 Og skæmmes min Seyer at nævne.
 Saa slaae mig kun derfor af Tanker og Aigt,
 Der ligger en paa min Persone stor Magt.
 Hvad duer jeg ussele Synder?
 Der findes vel andre ti dobbelt saa lærd,
 Hvis Skoe til at løse jeg agtes en værd,
 Jeg beder hand dennem vel ynder.
 Hand og for det andet mig giver dernæst
 Den veldige Titel, og kalder mig Præst,
 Da svares til saadanne Sager:
 Mig er vel forundet et Præstelig Navn;
 Men Præstelig Rente, med Præstelig Gavn
 En anden altsammen optager.
 Naar Oxen har pløyet, sit Foder hand faaer;
 Men aldrig jeg end den Lyksalighed naaer,
 Alt mand mit Arbeide belønner:
 Saa kald mig en lenger en Præst, men en Bur;
 Thi, see, jeg forhverver min Føde fuld suur,
 Dog der ere saa, som det skønner.
 Mit Embeds Indkomster var aldrig saa god,
 Alt jeg kunde købe en Skoe til min Fod,
 Og Hosier at skiule min' Hæle:
 Alt, ventet jeg ikke ved Christum Guds Søn,
 Naar Herren vil komme til Dommen, min Løn,
 Jeg maatte mig selver forqvæle.
 Pro tertio er det min Herres Begiær,
 Hand vilde, jeg skulle mig tage lidt nær
 Min Nordlandske Digt at fuldende;
 Jeg veed en, hvad gøres skal af eller til;
 Thi baade jeg vil, og jeg ikke det vil,
 Marsager dertil ere tvende.

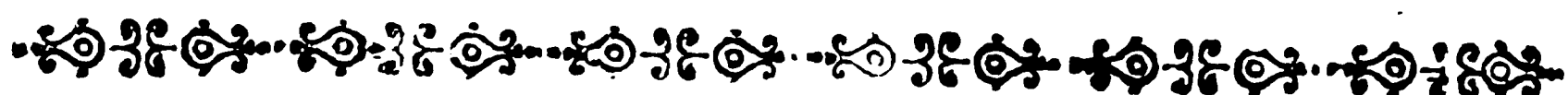
Først ligger mig Cura Domestica paa,
 Som tvinger mig tit mod Forhaabning at slaa
 Ald lystig Concepter af Tanke;
 Saa tit mig den Frue logger til Huus,
 Da gøres mig Hiernen aldeles obtus,
 Og, som et Compas, monne vanke.
 Har Lykken mig været saa gunstig og troe,
 Alt jeg, som en anden, sit sidde i Roe,
 Og taget mit Brød paa det tøre,
 Jeg ville vel og speculeret de Ting
 Ved hvilke mand skulle mig Verden omkring
 Blant Poeters Register omføre.
 Dernæst, at den Digt er forsømmet hos mig,
 Det volder, jeg ey af Forsarenhed rig
 Om Nordland er ret informeret,
 Der haver mig ingen den Handel kundgiort,
 Jeg selver ey heller de Pladser og Ort
 Paa nogen Sted haver forkeeret.
 Formoder derfor, min Hierte Monsieur,
 Hand mig herudinden den Billighed gjør
 En kort Underretning at give
 Om Salten, Loffoden, og Tromsøens Lehn;
 Jeg sandelig skal ufortrøden igien
 Parat til hans Tieneste blive.
 Hand videre melder og lader forstaae,
 At hand mine Vers sig til Laans monne faae
 Hos Giedden, den gunstige Herre;
 Al! jeg er uværdig, at saaden en Mand
 Vil værdes, at tage min' Skrifter i Haand,
 Og have dem giemt i sin Bære.
 Mig fattes at digte saa zirlig, som bør;
 Thi Pennen for stumpet, og Hiernen for tør,

Og Blettet aldeeles for blaffet.
 Jeg tienstligen haver Hr. Amtmand saa from
 Som uforfkyldt under min' Skrifter et Rom
 Med ald Reverentze betakket.
 Og ynster den Skiebne forventes min Pen,
 Alt hun til Patrone slig adelig Ven
 Med Tiden sig kunde forskaffe;
 Da var hun forsikkert, om det noget galde,
 Alt hun blev forsbaret mod Momi Gevalt,
 Som Hadesfuld pleyer at blaffe.
 Jeg videre kand af hans Skrivelse see,
 Alt hannem vist noget om Hiertet er Bee,
 I det hand sit Huuskors beklager:
 Hand veed jo, Gienbordigheds Sker og Regn
 Er en af vor Christendoms visseste Tegn,
 Som ingen retskaffen forsager.
 Vi faaer ikke Verden, som vi hende vil,
 Men alt hvad vor HErre beskikker os til
 Det bor os taalmodig at drage.
 Vi er ikke bedre, end Fædre for os,
 Hvor mangel Ulykke har bydet dem Trods:
 Med Sorg deres levende Dage.
 Hvad duer en Christen, der ey er forsøgt?
 Hvad skader det, Verden at have fortrykt?
 Hun giver ey andet til Niente.
 Den Stridsmand bor æres, som holder sig vel,
 Og om du, o Guld, ville slaae os ihjel,
 Vi haabe dog paa dig og vente.
 Omstønt Eder er nogen Modgang paafast,
 Betenk, at Vor HErre dog kaldes trofast,
 Vil over Formuen ey friste

Hand

Hand Tiden har under Forandringer sæt,
 Derfor lad Ulykken kun rase sig træt
 Hun giver vel Kiøb paa det sidste.
 Man stundom har Modvind, og stundom har Bør,
 Og det er alt got, hvad som Herren hand gjør,
 Hand blander jo Sorgen og Gamen.
 Hand giver og Lykken, og tager den bort,
 Dog er denne Trængsel kun stakket og kort,
 Og Lov være Guld for altsammen!
 Saa haver hand nu mit eenfoldige Svar;
 Forhaaber, hand alt til det beste optår.
 Og hilses fra værende Venner,
 Besynderlig Hustrue og Børnene fiær
 Fra mig, og fra dem mig anrørendes er;
 Jeg bliver hans skyldige Tienner.
 For Kæsten, alt hvad hannem ligger paa Magt,
 Hans Huus og ham selver i Guddoms Opagt
 Skal troligen overleveres.
 Datered af Strand med et ilende Bud
 Fra hannem, som er hans Forbeder i Guld
 Saa lenge mig Livet bestiares.

P. Dafs.

No. XXIV.

EPIGRAMMATA.

No. I.

Gist nok Fortvivlelse Guds Naade fand forspilde,
 Den gjør sin Plage stoer, i det den troer Gud ilde,
 Dog gjør den kun sig selv sin egen Plage stoer,
 Men din og andres du, som hver Mand ilde troer.

No. 2.

No. 2.

Til

At! at du havde lært til Tings at gaae i Nette,
Paa Rabulisters viis et Indlæg at opsette,
At giøre Ret til krumt og Landets Lov til Meen,
Een Sag, som skiden er, med Tungen giøre reen.

No. 3.

Til Dommer N: N:

Du spørger, hvad for Lugt der hos de Penge findes,
Som paa et selv-død Og ved Natmands Arbejd
vindes;

De Penge Lugten har goed nok, dog ikke slet
Som de, for hvilke du bortselger Lov og Ret.

No. 4.

Om den, som trygle Kæd, faaer, hvad hand vil be-
giære,
Og hvo for Skams skyld ey Kæd trygle, slet skal være
Forglemmt, saa ingen er, som tænke vil paa ham,
Hvad Under, Claus da vil, hans Naboe skal faae
Skam?

No. 5.

For gamle Bastian indbilder Jomfrue Mette,
Een Gammel Kæd gaae hen et Budskab at for-
rette,

Saa vel som nogen ung; ja, lad ham kun gaae hen,
Hand kommer, sagde hun, dog ey saa snart igien.

No. 6.

Din Brede, siger du, det samme dig skal være
Til Forsvar, som det Skjold, Soldaten har at
bære;

Soldaten bruger Skjold til at bevæbne sig;
Til at bevæbne sig din Brede bruger dig.

No. 7.

No. 7.

Hed Clauses Spaadom mand om Kræbsens Gang
 paamindes :
 Een Kræbs gaaer baglends frem , hvad for i Veyen
 findes,
 Den, naar det er forbi, maaskee i Syne faaer,
 Gaa gaaer det og med Claus, hand spaaer, som
 Kræbsen gaaer.

No. 8.

Du i dit Testament de Arme vel bebrever
 Een Deel udaf dit Gods , mens dog , imens du
 lever ,
 Dem giver ey een Hvid ; de Arme uden Brød
 Du svelte vil ihjel , indtil du selv er død.

No. 9.

Du i din høye Stand dig ynsker gode Benner,
 Men tænke kun ey derpaa ; Du faaer vel mangen
 Tienner,
 Men Benner ikke meer, end Gud har Benner ; nej,
 Tilbedere du faaer, som hand, men Benner ey.

No. 10.

Den rige PugeMads, naar Aftenen tilstunder,
 Er altid forrigfuld ; hans Corrig sig ey grunder
 Paa Frygt for Tyve, nej , hand alt for vel seer til,
 Hans Corrig er kuns for de Lys, det koste vil.

No. 11.

Til N. N. Alager-Karl.

Glant vilde Hedninger og paa U-christne Stæder
 Mand døde Mennisker paa Bæstisk-viis opæder ;
 Du Christne Mennisker med Alager suer ud,
 Og æder levendes med baade Haar og Hud.

No. 12.

No. 12.

Gud byder, hvo, som vil en Christens Pligt opfylde,
Sin Næstes Feyl og Synd med Omhed at und-
skyldte;

Men Satan det forstaaer saaledes: hvo det gjør,
I samme Feyl og Synd selv skyldig være tør.

No. 13.

En herlig Ting det er, at vide og at kende;
Vor lekkre Verden det forstaaer dog ingensunde;
Til hvad mand veed og kand der vil en sær Maneer;
Hvad Under Verden da vor Rasmus saa beleer.

No. 14.

Til = = =

Du truer mig min Pligt og Skyldighed at lære;
Min Lære-Mester du med Rette og kand være;
Thi Gud hand siger selv, at Mennesket Forstand,
Endog af Alsenet og Dren lære kand.

No. 15.

En Mand udi sit Huus befale bør og byde,
Og frem for Konen hand bør Regimentet nyde;
Men Regimentet dog gjør begge Spot og Skam,
Om det ey fiendes meer paa hende, end paa ham.

No. 16.

Hvad Under, at det Had, blant Brødre er at finde,
Er mægtigt, Blodet selv i dem at overvinde?
See! Blodet er jo let af Aaren ud at faae,
Men Had af Hjertet en, før Hjertet briste maae.

No. 17.

Herr Jacob skrev en Bog hver geistlig Mand at lære,
Alt undflye for sit Navn ald verdslig Roes og Ære,
Hand Gud i Livets Bog kun sit at skrive bad,
Men i sin Bog dog selv det skrev paa første Blad.

No. 18.

No. 18.

Claus Mads tracterer sterkt, hans Konst er værd at
prise:

Ungdoms Gæster lærer hand med Appetit at spise;

Hans Gæster, naar de først har tømmet hvert et
Sad,

Maa spørge, hvor mand skal gaae hen for at faae
Mad.

No. 19.

Du siger, du ey vil dig den Umage giøre,

Fordi Hr. Jens er ung, hans Prædiken at høre;

For Ungdoms skyld du ey foragte tør en Præst;

Tænk, at hand har, maaskee, i gamle Bøger læst.

No. 20.

Du er saa saare rund, du mig Foræring sender,

Ø hvorvel du mig ey, jeg dig ey heller kiender;

Vist er det, du mod mig er Gave-mild og rund;

Men saa som Tyven er mod Bondens Lænke-Hund.

No. 21.

En Jæger og een Præst Hr. Bastian vil være,

Af begge Deele hand har ikke liden Ære:

Paa Jagt hand for en Præst og for en Bog-lærd
Mand,

Paa Præste-Stolen for en Jæger holdes fand.

No. 22.

Blant store Herrer mand i Verden finder mange,

Som ligner Lykken selv, der dem de fleeste gange

Af smaa har store gjort; See! Lykken Daarer kun

Af smaa til store gør; de giøre, saasom hun.

Indholdet

No.	Over Siette Samling.	Pag
I.	Phædri Fablers femte Bog	399
II.	Over Etats-Raad Bartholin Lands-Dom- mer i Jydland & Berg.	428
III.	Et dansk Begravelse-Bers over en tydsk Rattergal <i>J. Hickert</i>	430
IV.	Til Oberster, Johan Albrecht v. Peperlou	436
V.	Til General Löwenörn	440
VI.	Til Gomfrue N. N.	441
VII.	Til Gomfrue Swane	443
VIII.	Under Obriste Trolles Contrafey	ibid.
IX.	Rosencreutzes Epitaphium	444
X.	Til Bergens Bye	ibid.
XI.	Ære-Minde over Mad. Cat. West	450
XII.	Bryllups Bers til Baron Christ. Rantzou og Charl. Am. Giöes	451
XIII.	Dito til Sr. Ditlöf Biering	456
XIV.	Dito til Raadmand Hans Michelsen	458
XV.	Gl. Etats-Raad Knud Juels yngste Søns Gravskrift	459
XVI.	J. Frises Supplique til Kong Frid. IV.	ibid.
XVII.	Paa Friderichsborgs Slot <i>J. Fris</i>	460
XVIII.	Ligg-Bers over Hr. Etats-Raad Niels Leth <i>J. Fris</i>	461
XIX.	Dito over Raadmand Hans Michelsen	462
XX.	Lyfynskning til Kong Friderich IV. <i>Wielandt</i>	464
XXI.	Dito til Kron-Prinken <i>Wielandt</i>	ibid.
XXII.	Et Bers til Hr. Peder Dals	465
XXIII.	Gienfvar paa Ole Nyesteds Skrivelse	466
XXIV.	Noale Epigrammata.	471

